CARTE VÂNDUTĂ ÎN PESTE 3 MILIOANE DE EXEMPLARE
KANAE MINATO
CONFESIUNI
O CRIMĂ BRUTALĂ UN PLAN DIABOLIC O RĂZBUNARE IMPLACABILĂ
LITERA
folio

folio

O colecţie cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficţiune literară contemporană – romane aflate în topurile internaţionale, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărţi provocatoare, pe care abia aşteptaţi să le citeşti

Kokuhaku Kanae Minato Copyright © Kanae Minato, 2008 AII rights reserved.
First published in Japan in 2008 by Futabasha Publishers Ltd., Tokyo.
Romanian translaţion rights arranged with Futabasha Publishers Ltd. through Emily Books Agency LTD., Taiwan and Corto

folio

Literary, Croația.
English translation Copyright © Little, Brown, and Company, 2014; translator: Stephen Snyder.
Design copertă: Diogo Droschi

Editura Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro

Confesiuni Kanae Minato Copyright © 2023
Grup Media Litera pentru ediția în limba

folio

română Toate drepturile rezervate

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin Copyright şi este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele

folio

decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosinţă al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Monica Nedelcu Corector: Cătălina Călinescu Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

folio

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-319-327-4 ISBN EPUB
978-630-319-597-1

K A N A E

folio

M I N A T O

folio

CONFESIUNI

Traducere din limba engleză şi note OANA-CELIA GHEORGHIU

1.
SFÂNTUL

După ce terminaţi de băut laptele, vă rog să aşezaţi cutia la loc în lădiţă. Aveţi grijă s-o lăsaţi în spaţiul pe care e scris numărul vostru şi apoi să vă întoarceţi în bancă. Toată lumea pare aproape

gata. Din moment ce azi e ultima zi a anului şcolar, o să marcăm şi finalul „Orei Laptelui”. Vă mulţumesc pentru participare. I-am auzit pe unii dintre voi între bându-se dacă programul o să continue şi anul viitor, dar pot să vă spun de pe acum că nu. Anul ăsta am fost desemnaţi şcoală gimnazială model pentru

campania Ministerului Sănătăţii de promovare a produselor lactate. Ni s-a cerut să vă dăm să beţi o cutie cu lapte pe zi şi acum aşteptăm cu nerăbdare evaluarea medicală şcolară din aprilie, ca să vedem dacă înălţimea şi densitatea voastră osoasă sunt peste media naţională.

Mda, cred că puteţi spune că v-

am folosit drept cobai şi sunt sigură că anul ăsta n-a fost plăcut pentru cei cu intoleranţă la lactoză sau pentru cei cărora pur şi simplu nu le place laptele. Dar şcoala a fost selectată aleatoriu pentru program şi fiecare clasă a primit zilnic cutii cu lapte şi lădiţa pentru depozitare cu mici compartimente pentru fiecare

cutie, ca să puteţi fi identificaţi după numărul băncii; şi e adevărat că am ţinut o evidenţă a elevilor care au băut lapte şi a celor care n-au băut. Dar de ce trebuie să vă strâmbaţi acum, când cu doar câteva minute în urmă beaţi laptele destul de bucuroşi? Ce e rău în a vi se cere să beţi puţin lapte în fiecare zi?

folio

Vă apropiaţi de pubertate. Corpurile voastre cresc şi se modifică şi ştiţi că băutul laptelui ajută la întărirea oaselor. Dar câţi dintre voi chiar beţi acasă? Iar calciul e bun nu doar pentru oase; aveţi nevoie de el pentru dezvoltarea normală a sistemului vostru nervos. Nivelurile scăzute de calciu vă pot face stresaţi şi

iritabili.

Nu doar corpurile voastre cresc şi se modifică. Ştiu cu ce vă ocupaţi. Aud poveşti. Tu, domnule Watanabe, ai crescut într-o familie care deţine un atelier de reparaţii ale produselor electronice şi ştiu că ţi-ai dat seama cum se elimină cea mai mare parte a pixelilor de pe

clipurile video pentru adulţi. Le-ai arătat acele clipuri şi celorlalţi băieţi. Creşteţi. Minţile vi se schimbă la fel de rapid precum vi se schimbă corpurile. Ştiu că n-a fost cel mai bun exemplu, dar ceea ce vreau să spun e că intraţi într-o etapă pe care o numim uneori „o perioadă de rebeliune”. E un răstimp în care băieţii şi

fetele au tendinţa de a fi sensibili, afectaţi sau jigniţi de cel mai mic fleac şi în care sunt uşor de influenţat de mediul înconjurător. O să începeţi să imitaţi pe oricine şi orice din jurul vostru, încercând să vă daţi seama cine sunteţi. Dacă e să fiţi cinstiţi, bănuiesc că mulţi dintre voi deja recunoaşteţi schimbările astea în

voi înşivă. Tocmai aţi avut parte de un exemplu foarte bun: până în urmă cu câteva momente, consideraţi că laptele gratuit e un avantaj. Dar acum, după ce v-am spus că a fost un experiment, sentimentele voastre faţă de lapte s-au schimbat brusc. Am dreptate?

Bine, nu-i nimic foarte ciudat

aici – e în firea omului să se răzgândească, iar asta nu se întâmplă doar în perioada pubertăţii. De fapt, profesorii au spus că elevii din clasa voastră sunt un pic mai calmi şi mai bine-crescuţi decât media. Poate că trebuie să mulţumim laptelui pentru asta.

Dar există un subiect mai

important despre care vreau să vă vorbesc astăzi. Vă anunţ că mă retrag la finalul lunii. Nu, nu mă transfer la altă şcoală, mă retrag din activitate. Ceea ce înseamnă că sunteţi ultimii elevi cărora le mai predau vreodată şi că o să vă ţin minte tot restul vieţii mele.

Iar acum, liniştiţi-vă! Apreciez reacţia – în special pe a celor

care par să regrete cu adevărat că plec – poftim? Dacă îmi dau demisia din cauza a ceea ce s-a întâmplat? Da, presupun că da şi aş vrea să-mi petrec o parte din timp ca să discut cu voi despre asta.

Având în vedere faptul că mă retrag, m-am gândit din nou la ce

a însemnat pentru mine să fiu profesoară.

N-am ales meseria asta din motivele obişnuite – pentru că aş fi avut un profesor minunat, care să-mi fi schimbat viaţa, nimic de genul ăsta. Cred că se poate spune că am ajuns profesoară pur şi simplu fiindcă am crescut într- o familie foarte săracă. încă

de pe vremea când eram mică, părinţii mi-au spus că n-aveau să-şi permită niciodată să mă trimită la facultate – şi că, oricum, ar fi fost o risipă să trimită o fată dar bănuiesc că asta m-a făcut să-mi doresc şi mai mult să fac studii universitare. îmi plăcea şcoala şi eram o elevă bună. Atunci când a venit vremea, am primit o bursă –

probabil fiindcă eram atât de săracă – şi m-am înscris la universitatea naţională din oraşul meu natal. Am studiat ştiinţe, materia mea preferată, şi încă dinainte de a absolvi, am început să predau la o şcoală cu predare intensivă. Ştiu că vă plângeţi cu toţii de şcoala cu predare intensivă pentru că trebuie să vă

duceţi direct acasă după şcoala normală, să mâncaţi pe fugă şi apoi să vă grăbiţi să ajungeţi la alte cursuri, care ţin până seara târziu. Dar am considerat mereu că sunteţi incredibil de norocoşi că aveţi părinţi pe care îi interesează viitorul vostru suficient de mult încât să vă ofere oportunitatea asta suplimentară.

în orice caz, după ce am ajuns în ultimul an de facultate, am hotărât să renunţ la studiile aprofundate – care ar fi fost prima mea opţiune – şi să mă angajez ca profesoară. îmi plăcea ideea că profesoratul e o carieră sigură, cu un venit stabil, dar a existat un factor şi mai important: condiţiile de acordare

ale bursei mele stipulau că, dacă nu deveneam profesoară, trebuia să returnez banii de studii. Aşa că, fără să mai stau pe gânduri, mi-am dat examenul de licenţă. Ştiu că asta i-ar putea face pe unii dintre voi să pună la îndoială motivele pentru care am devenit profesoară, dar vă asigur că întotdeauna am încercat să-mi

fac meseria cât de bine am putut. O mulţime de oameni îşi irosesc vieţile plângându-se că n-au reuşit niciodată să-şi găsească adevărata vocaţie. Dar adevărul e că cei mai mulţi dintre noi probabil că nici măcar n-au o vocaţie anume. Aşadar, ce e greşit în a alege exact lucrul care îţi stă în faţa ochilor şi în a-l face

din toată inima? Eu aşa am procedat şi numi pare rău.

Probabil că unii dintre voi se întreabă acum de ce am ales să predau la gimnaziu în loc de liceu. Cred că se poate spune că am vrut să fiu „în linia întâi”, ca să zic aşa. Am vrut să le predau unor elevi care fac studii obligatorii. Elevii de liceu au

opţiunea abandonului, aşa că atenţia lor poate fi împărţită. Am vrut să lucrez cu elevi ce încă sunt dedicaţi complet studiilor pe care le fac, neavând altă variantă – iată lucrul cel mai apropiat de o vocaţie pe care l-am putut găsi. Poate că e greu de crezut, dar a existat o perioadă în care chiar m-a pasionat munca mea.

folio

Domnule Tanaka şi domnule Ogawa – nu e nimic deosebit de amuzant în partea asta a povestirii mele.

Am devenit profesoară în 1998 şi primul meu post – în care, practic, am învăţat din mers – a fost la Şcoala Gimnazială M. Am stat trei ani acolo, iar apoi mi-am luat concediu fără plată cu un an

înainte să vin aici, la Şcoala Gimnazială S. Am descoperit că îmi plăcea să stau departe de oraşele mai mari din regiune, iar Şcoala Gimnazială S s-a dovedit a fi un loc de muncă plăcut, relaxant. E cel de-al patrulea an al meu aici, aşa că am lucrat ca profesoară numai şapte ani în total.

folio

Ştiu că aveţi curiozităţi legate de Şcoala Gimnazială M. Masayoshi Sakuranomi predă acolo şi probabil că l-aţi văzut de curând la televizor... Vă rog să vă potoliţi! E chiar *atât* de celebru? Dacă-l cunosc? Păi, am lucrat împreună vreme de trei ani, aşa că bănuiesc că pot spune că da, dar pe atunci nu era o vedetă

atât de mare. Presa l-a făcut super-profesor, iar acum apare la ştiri atât de des, încât bănuiesc că ştiţi mai multe despre el decât mine.

Poftim? Nu ştiţi povestea, domnule Maekava? Nu vă uitaţi la televizor? Bine, vă spun eu. Pe vremea când era în şcoala generală, Sakuranomi era lider

de bandă, iar în cel de-al doilea an de liceu, a atacat un profesor. A fost exmatriculat, a plecat din ţară şi, în următorii câţiva ani, se pare că s-a învârtit prin toată lumea, făcând tot felul de lucruri periculoase şi dând de tot felul de belele. A trecut prin războaie şi alte conflicte violente şi a trăit printre oameni puternic afectaţi

de sărăcie. Toate acele experienţe l-au făcut să-şi înţeleagă greşelile şi să-şi regrete trecutul violent. S-a întors în Japonia, a dat bacalaureatul şi a intrat la o universitate de prestigiu. După ce a absolvit, a devenit profesor de engleză la o şcoală gimnazială. Se spune că a ales să predea la gimnaziu pentru

că voia să-i ajute pe elevi să evite genul de greşeli pe care le- a făcut el la vârsta lor. În urmă cu câţiva ani, a început să-şi petreacă serile în centrele de jocuri video şi în librăriile în care elevii dau de belele după ore. Îi căuta unul câte unul, vorbindu-le despre respectul de sine şi dându-le şansa de a o lua de la

început. Era atât de insistent, încât şi-a câştigat porecla de Domnul a Doua Şansă şi s-a făcut chiar şi un documentar de televiziune despre el. A publicat cărţi şi şi-a lărgit cadrul activităţii, încercând să ajungă la şi mai mulţi elevi – poftim? Aţi auzit toate astea la televizor săptămâna trecută? Ei, bine,

scuzele mele celor care cunosc deja povestea… Ce? Aveți dreptate, am omis un detaliu important. La finalul anului trecut, pe când Sakuranomi n-avea decât treizeci şi trei de ani, doctorul i-a spus că nu mai avea de trăit decât câteva luni. Dar în loc să-şi plângă de milă, s-a hotărât să le dedice elevilor

timpul care i-a mai rămas. Aşa că acum i s-a dat o nouă poreclă: Sfântul. Se pare că ştii totul despre asta, domnule Abe. Poftim? Dacă îl admir pe Sakuranomi? Dacă vreau să fiu ca el? Sunt întrebări dificile. Cred că se poate spune că vreau să trag învăţăminte din viaţa lui – dar numai din cea de-a doua parte.

însă văd ce impresie v-a făcut unora dintre voi şi asta mă face să-mi dau seama că s-ar putea să fi fost o profesoară nepotrivită în anumite privinţe, în special prin comparaţie cu cineva cu o dedicare atât de totală ca a lui. După cum am spus deja, atunci când am devenit profesoară, am vrut să-mi fac meseria cum

puteam mai bine. Dacă unul dintre elevii mei avea o problemă, lăsam deoparte planul lecţiei şi încercam să conving clasa s-o rezolvăm împreună. Dacă un elev ieşea în fugă din clasă, chiar în mijlocul orei, mă duceam după el. Dar la un moment dat am început să-mi dau seama că nimeni nu e

perfect – iar eu, mai puţin decât oricine. Mai mult de-atât, în momentul în care îi spui ceva unui tânăr folosindu-te de autoritatea ta de profesor, rişti ca, de fapt, să amplifici problema. Am început să simt că nu era nimic mai arogant şi mai prostesc decât să-mi impun ideile elevilor mei. În final, m-am temut

că eram efectiv condescendentă faţă de oamenii pe care ar fi trebuit să-i respect şi să încerc să-i ajut. Aşa că, după concediul fără plată, atunci când am început să lucrez aici, la Şcoala Gimnazială S, mi-am stabilit câteva reguli noi. În primul rând, am decis că aveam să mă adresez întotdeauna politicos

elevilor şi să folosesc apelativele de „domnule” şi „domnişoară” în faţa numelor lor. în al doilea rând, că aveam să-i tratez ca pe nişte egali. Poate că vi se par mărunţişuri, dar aţi fi surprinşi să aflaţi că mulţi dintre elevii mei au observat imediat.

Ce au observat, mă întrebaţi? Presupun că au observat cum îi

făcea să se simtă faptul că erau trataţi cu respect. Auzi atâtea despre familii abuzive, încât poţi să ajungi să crezi că toţi copiii sunt persecutaţi acasă. Dar adevărul e că majoritatea copiilor din zilele noastre sunt răzgâiaţi peste măsură. Părinţii se închină la ei şi-i imploră să înveţe, să-şi termine mâncarea din farfurie la

cină şi multe altele de felul ăsta. Poate că de aceea copiii arată atâta lipsă de respect, de aceea le vorbesc adulţilor pe acelaşi ton cu care vorbesc cu prietenii lor. Şi o grămadă de profesori chiar susţin astfel de comportamente – li se pare o onoare să aibă o poreclă sau ca elevii să li se adreseze cu familiaritate în clasă.

folio

Până la urmă, asta văd la televizor, cu toate serialele acelea despre profi apreciaţi care sunt „amici” cu elevii lor. Sunt sigură că ştiţi cam care e scenariul – un profesor apreciat are probleme cu o anumită clasă, dar, în urma conflictului, între el şi elevii din acea clasă se clădeşte o încredere profundă.

Iar în timp ce se derulează genericul de final, restul şcolii şi celelalte clase ale profesorului au dispărut, iar acesta pare să fi fost acolo doar pentru grupul acela de zurbagii. Chiar şi în clasă, proful de la televizor vorbeşte despre viaţa lui personală şi se afundă în sentimentele cele mai intime ale elevului-problemă. Vreţi şi voi,

ceilalţi, să auziţi toate astea? Da, bineînţeles că vrem. Apoi vreun elev serios îşi adună curajul să întrebe despre sensul vieţii... şi aiureala continuă. În ultima scenă, elevul cel serios ajunge de obicei să-i ceară scuze zurbagiului pentru lipsa lui de sensibilitate... ceea ce poate că funcţionează la televizor, dar în

viaţa reală? A avut vreunul dintre voi o problemă personală care să i se pară atât de presantă încât să vrea să întrerupă ora ca să vorbească despre ea? Se pune prea mare accent pe oaia neagră. Eu, personal, am mai mult respect faţă de elevul serios, cel care nu dă niciodată de belele. Dar aceşti copii nu primesc

niciodată rolurile principale, nici la televizor, nici în viaţa de zi cu zi. Iar asta e de ajuns ca să-l facă pe elevul cel cuviincios să se îndoiască de valoarea eforturilor lui.

Oamenii vorbesc adesea despre sentimentul de încredere care se formează între profesor şi elevii

lui. După ce elevii mei au început să aibă telefoane mobile, primeam mesaje-text care spuneau lucruri precum: *Vreau să mor!* sau *N-am nici un motiv să trăiesc!* – strigăte de ajutor. Mesajele de felul ăsta veneau de multe ori în toiul nopţii – la două sau la trei dimineaţa – şi trebuie să recunosc că eram tentată să le

ignor. Dar bineînţeles că niciodată n-am putut s-o fac, fiindcă aş fi trădat „sentimentul nostru de încredere”.

Bineînţeles că profesorii au început să primească şi mesaje mult mai răutăcioase. Un tânăr profesor a primit un mesaj în care i se cerea ajutorul. Expeditoarea spusese că prietena

ei avea probleme şi i-a cerut profesorului să vină la intrarea unui hotel dărăpănat din centrul oraşului. Mă rog, poate că vă gândiţi că trebuia să fie un pic mai atent, dar era tânăr şi plin de zel şi s-a grăbit să ajute – ca să ajungă să fie fotografiat împreună cu fata în locul acela compromiţător. Părinţii ei au

venit la şcoală a doua zi, s-a implicat şi poliţia şi totul s-a transformat într-un incident major. Ceilalţi profesori ştiau, desigur, că bietul băiat fusese pur şi simplu păcălit. Ştiam asta fiindcă el ne spusese că era transsexual – se născuse cu corp de bărbat, dar era, de fapt, femeie. Totuşi, chiar şi în astfel

de condiţii, n-am văzut nici un motiv pentru care să dezvăluim acel adevăr. Însă tânărul era hotărât să-şi apere onoarea de profesor, drept pentru care a ajuns să le spună el însuşi adevărul elevilor şi părinţilor acestora. Dar toată tragedia – şi efectul dezastruos pe care l-a avut asupra profesorului – a

început, practic, din nimic. Din sentimentele rănite ale unei eleve căreia i se ceruse să nu mai vorbească în timpul orei.

Poftim? întrebaţi dacă acea elevă a fost pedepsită? Evident că nu. Dimpotrivă, profesorul şi şcoala au fost învinovăţiţi – cum pot expune persoane tinere şi impresionabile la devianţi

sexuali... sau homosexuali... sau chiar la mame singure, ca mine? Părinţii au ignorat ceea ce făcuse fiica lor şi au dat vina pe şcoală. în final, au câştigat – cu toate că nu ştiu dacă e corect să vorbim despre învingători şi învinşi într-o asemenea situaţie. Profesorul? S-a transferat anul trecut şi acum predă la altă şcoală, ca femeie.

Ştiu că e un exemplu extrem, dar se fac tot timpul astfel de acuzaţii, care sunt foarte greu de demontat în cazul profesorilor de sex masculin. După acel incident, am instituit o regulă ca o profesoară să meargă în locul unui profesor dacă acesta trebuie să se întâlnească cu o elevă şi viceversa. Ăsta-i şi motivul

pentru care avem doi profesori şi două profesoare pentru fiecare an. Dacă unul dintre voi, băieţii, mi-ar cere să ne întâlnim undeva, aş lua imediat legătura cu profesorul Tokura de la A şi l-aş ruga să meargă în locul meu; iar dacă s-ar întâmpla ceva cu o fată de la A, profesorul Tokura m-ar contacta pe mine. N-aţi observat?

folio

Nu s-a făcut niciodată un anunţ oficial, dar ne-am gândit că o să vă daţi seama singuri.

Deci, băieţi, acum probabil că vă întrebaţi dacă are măcar rost să mă contactaţi atunci când aveţi cu adevărat probleme, fiindcă oricum la întâlnire o să apară domnul Tokura. Ce-ai spus, domnule Hasegawa? Da, îmi

amintesc că ai avut acea problemă la ora de sport. Mi-ai spus că era grav, dar dacă ne raportam la categoria problemelor cu adevărat importante, era ceva minor. De fapt, mă îndoiesc că vreunul dintre voi are cu adevărat nevoie de mine mai mult de câteva ori pe an. Sunt sigură că atunci când

îmi daţi mesaje în care îmi spuneţi că vreţi să muriţi, chiar credeţi, la un anumit nivel, că *viaţa n-are nici un* sens, după cum mi se pare că vă place tuturor să spuneţi. Şi sunt sigură că, din punctul vostru egocentric de vedere, vă simţiţi complet singuri în lumea asta largă şi că necazurile vă copleşesc cu totul.

Dar trebuie să vă spun că mă interesează mai puţin să vă satisfac mofturile adolescentine şi mai mult să ajungeţi oameni care să fie în stare să se gândească la sentimentele altora – de exemplu, la sentimentele persoanei care primeşte un asemenea mesaj în toiul nopţii. Sinceră să fiu, mă îndoiesc că

vreo persoană cu adevărat deznădăjduită, care chiar se gândeşte cu adevărat să facă ceva radical, ar trimite un e-mail ca să-şi anunţe profesoara.

S-ar putea să vă fi dat seama deja că n-am fost niciodată genul de profesoară care să se gândească nonstop la elevii ei. A

existat mereu cineva mai important pentru mine – fiica mea, Manami. După cum ştiţi, sunt mamă necăsătorită. La scurt timp după ce eu şi tatăl lui Manami am hotărât să ne căsătorim, am aflat că eram însărcinată. Am fost un pic dezamăgiţi că a trebuit să grăbim nunta, cum s-ar spune, dar

adevărul e că eram încântaţi la gândul că urma să avem un copil. Am început să merg la controale prenatale şi am decis că ar avea sens să-şi facă şi logodnicul meu un control În mod neaşteptat, testele au arătat că suferea de o boală îngrozitoare şi în acel moment s-a oprit toată discuţia legată de nuntă. Din cauza bolii?

Bineînţeles, ăsta a fost motivul. Lui i-a fost greu să accepte? Sunt sigură că da, domnişoară Isaka. Şi desigur că unele cupluri merg mai departe şi se căsătoresc chiar dacă unul dintre parteneri e bolnav. Aleg să înfrunte problema împreună. Dar voi ce aţi face în situaţia asta? Ce aţi face dacă aţi afla că iubitul sau iubita voastră e

infectat (sau infectată) cu HIV? HIV – virusul imunodeficienţei umane – mai cunoscut sub numele de SIDA. Majoritatea ştiţi deja totul despre asta din romanul pe care a trebuit să-l citiţi pentru proiectul de vară. În atât de multe rezumate ale voastre scria că aţi plâns la final, încât m-am hotărât să-l citesc şi

eu. Iar puţinii dintre voi care şi-au ales o altă carte, află acum de la mine că e vorba despre o fată care a contractat HIV în timp ce lucra ca prostituată şi, în cele din urmă, s-a îmbolnăvit de SIDA şi a murit.

Poftim? Nu credeţi că povestea e atât de simplă? Femeia – eroina – vi s-a părut mai demnă de milă

decât o prezint eu? Pot să înţeleg asta, dar, dacă v-a fost milă de fata din carte, de ce atât de mulţi dintre voi şi-au lăsat scaunele pe spate exact acum, după ce v-am spus ce s-a întâmplat cu logodnicul meu? Dacă vă e atât de milă de oamenii care suferă de SIDA, de ce v-aţi tras înapoi atunci când aţi aflat că

profesoara aflată în faţa voastră a făcut sex cu cineva infectat cu HIV?

Păreţi deosebit de incomodată, domnişoară Hamazaki, stând acolo, în prima bancă, dar nu e cazul să vă ţineţi respiraţia. HIV nu se răspândeşte prin aer. Ideea e că nu poţi să iei SIDA prin majoritatea contactelor fizice –

nu se ia prin strângeri de mână, prin tuse sau strănut, nu se ia de Ia baie sau de la piscină, nu se ia din împărţitul mâncării, prin înţepături de ţânţar sau de la animalele voastre de companie. În general, nici măcar prin sărut. Nu poţi să iei SIDA dacă trăieşti aproape de o persoană infectată şi nimeni nu s-a contaminat

vreodată doar pentru că a fost în aceeaşi clasă cu cineva infectat – cu toate că ştiu că acea carte n-a pomenit nimic din toate astea. Şi cerându-mi scuze că v-am ţinut în suspans, vă anunţ acum că nici nu sunt infectată. Nu mai fiţi atât de şocaţi! E adevărat că una dintre căile de răspândire a HIV e contactul sexual, dar nu fiecare

act sexual duce la infectare.

M-am testat în timpul sarcinii şi rezultatele au fost negative; totuşi, pentru că asta părea atât de greu de crezut, am mai făcut câteva teste. Abia mai târziu, după ce am aflat rata reală de infectare prin actul sexual, am înţeles de ce scăpasem, dar n-o să vă spun cifra respectivă,

fiindcă ştiu cât de mult vă pot influenţa statisticile. Dacă vă interesează, sunteţi liberi să căutaţi informaţia respectivă.

Logodnicul meu a contractat HIV în străinătate, într-o perioadă nebună a vieţii lui, pe când nu-i păsa prea mult de ce se întâmpla cu el. Mă tem că mi s-a părut dificil să accept partea asta

a trecutului său. A fost un şoc teribil să aflu că bărbatul cu care urma să mă căsătoresc era infectat cu HIV şi, în ciuda testelor, continuam să fiu îngrijorată că eram infectată şi eu. Chiar şi după ce am fost sigură că totul era în ordine în ceea ce mă privea, stăteam trează noaptea în pat, făcându-mi

griji pentru copilul din pântecul meu. Cu toate că nu mi-arn pierdut nici o clipă respectul faţă de iubitul meu, trebuie să spun că, din când în când, îl uram cu adevărat pentru ceea ce făcuse. Şi bănuiesc că el a simţit asta. Mi-a cerut iertare de nenumărate ori şi m-a implorat să păstrez copilul. Dar trebuie să vă spun că

nici nu mi-a trecut prin cap să renunţ la sarcină. Indiferent de politici, mie avortul mi se părea o crimă.

Trebuie să mai spun şi că logodnicul meu n-a început să-şi plângă de milă după ce a aflat că avea SIDA. Dimpotrivă, părea să simtă că suferea pur şi simplu consecinţele acţiunilor lui şi avea

mereu grijă să facă distincţie între situaţia lui şi cea a hemofililor şi a altora care contractaseră virusul fără vina lor. Cu toate astea, nu-mi pot imagina disperarea pe care cu siguranţă că o simţea.

într-un târziu, mi-am dat seama că greşisem – în parte, am ajuns Ia acea convingere fiindcă îmi

doream atât de mult ca bebeluşul meu să aibă un tată – şi i-am spus că ar trebui să mergem mai departe cu nunta şi că, atât timp cât înţelegem amândoi situaţia, aveam să găsim o cale să facem faţă problemei. Dar el a refuzat cu destulă încăpăţânare. Avea multă voinţă şi era extrem de hotărât să pună fericirea

copilului mai presus de orice. Prejudecăţile îndreptate împotriva oamenilor cu HIV sunt îngrozitoare în Japonia – dacă aveţi nevoie de vreo dovadă, amintiţi-vă cum v-aţi ţinut cu toţii răsuflarea acum câteva clipe, când credeaţi că sunt infectată. Chiar dacă fetiţa avea să fie HlV-negativă, cum urma să fie tratată

atunci când se va fi aflat că tatăl ei suferea de SIDA? Dacă îşi făcea prieteni, oare părinţii acestora le-ar fi interzis să se joace cu ea? După ce avea să ajungă la vârsta şcolii, ceilalţi copii – şi chiar şi profesorii – oare aveau să se poarte urât cu ea şi să încerce s-o dea afară din cantină, din sala de sport sau de

oriunde s-ar fi gândit ei că ar fi putut să apară o problemă? Desigur, un copil fără tată poate şi el să sufere din pricina prejudecăţilor, dar provocările sunt mult mai puţin serioase şi are şanse mai mari să fie acceptat în cele din urmă. în orice caz, am hotărât să anulăm nunta. Am fost lăsată să-mi cresc

singură fiica.

După ce s-a născut, Manami a fost testată şi s- a dovedit a fi şi ea negativă. Nu vă puteţi imagina cât am fost de uşurată. M-am hotărât să-i ofer îngrijirea cea mai bună pe care o poate da o mamă, s-o protejez cu orice preţ, şi mi-am revărsat şi ultima picătură de iubire asupra ei.

folio

Dacă m-aţi fi întrebat cine era mai important pentru mine, elevii mei sau fiica mea, aş fi răspuns fără cea mai mică ezitare că fiica mea era mult mai importantă. Ceea ce ar fi fost absolut normal.

Manami m-a întrebat o singură dată despre tatăl ei. I-arn spus că muncea din greu, atât de mult încât nu putea să vină s-o vadă.

Şi, de fapt, era destul de adevărat. După ce a renunţat la dreptul de a se numi tatăl lui Manami, fostul meu logodnic s-a afundat în muncă de parcă viaţa lui ar fi depins de asta. Dar, în cele din urmă, sacrificiul lui a fost fără sens.

Manami nu mai e printre noi.

folio

După ce Manami a împlinit un an, am dus-o la creşă şi m-am întors la şcoală. În oraşele mari, creşele de zi ţin copilul până seara târziu, dar aici, la ţară, până şi programul prelungit se termină la şase seara. Aşa că am discutat cu o firmă de plasament pentru persoane în vârstă care caută de lucru cu jumătate de

normă şi am găsit-o pe doamna Takenaka. Locuieşte chiar în spatele bazinului de înot al şcolii. Da, exact, casa cu câinele mare şi negru pe nume Muku. Sunt sigură că unii dintre voi l-au hrănit pe Muku prin gard cu resturi de la prânz.

La ora patru, atunci când se închidea creşa, doamna

Takenaka se ducea s-o ia pe Manami şi o ţinea la ea până când terminam eu serviciul. Cele două s-au ataşat foarte tare una de alta. Manami o iubea pe doamna Takenaka, îi spunea „bunicuţă" şi îl iubea şi pe Muku, fiind foarte mândră de faptul că i se dădea adesea sarcina de a-l hrăni. Aranjamentul ăsta a durat

trei ani, dar la începutul anului în curs, doamna Takenaka s-a îmbolnăvit şi a fost internată în spital.

Fiindcă eram atât de apropiate, mi s-a părut incorect să-i caut o înlocuitoare doar pentru că era indisponibilă vreme de câteva săptămâni, aşa că am hotărât s-o iau eu pe

Manami de la creşă până când îşi revenea doamna Takenaka. Aranjamentul a mers, în general, destul de bine, fiindcă cei de la creşă erau dispuşi s-o ţină pe Manami acolo până la ora şase, iar eu reuşeam de obicei să-mi termin treburile la şcoală până atunci. Dar în zilele de miercuri, şedinţele de catedră durau

adesea până mai târziu, aşa că în acele zile o luam pe Manami la ora patru şi o lăsam să mă aştepte în cabinetul asistentei medicale. Domnişoarelor Naito şi Matsukawa, v- aţi jucat de mai multe ori cu ea atunci când era acolo, nu-i aşa? Vă sunt cu adevărat recunoscătoare. îi plăceau la nebunie acele după-

amiezi. Mi-a povestit că voi, fetele, i-aţi zis că seamănă cu personajul ei preferat de desene animate, Snuggly Bunny. Era cât se poate de încântată.

Nu plângeţi, fetelor! Astea sunt amintiri fericite.

Lui Manami îi plăceau la nebunie iepuraşii şi tot ce era moale şi pufos. Aşa că, normal,

era înnebunită după Snuggly Bunny – în privinţa asta nefiind diferită de majoritatea fetelor din Japonia, chiar şi de liceene. Cam tot ce avea – rucsăcelul, batistuţele, pantofii, chiar şi şosetele – era imprimat cu feţişoara lui. Mi se cocoţa în poală în fiecare dimineaţă şi îmi dădea bentiţele ei Snuggly

Bunny, rugându-mă s-o fac să semene cu Iepuraşul, iar în weekendurile în care mergeam la cumpărături, vedea de fiecare dată vreun alt produs Snuggly Bunny care îi făcea ochii să strălucească.

Cu o săptămână înainte să moară Manami, neam dus împreună la mall. Era acolo o

vitrină cu produse dedicate Zilei Sfântului Valentin, cu tot felul de ciocolate, inclusiv un asortiment întreg care avea un ambalaj deosebit de drăguţ, probabil menit ca fetele să şi-l facă una alteia cadou, în loc să-l dea băieţilor. Pe Manami a atras-o aranjamentul şi a zărit imediat un baton de ciocolată albă în

formă de Snuggly Bunny, ambalat într-un săculeţ pufos, imprimat cu imaginea Iepuraşului. Bineînţeles că Manami a vrut să i-l cumpăr, dar aveam regula că nu putea primi mai mult de un produs atunci când mergeam la cumpărături şi-i cumpărasem deja un hanorac cu Snuggly Bunny în ziua aceea –

cel roz, cu care era îmbrăcată în ziua în care a murit.

I-am spus că avea să primească iepuraşul de ciocolată data următoare când mergeam la cumpărături şi am început s-o îndepărtez de cofetărie.

în mod normal, m-ar fi urmat destul de liniştită. Dar dintr-un motiv sau altul, în ziua aceea a

fost altfel. S-a aşezat pe podea în mijlocul magazinului şi a început să plângă, spunându-mi că nu voia hanoracul şi că trebuia să-i cumpăr ciocolata. Dar regulile sunt reguli şi n-aveam de gând s-o las să se comporte aşa. Mi- am spus în sinea mea că aveam să-i cumpăr iepuraşul de ciocolată altă dată, când aveam să fiu

singură, pentru ca apoi să i-l dau de Sfântul Valentin. I-am reamintit regula noastră şi i-am spus că trebuia să se poarte frumos. Ca mamă, a trebuit să învăţ că există o diferenţă clară între a- ţi iubi copilul şi a-l răsfăţa. Dar exact atunci a apărut de undeva domnul Shitamura. Probabil că tu, domnule, văzuseşi

toată scena, fiindcă ai venit şi ţi-ai dat cu părerea neîntrebat. Păreai să mă consideri nerezonabilă pentru că refuzam să- i cumpăr lui Manami ceva care nu costa decât şapte sute de yeni. Din fericire, Manami s-a jenat s-o vezi aşezată pe jos şi făcând o criză, aşa că s- a calmat şi s-a ridicat imediat.

- Bine, a spus ea umflându-şi obrăjorii, dar data viitoare o să-l primesc cu siguranţă!

Apoi ţi-a zâmbit, ţi-a făcut cu mâna şi am plecat.

Bineînţeles, cum Manami s-a dus înainte de Sfântul Valentin, regret zi de zi că nu i-am cumpărat ciocolata aceea.

Şedinţa de catedră s-a terminat

cu puţin timp înainte de ora şase în ziua aceea. Asistentele şcolii au participat şi ele, aşa că nu era nimeni în cabinet. Dar câteva dintre voi, fetelor, aţi fost suficient de amabile încât să aveţi grijă de Manami până la şase, când se închidea şcoala, aşa că ea nu s-a plâns niciodată că era singură sau că se plictisea şi

aştepta de fiecare dată, răbdătoare, să ies din şedinţă. Totuşi, în ziua aceea, nu era în cabinet. Am căutat-o la toaletă, dar nu era nici acolo. Activităţile de afterschool tocmai se terminau şi mi-a trecut prin minte că se putea ca Manami să fi încercat să dea de voi, fetelor, în sălile cluburilor, aşa că am

început s-o caut prin toată şcoala, fără să fiu deosebit de îngrijorată în acel moment. Am dat peste voi, domnişoarelor Naito şi Matsukawa, şi mi-aţi spus că, pe la ora cinci, aţi fost la cabinetul asistentei ca să vă jucaţi cu Manami, dar ea nu era acolo. V-aţi gândit că nu venise în ziua aceea la şcoală. Apoi m-aţi ajutat

s-o caut.

Se întunecase deja, dar mai erau destule persoane în şcoală, iar în seara aceea toată lumea s-a alăturat căutărilor. Domnule Hoshino, tu ai găsit-o pe Manami – după antrenamentul de baseball. Ai spus că n-ai văzut-o în ziua aceea, dar ţi-ai amintit că o văzuseşi altă dată venind

dinspre bazinul de înot, drept pentru care ai mers acolo împreună cu mine, ca s-o căutăm. Fiind iarnă, poarta era încuiată, aşa că am sărit gardul, dar lanţul era legat suficient de lejer încât cineva atât de mic precum era Manami să se poată, totuşi, strecura. Bazinul era plin cu apă, chiar dacă orele de înot de anul

ăsta se încheiaseră. Apa era ceţoasă şi întunecoasă – fusese păstrată pentru cazul în care ar fi fost nevoie să stingem un incendiu.

Am găsit-o pe Manami plutind la suprafaţă. Am tras-o afară cât am putut de repede, dar corpul ei era îngheţat şi i se oprise inima. Totuşi, am continuat s-o

strig şi să-i fac manevre de resuscitare. În ciuda şocului de a vedea cadavrul lui Manami, domnul Hoshino s-a dus imediat să- i cheme pe ceilalţi profesori. Manami a fost transportată la spital, unde s-a pronunţat decesul. Cauza morţii s-a stabilit a fi fost înecul. De vreme ce nu existau răni sau vreun semn că

ar fi fost atacată, poliţia a conchis că ea căzuse în apă accidental.

Se făcuse deja întuneric atunci când am găsit-o pe Manami şi eram îngrozitor de supărată, aşa că n-aveam de ce să observ asta, dar îmi amintesc că am văzut botul lui Muku prin gardul care separa curtea doamnei Takenaka

de bazin. Investigaţia poliţiei a descoperit firimituri de pâine în zonă, din tipul de pâine care e servit la creşa lui Manami. Câţiva elevi au declarat că o văzuseră pe Manami în apropierea bazinului şi ne-a fost clar că ea avea obiceiul să meargă acolo în fiecare săptămână. Vecinii aveau grijă de Muku câtă vreme

doamna Takenaka era internată în spital, dar Manami n-avea de unde să ştie asta şi probabil că se gândise că animalul avea să moară de foame dacă nu-i aducea ea pâine. Era posibil să-şi fi făcut griji că aş fi certat-o dacă aş fi aflat, aşa că de fiecare dată mersese singură, încercând să evite să fie remarcată. Potrivit

elevilor care au văzut acele mici excursii, nu pleca niciodată mai mult de circa zece minute.

Bineînţeles că eu habar n-am avut de toate astea. Ori de câte ori o întrebam ce făcuse în timp ce mă aştepta, ea îmi arunca o privire obraznică şi-mi spunea că se jucase cu voi, fetelor. Ar fitrebuit să-mi dau seama că

ascundea ceva, ar fi trebuit să-i pun mai multe întrebări. Dacă aş fi făcut asta, poate că ea nu s-ar mai fi dus niciodată în preajma bazinului de înot.

Manami a murit fiindcă eu, care ar fi trebuit să am grijă de ea, n-am fost suficient de vigilentă, îmi pare extrem de rău şi de şocul pe care li l-am produs

tuturor celor de aici, de la şcoală. Deja a trecut mai bine de o lună şi eu încă mă întind în fiecare dimineaţă pe saltea, aşteptându-mă s-o găsesc pe Manami ghemuită lângă mine. După ce mergeam la culcare, se lipea mereu de mine în pat, ca să se asigure că ne atingeam pe undeva, iar dacă o împingeam ca

s-o necăjesc, întindea mâna înapoi spre mine. Apoi cedam şi o luam de mână, iar ea se relaxa şi se lăsa cuprinsă de somn. Acum mă trezesc plângând în fiecare dimineaţă când întind mâna şi-mi dau seama că n-o să-i mai ating niciodată obrăjorii dolofani şi părul moale.

I-am spus directorului că voiam

să-mi dau demisia, iar el m-a întrebat dacă era din cauza a ceea s-a întâmplat cu Manami – ceea ce vă întrebaţi şi dumneavoastră mai devreme, domnişoară Kitahara. Şi e adevărat că m-am hotărât să demisionez din cauza morţii lui Manami. Dar e la fel de adevărat şi că, în alte circumstanţe,

probabil că aş fi continuat să predau, ca să ispăşesc ceea ce am făcut şi să-mi iau gândul de la durerea mea. Deci, de ce îmi dau demisia?

Pentru că moartea lui Manami n-a fost un accident. A fost ucisă de nişte elevi care sunt chiar din clasa asta.

folio

Mă întreb cât de mult ştiţi despre limitele de vârstă pe care le impune societatea asupra unor lucruri şi aş vrea să ştiu ce părere aveţi despre ele. De exemplu, câţi ani trebuie să ai ca să poţi cumpăra alcool şi tutun? Domnule Nishio? Exact, douăzeci de ani. Mă bucur că sunteţi conştienţi de regulile astea. După

împlinirea vârstei de douăzeci de ani, oamenii sunt consideraţi adulţi din punct de vedere legal. în fiecare an, ştirile de la televizor prezintă acel procent de cetăţeni care beau prea mult şi se fac de râs de Anul Nou, atunci când îşi sărbătoresc majoratul.

Ce-i drept, poate părea ciudat că aceşti tineri exagerează cu

toţii exact în acel moment al vieţii lor şi, desigur, faptul că apar camerele de filmare ca la comandă are cumva de-a face cu asta. Dar e la fel de adevărat şi că, probabil, un asemenea spectacol n-ar fi apărut niciodată dacă n-am fi avut regula că oamenii n-au voie să bea decât după ce împlinesc douăzeci de

ani. Faptul că societatea permite consumul de alcool începând cu vârsta de douăzeci de ani, nu înseamnă că le recomandă expres membrilor ei să bea – sau să se îmbete. Cu toate astea, fără îndoială că limita de vârstă legală pentru băut joacă un rol important în promovarea ideii că ratezi ceva dacă nu bei de îndată

ce eşti suficient de mare ca s-o faci – chiar dacă nici măcar n-ai mare chef să bei, la urma urmei. Totuşi, bănuiesc că limita de vârstă îşi are rostul ei – fără ea, s-ar găsi elevi care să apară beţi la ore, aici, la şcoala gimnazială. Şi bănuiesc că unii dintre voi oricum nu daţi doi bani pe lege şi v-aţi apucat deja de băut, poate

că la îndemnul vreunui unchi sau prieten mai mare. Așa că e prea idealist, cred, să te gândeşti că oamenii pot fi lăsați să-şi dezvolte simţul etic de unii singuri.

Dar poate că m-am exprimat prea vag. Poate că nu înţelegeţi ce încerc să vă spun.

Sau, mai degrabă, vă preocupă atât de tare întrebarea legată de

identitatea ucigaşului, încât nu vă mai puteţi gândi şi la altceva. Poate că vă temeţi puţin să vă aflaţi în aceeaşi încăpere cu o persoană capabilă de o asemenea crimă, dar suspectez că e mai degrabă vorba de curiozitatea care a pus stăpânire pe voi. îmi dau seama şi după expresia feţelor voastre că unii dintre voi

s- ar putea să fi ghicit cine sunt ucigaşii şi că unii dintre voi chiar ştiu asta cu certitudine. Totuşi, trebuie să recunosc că mă şochează să văd ucigaşii stând aici atât de calmi, în timp ce eu vă spun toate astea.

Dar poate că „ şochează" nu e cuvântul potrivit. Cred că nu sunt deloc şocată. Fiindcă ştiu şi

că, de fapt, unul dintre cei doi ucigaşi vrea să-i fie cunoscut numele. în timp ce celălalt – cel care s-a făcut palid cu câteva minute în urmă, atunci când am spus că ştiu ce au făcut – arată de parcă ar fi gata să leşine. Dar voi doi n-aveţi de ce să vă îngrijoraţi, întrucât nu intenţionez să vă dezvălui

numele acum, în faţa clasei.

Ştiţi cu toţii câte ceva despre delincvenţa juvenilă, nu-i aşa?

Legea a fost scrisă în ideea că tinerii sunt încă imaturi, încă pe cale de a deveni adulţi, aşa că, atunci când e cazul, statul, în locul părinţilor, trebuie să găsească modalitatea cea mai bună de a-i reabilita pe cei care

comit infracţiuni. Pe vremea când eram eu tânără, asta însemna că un copil cu vârsta mai mică de şaisprezece ani, care comitea o infracţiune – fie ea şi crimă –, era dat pe mâna Tribunalului Familiei şi nu ajungea, de obicei, în vreo şcoală de corecţie. Dar perspectiva asta a copiilor puri şi inocenţi pare

depăşită acum. Legea delincvenţei juvenile a intrat în vigoare în anii ’90, o epocă în care copii de paisprezece-cincisprezece ani au început să comită cele mai oribile fapte în mod regulat. Pe atunci voi n-aveaţi decât câţiva ani, dar sunt sigură că mulţi dintre voi au auzit de incidentul din Kobe, în

care un tânăr, copil încă şi el, a ucis alţi câţiva copii, decapitându-l pe unul dintre ei. Sunt sigură că şi voi, ceilalţi, aţi şti la ce mă refer dacă aş pomeni numele pe care criminalul l-a folosit în biletele de ameninţare pe care le-a scris. Cazul ăsta şi altele de acelaşi fel au lansat o dezbatere despre necesitatea de

a se modifica Legea Delincvenţei Juvenile, iar în aprilie 2001 a fost promulgată o nouă versiune, care include scăderea vârstei pentru răspunderea în faţa legii, de la vârsta de şaisprezece ani la cea de paisprezece.

Dar cei mai mulţi dintre voi au doar treisprezece ani. Atunci, ce înseamnă vârsta asta, mai exact?

folio

Bănuiesc că vă amintiţi de un incident mai recent, care s-a petrecut în urmă cu un an: otrăvirea unei întregi familii. Fata care a făcut asta era exact de vârsta voastră, avea treisprezece ani, şi era în primul an de gimnaziu. În timpul vacanţei de vară, a început să amestece un fel de otravă în

mâncarea familiei şi apoi să scrie pe blogul ei despre schimbările pe care le observa la victime. Dar se pare că efectele otrăvii au fost dezamăgitoare, astfel încât, într-o seară, fata respectivă a ajuns să amestece cianură de potasiu în curry şi astfel şi-a ucis părinţii, bunica şi pe frăţiorul mai mic, care era în clasa a patra. Poate

că vă amintiţi ultimul rând de pe blogul ei: „A mers cu cianură!” Ziarele şi emisiunile de televiziune au fost pline de povestea asta săptămâni în şir. Aşa e, domnişoară Sonezaki, întâmplarea respectivă a fost numită *Incidentul Lunatica* – sunt sigură că recunoaşteţi numele ăsta. în mitologia romană,

termenul de „Lună” se referea la corpul ceresc omonim sau la zeiţa care-l guverna. Cuvântul „lunatic” a ajuns să însemne „nebun”, „psihopat” sau chiar „persoană cu comportament nebunesc”. Ziarele şi televiziunile s-au agăţat de cuvântul ăsta fiindcă ucigaşa îl folosise chiar ea pe blog şi a existat o speculaţie

că avea personalitate multiplă – cum altfel putea o fată liniştită şi serioasă să se transforme în zeiţa nebună a Lunii?

întreaga poveste a ajuns un circ mediatic. Şi bănuiesc că unii dintre voi ştiţi ce s-a ales de ucigaşă, ce fel de pedeapsă a primit. în ciuda publicităţii şi a numelui extravagant dat cazului,

pentru că fata era minoră, nu i s-a dat numele niciodată şi nici n-a apărut vreo fotografie în presă. Nu s-au dat publicităţii decât rapoarte exagerate ale crimei şi ipoteze vagi privind starea mintală precară a ucigaşei, după care totul s-a stins fără ca adevărul să iasă vreodată la iveală.

Dar vi se pare acceptabil genul ăsta de relatări, de informaţii făcute publice? Tot ce au reuşit ele să realizeze a fost popularizarea existenţei acestui tip de criminal inuman, implantând o astfel de noţiune în minţile unora dintre tinerii noştri. În plus, a fost încurajată acea jalnică minoritate care deja

admiră sau chiar venerează genul ăsta de criminali cu sânge-rece. Dacă mă întrebaţi pe mine, în cazul în care eliminăm numele şi fotografiile infractorilor minori, ar trebui să împiedicăm şi publicarea pseudonimelor sofisticate pe care şi le iau ca să-şi promoveze infracţiunile. Ucigaşa despre care

v- am vorbit îşi spunea „Lunatica” pe blog, dar, din moment ce n-a putut fi identificată în presă decât ca „Domnişoara A”, poate că ar fi trebuit să se inventeze un pseudonim umilitor pentru numele ei de pe blog. Puteau să acopere „Lunatica”, ori să-l înlocuiască cu „Ratata” sau cu

„ldioata”. La fel, în cazul acela de decapitare din Kobe, ar fi trebuit să râdem de utilizarea pretenţioasă a unor caractere extravagante şi de folosirea unor modele ridicole de semnătură în biletele nenorocitului aceluia de băiat.

Mă întreb ce imagine le apare în minte oamenilor atunci când ei

încearcă să-şi închipuie cum arată Lunatica. Gândiţi-vă o clipă! Ce tânără frumoasă şi-ar spune „Lunatica”? Dacă legea stabileşte că nu poţi publica fotografia unui asasin minor, de ce îi lasă pe oameni să-şi imagineze pe cineva drăguţ? Ar trebui să se publice, în schimb, o fotografie falsă a unui lunatic

hidos, diabolic, care rânjeşte. De ce să nu se arate exact ce fel de fiinţă umană e asta? Dacă alegem să-i cocoloşim şi să facem caz de ei, oare nu le alimentăm, de fapt, narcisismul? Şi oare n- o să apară şi mai muiţi puşti tâmpiţi care să-i idolatrizeze? Mai mult decât orice, atunci când un copil comite o asemenea infracţiune, oare nu

e răspunderea lumii adulţilor să trateze chestiunea în modul cel mai discret cu putinţă şi să-l facă pe infractor să înţeleagă cât de gravă e fapta sa, dincolo de orice putinţă de tăgadă? Fata aceea, Lunatica, o să petreacă nişte ani într-o şcoală de corecţie oarecare şi probabil că la un moment dat o să scrie vreun soi de scuză, după

care o să fie eliberată înapoi în societate, ştiind că a scăpat efectiv de acuzaţia de crimă.

Poate că nu ştiţi, dar criticile cele mai aspre din perioada acelui incident n-au fost la adresa fetei, ci la adresa profesorului de ştiinţe de la şcoala ei gimnazială. Am să-i spun „T" ca să-i protejez intimitatea, dar se ştia foarte

bine că T era un profesor neobişnuit de conştiincios, a cărui principală preocupare o constituiau realizările la învăţătură ale elevilor săi şi care se plânsese de mai multe ori de faptul că, în cadrul curriculumului ştiinţelor, apăruse obsesia siguranţei până la punctul la care în clasă nu mai

erau permise decât experimente complet inofensive.

Dacă îl cunoşteam? De fapt, cu doar câteva zile înainte ca incidentul să devină cunoscut, am avut ocazia să stau de vorbă cu el la Festivalul Naţional al Ştiinţelor pentru Şcoala Gimnazială. Fata aceea i-a spus lui T că şi-a lăsat caietul în clasă şi a întrebat dacă

putea să meargă să-l ia. El tocmai discuta cu un părinte şi, întrucât fata era o elevă silitoare şi politicoasă, i-a dat cheile fără să se gândească prea mult. S-a aflat mai târziu că ea îşi cumpărase majoritatea chimicalelor folosite la cocktailul otrăvit de la farmacia locală şi de pe internet, dar cianura de potasiu a luat-o de

la şcoală – iar T a fost condamnat de toată lumea fiindcă tratase cu prea multă lejeritate folosirea unei substanţe atât de periculoase.

Lucrurile nu s-au oprit aici. Au existat chiar şi zvonuri urâte – false – că el o tentase pe fată, că o îndrumase, drept pentru care a fost silit în scurt timp să-şi

părăsească postul. încă are de suferit, cu toate că acum nu mai e în colimatorul presei. Soţia lui, care n-a putut suporta defăimarea constantă, e internată pe undeva, suferind de epuizare nervoasă, iar băieţelul lui a luat numele de familie al mamei şi s-a dus să locuiască în altă regiune, la o mătuşă. în scurt timp, a venit

de la inspectorat o informare pentru toţi profesorii de ştiinţe, ordonându-ne să facem inventare ale tuturor substanţelor controlate sau potenţial periculoase.

Sincer vorbind, n-ai nevoie de cianură de potasiu în laboratorul unei şcoli generale şi, cu toate că T o fi avut motivele lui s-o ţină

acolo, pot înţelege de ce îi e pusă la îndoială judecata pentru că a dat cheile cu prea mare uşurinţă. Totuşi, cu toate că noi n-avem cianură de potasiu aici, la şcoală, avem o grămadă de alte lucruri care pot fi folosite ca să ucidă pe cineva. Ţinem cheia de la dulapul cu chimicale într-un bufet la care elevii n-au acces, dar dacă cineva

ar vrea să spargă geamul uşii, cine poate să spună ce s-ar întâmpla? Chiar şi dacă elimini toate elementele chimice periculoase, tot îţi rămân cuţitele din bucătăria cantinei şi corzile de sărit din curtea şcolii. Chiar şi acelea pot fi folosite ca să sugrumi un om. Noi, profesorii, n-avem dreptul să vă confiscăm

lucrurile, chiar dacă suntem destul de siguri că aveţi un cuţit la voi. Poate că l-aţi adus aici în scopul de a răni un coleg, dar dacă spuneţi pur şi simplu că îl aveţi la voi ca să vă apăraţi de un bătăuş în drum spre şcoală, n-avem ce să vă facem. Iar dacă ne raportăm îngrijorările mai sus pe linie ierarhică, ni se spune doar

„să fim mai atenţi". Doar atunci când cuţitul provoacă un accident sau e folosit ca să rănească pe cineva, avem, în sfârşit, dreptul să
vi- 1 luăm – dar deja e prea târziu şi, inevitabil, cineva o să ne critice pentru că am fi putut împiedica tragedia dacă am fi ştiut de cuţit. Cine e cu adevărat

vinovat aici? Chiar e vina profesorilor neglijenţi?

Oare moartea lui Manami chiar a survenit din vina mea? Ce ar fi trebuit să fac ca s-o previn?

înmormântarea lui Manami a fost una în cerc restrâns şi cât se poate de liniştită. Ştiu că unii dintre voi ar fi vrut să participe şi îmi pare rău că n-am putut să

vă invit. O parte din mine îşi dorea să aibă un număr mare de oameni prezenţi, care să-şi ia rămas-bun de la ea, dar am simţit cu toată fiinţa mea că trebuia să-i permit tatălui ei să fie acolo. El şi Manami nu se întâlniseră decât o singură dată, la sfârşitul anului trecut. Nici nu-mi dădusem seama că s-a

întâmplat până într-o seară, când mă uitam la televizor împreună cu Manami, care a arătat brusc spre ecran.

- L-am cunoscut pe bărbatul ăsta ieri! a spus ea.

Am crezut că avea să mi se oprească inima. Am întrebat-o ce voia să spună, iar ea mi-a povestit că bărbatul acela

stătuse cu o zi în urmă dincolo de gardul grădiniței la care mergea ea, privind-o în timp cc sc dădea în leagăn. El îi atrăsese atenţia şi-i făcuse semn să se ducă la gard, iar ea se dusese. O surprinsese faptul că îi ştia numele; o întrebase dacă era fericită, iar răspunsul afirmativ îl făcuse să zâmbească şi să-i

spună lui Manami că se bucura să audă asta. Apoi se îndepărtase.

Sunt destul de sigură că bărbatul acela era tatăl lui Manami. Paza grădiniţei fusese întărită recent şi chiar rezidenţii din cartier erau acum verificaţi în cazul în care zăboveau prea mult în preajma gardului. Totuşi,

cu greu ar fi putut tatăl lui Manami să ridice suspiciuni. Şi chiar dacă îl oprea cineva, putea găsi vreo scuză, după care, imediat ce ar fi fost recunoscut, avea să fie invitat înăuntru, ca un profesor celebru ce era.

După ce am auzit povestea lui Manami, m-am întrebat cum se descurca tatăl ei şi, pentru prima

dată de când ne despărţiserâm – pentru prima dată în cinci ani – l-am sunat. Atunci am aflat că, în cele din urmă, începuse să aibă simptome de SIDA. Personajul din cartea pe care aţi citit-o voi s-a îmbolnăvit aproape imediat, dar în realitate virusul are adesea o perioadă de incubaţie cuprinsă între cinci şi zece ani. În cazul

lui, durase aproape paisprezece ani, ceea ce, aparent, înseamnă remarcabil de mult. în orice caz, n-am prea ştiut ce să spun în momentul în care m-a anunţat, dar înainte să apuc să-i răspund, mi-a promis, pe un ton lipsit de viaţă, că nu va mai încerca s-o revadă pe Manami. în glasul lui nu se mai ghicea nici o urmă din

bărbatul energic pe care îl vedeţi voi la televizor. L-am întrebat dacă voia să meargă undeva împreună cu mine şi cu Manami în vacanţa de iarnă. N-a fost o ofertă făcută din milă unui muribund, ci pur şi simplu voiam să petrecem ceva timp laolaltă, ca o familie adevărată. Dar, vorbind pe acelaşi ton lipsit de

viaţă, el m-a refuzat.

Prima dată când tatăl ei a îmbrăţişat-o pe Manami, ea era deja moartă. A venit s-o priveghem împreună în seara morţii ei, a ţinut-o în braţe, a plâns şi a dat vina pe păcatele lui din trecut pentru cele întâmplate. Se spune că nu poţi să plângi decât până când îţi seacă

lacrimile, dar nouă n-a părut să ni se întâmple asta deloc. Ne-am trezit sperând în zadar să ni se termine lacrimile şi regretând amarnic că nu ne-am făcut niciodată timp să fim împreună toţi trei.

S-ar părea că v-am povestit o grămadă despre regretele mele în după-amiaza asta.

folio

După înmormântare, au venit la noi acasă o grămadă de oameni ca să-şi ia rămas-bun. Educatorii ei, colegii de clasă şi mulţi alţii. Le- am cerut să nu aducă bani, care se oferă în mod tradiţional în semn de condoleanţe, dar au adus jucării Snuggly Bunny şi dulciuri şi le-au aşezat în faţa fotografiei lui

Manami. Sunt sigură că doarme mai bine înconjurată de imaginea iepuraşului ei preferat – sau asta îmi place să-mi spun.

Doamna Takenaka a venit să mă vadă săptămâna trecută, imediat după ce a ieşit din spital, la exact o lună de la moartea lui Manami. A îngenuncheat în faţa altarului din casă, a plâns şi i-a

cerut iertare spiritului lui Manami. Citise în ziarele locale că Manami se strecurase în zona bazinului ca să hrănească un câine şi era devastată la gândul că era, într-un fel, răspunzătoare de moartea fetiţei. Din moment ce incidentul survenise în perimetrul şcolii şi pentru că eu eram atât de epuizată, îl lăsasem

pe director să verifice povestea înainte de a fi publicată, în loc s-o verific eu însămi. Dar după ce am văzut-o pe doamna Takenaka, am regretat. Iată, din nou – alte regrete.

Doamna Takenaka a adunat toate lucrurile pe care Manami le lăsase la ea acasă şi mi le-a adus într-o sacoşă din hârtie. Un rând

de haine şi unul de lenjerie intimă, beţişoarele şi lingura ei, animale de pluş şi câteva jucărioare. Dar printre acele obiecte familiare, care erau acum amintiri dureroase, se afia şi unul care nu-mi era atât de familiar: un săculeţ de forma capului lui Snuggly Bunny, făcut din velur moale. Era cel pentru care se

rugase Manami la magazin, cel pe care refuzasem să i-I cumpăr – dar ce căuta în sacoşa doamnei Takenaka? Manami îmi spunea de fiecare dată când primea ceva de la doamna Takenaka sau de la altcineva, fie şi dacă era vorba doar de o bomboană. Săculeţul, a spus doamna Takenaka, apăruse în cuşca lui Muku, ceea ce poate

fi o explicaţie pentru faptul că era deşirat pe alocuri. Dar ea se îngrijorase la gândul că acel săculeţ i-ar fi putut lipsi lui Manami, aşa că îl adusese ca să-l aşeze pe altar, în ciuda stării de degradare în care se afla.

I-am mulţumit pentru toată bunătatea pe care i-o arătase lui Manami şi pentru că venise să

mă vadă înainte de a-şi fi revenit complet, după care am condus-o acasă. În curtea invadată de buruieni, Muku se juca de zor cu o minge de baseball. Doamna Takenaka a spus că mingea aterizase în curte venind dinspre şcoală, dar mi s-a părut improbabil ca până şi cel mai bun aruncător din echipă să fi reuşit o

lovitură atât de bună, încât mingea să treacă de plase şi de bazin şi să aterizeze în curtea aceea. Doamna Takenaka mi-a explicat că, uneori, după orele de curs, văzuse elevi care curăţau zona din jurul bazinului şi care se jucau de-a aruncatul şi prinsul mingii pe marginea lui. Ea era de părere că, probabil, mingea era a

lor. Pedeapsa pentru infracţiunile minore din şcoală e sarcina de a face curăţenie la bazin sau în barăcile de lângă sala de sport, iar eu uitasem că şi unii dintre voi, chiar din clasa asta, primiseră o astfel de pedeapsă în ultimele câteva luni.

Oare Manami chiar fusese singură la bazin în ziua aceea?

folio

Brusc, am fost năpădită de îndoieli, întoarsă acasă, m-am uitat mai atent la săculeţul cu Snuggly Bunny. Oare chiar fusese al lui Manami? Şi dacă da, cine i-l cumpărase? în timp ce îl ţineam în mână, mi-am dat seama că era ciudat de greu. După ce l-am desfăcut, am descoperit ceea ce părea a fi un arc de metal,

vizibil sub materialul subţire al căptuşelii. Luptându-mă cu o suspiciune oribilă, m-am dus la şcoală a doua zi şi am chemat doi elevi, după care am avut cu fiecare dintre ei câte o discuţie între patru ochi.

Judecând după zgomotul care se aude pe hol, se pare că restul claselor au terminat orele de

curs. Dacă vreunul dintre voi are activităţi de club sau trebuie să ajungă la şcoala cu predare intensivă, ori dacă vreţi să plecaţi, pur şi simplu, vă rog s-o faceţi. Ştiu că a fost neplăcut şi că vorbesc de ceva vreme. Ceea ce trebuie să spun de acum înainte e şi mai neplăcut, aşa că dacă nu doriţi să auziţi, vă rog să

plecaţi. Nimeni nu vrea s-o facă? Atunci, înţeleg că rămâneţi cu toţii din proprie voinţă.

De acum încolo, o să-i numesc pe cei doi ucigaşi „A” şi „B”.*

A nu mi-a atras atenţia cu nimic în mod special în primele luni în care a fost aici, la şcoală. Se pare că reuşise să-i

impresioneze pe câţiva băieţi din clasa asta, dar eu nu ştiam şi nu l-am remarcat până la examenele de la jumătatea primului semestru. A avut un scor perfect, de sută la sută, şi, din moment ce a fost singurul din an, rezultatele lui au ajuns să fie cunoscute nu doar de colegii lui de clasă, ci şi de cei din alte clase. Ştiu că cei

mai mulţi dintre voi erau mândri de el, dar am aflat că în celelalte clase s- au iscat unele bombăneli. Un comentariu făcut de un alt copil – să-i spunem „C” – a ajuns la urechile mele. Se pare că C fusese coleg la şcoala primară cu A şi că a spus că acesta din urmă avea un avantaj incorect, de vreme ce „făcea experimente pe

viu”. M-a tulburat să aud asta, aşa că l-am chemat pe C ca să stăm amândoi de vorbă în laborator. înainte să fie de acord să-mi dezvăluie ceea ce ştia, C a insistat să nu mai spun nimănui. Apoi mi-a descris activităţile lui A din ultimul an de şcoală primară: cum aduna pisici şi câini vagabonzi din cartier şi cum,

folosind un instrument pe care îl inventase şi pe care îl numise Maşina de Execuţie, tortura şi, în final, omora animalele. La început, C a vorbit cu glas scăzut, privind în jos, la bancă, dar pe măsură ce depăna acea povestire, devenea din ce în ce mai surescitat.

- Le-a făcut fotografii

animalelor moarte şi *ie-a postat pe site-ul luil* a concluzionat el de parcă şi-ar fi descris propriile isprăvi, şi îmi amintesc că m- am cutremurat văzând cât de mult admira ceea ce făcuse A.

înainte să plece, l-am convins să-mi spună adresa website-ului lui A şi apoi m-am dus direct la calculatorul din cancelarie, ca să

mă uit. Nu era nimic postat acolo în afară de un mesaj scris cu nişte caractere oribile, care anunţa că O *nouă maşinărie e în curs de dezvoltare.* Atunci când venise A la şcoala asta, nu existase nimic legat de aşa ceva în dosarul trimis de la şcoala elementară, dar mi-am luat precauţia să-l sun pe dirigintele

lui din clasa a şasea.

- Nu, n-am auzit niciodată de aşa ceva! A fost un elev serios şi avea note excelente, a spus el, aparent neîngrijorat de apelul meu.

În săptămânile care au urmat, am stat cu ochii pe A, dar el era, după cum mi se spusese, un băiat serios, care părea să aibă o

atitudine bună în privinţa şcolii şi a vieţii în general – una peste alta, un elev model – şi în scurt timp am început din nou să-i dau foarte puţină atenţie. Puteţi să mă consideraţi naivă, dar bănuiesc că eram ocupată cu altele.

Anul trecut, într-o zi de pe la mijlocul lui iunie, eram singură în

laborator şi pregăteam un experiment pentru clasa a noua, când a venit să mă vadă A. El a examinat echipamentele de laborator cu aparent interes şi apoi m-a întrebat ce am studiat la facultate. După ce i-am spus că sunt licenţiată în chimie, m-a întrebat cât de bine mă pricepeam la echipamentele

electrice. Făcusem şi cursuri de fizică, dar, amintindu-mi că tatăl lui A deţinea un atelier de reparaţii ale produselor electronice, i-am spus că mă îndoiesc că ştiu mai multe decât el.

Atunci, el mi-a arătat deodată un mic portmoneu din imitaţie de piele neagră, cu fermoar, care

părea perfect obişnuit, genul de lucru pe care îl poţi cumpăra de oriunde. M-am întrebat ce o fi vrut A să fac cu portmoneul, dar în momentul în care mi-am ridicat privirea, am văzut că rânjea la mine.

- Deschideţi-l! m-a îndemnat el. E o surpriză înăuntru!

Ştiam că trebuia să fie vreun

truc, aşa că l-am luat din mâna lui A cu multă băgare de seamă. Portmoneul părea un pic cam greu pentru dimensiunile lui şi eram sigură că avea ceva înăuntru. Spunându-mi în gând că n-avea de ce să mă şocheze vreo broască sau vreun păianjen, am apucat capătul fermoarului, dar un şoc puternic mi-a trecut

prin degete. O clipă, am crezut că era electricitate statică, dar mi-am dat seama că, într-o zi ploioasă de iunie, aşa ceva era improbabil. În timp ce stăteam încremenită locului, uitându-mă la portmoneu şi la degetele mele, A s-a pornit să vorbească:

- Destul de tare, nu? Mi-a luat mai bine de trei luni ca

să-l fac!

Părea mândru de el. Totuşi, şocul electric nu fusese atât de puternic pe cât mă aşteptam.

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

- Vrei să spui că m-ai folosit drept cobai?

- Ce mare scofală? m-a întrebat el pe un ton calm,

zâmbind. Oare oamenii nu iau medicamente sau nu sunt supuşi unor şocuri tot timpul, pentru experimente chimice şi biologice? Atât timp cât controlezi cantitatea!

Mi-am adus aminte de spusele lui C şi de faptul că pe website-ul lui A scria că noua lui maşinărie era în curs de dezvoltare.

- De ce te-ai ocupa de ceva atât de periculos? l-am întrebat eu. Ce ai de gând să faci cu portmoneul? Vrei să omori animale mici?

încă îmi tremurau degetele în urma şocului.

El a avut o reacţie exagerată de surpriză, ca un comic care mima uluirea.

- De ce trebuie să fiţi atât de ţâfnoasă? m-a întrebat. Nu-mi vine să cred că nu vă daţi seama cât e de minunat! Haideţi s-o lăsăm baltă! O să-I arăt altcuiva, unei persoane care o să ştie să-l aprecieze!

Mi-a smuls portmoneul din mână şi a plecat.

La şedinţa de catedră din acea

săptămână, am povestit că A meşterise un portmoneu cu un fermoar electrificat. Am explicat cât de periculos putea fi şi am repetat şi cele povestite de C despre activităţile din şcoala primară ale lui A. Dar ceilalţi profesori au părut să creadă că vorbeam despre ceva asemănător şocului electrostatic, iar

directorul a spus că trebuia doar să-i dăm un avertisment ferm lui A şi să fim atenţi. Am sunat acasă la A ca să vorbesc cu părinţii lui. N-am vrut să-l acuz, ci doar să le spun părinţilor că experimentele lui puteau fi periculoase şi să-i rog să supravegheze activităţile fiului lor. Mama lui n-a primit bine apelul.

- Sunt impresionată că aveţi atât de mult timp liber ca să mă sunaţi în chestiunea asta! mi-a spus ea cu o voce mustind de ironie. Mai ales în condiţiile în care aveţi propriul copil de care să vă îngrijiţi!

Am început să verific zilnic website-ul lui A. Eram sigură că atunci când îmi spusese că avea

să-l arate „altcuiva”, ceea ce voise să spună cu adevărat era că urma să posteze pe site date despre invenţia lui. Dar site-ul continua să anunţe că dispozitivul era în curs de realizare.

Săptămâna următoare, A a apărut din nou cu portmoneul, cu un dosar gros şi cu o foaie pe

care voia s-o semnez. Aceasta din urmă s-a dovedit a fi o fişă de înscriere Ia Festivalul Naţional al Ştiinţelor pentru Şcoala Gimnazială – cel promovat în posterul afişat în spatele clasei. Termenul-limită era la finalul lunii iunie. Din moment ce ar fi trebuit ca proiectele să fie finalizate înainte de vacanţa de

vară, pomenisem doar în treacăt în clasă despre acea competiţie. Nici nu-mi trecuse prin cap că s-ar fi putut ca A să dorească să se înscrie cu portmoneul lui.

În spaţiul lăsat liber pentru titlu, el scrisese *Portmoneu antifurt cu şocuri electrice.* La rubrica *Obiective: Să-mi protejez de hoţi preţioasa alocaţie.* Toate

spaţiile erau completate, cu excepţia numelui şi semnăturii coordonatorului de proiect. În secţiunea din dosar în care erau specificate materialele, am văzut că A adăugase portmoneului o clemă de siguranţă, care îi permitea posesorului să-l ţină în mână, în timp ce oricine altcineva ar fi încercat să deschidă

fermoarul ar fi fost electrocutat. Dosarul mai cuprindea şi o explicaţie detaliată a proiectului şi a procesului de producţie, însoţită de ilustraţii complicate.

La final, A scrisese despre problemele rămase nerezolvate, reduse în principal la faptul că portmoneul transmitea doar un singur şoc. A îşi propunea să

continue să lucreze la proiect pe măsură ce obţinea „cunoaştere specializată la nivel de facultate” şi încheia cu ceea ce mi s-a părut a fi o înfloritură intenţionat copilărească: O *să încerc să-mi îmbunătăţesc invenţia până când chiar şi bunica mea o să poată s-o folosească liniştită!* Cererea de înscriere era scrisă de mână, cu

toate că ştiam că A avea calculator acasă, şi se vedea că totul fusese calculat cu grijă astfel încât să sugereze eforturile pline de zel ale unui elev de gimnaziu.

- Ştiu că nu m-aţi ajutat cu adevărat la el, mi-a spus A după ce am aruncat o privire rapidă asupra cererii de

înscriere. Dar trebuie să pun pe cineva să mi-o semneze şi dumneavoastră îmi sunteţi dirigintă şi predaţi ştiinţe. Vă rog!

Am ezitat, uitându-mă la formular, iar el a continuat:

- L-am făcut doar în scopuri benefice. Nu vreau decât să protejez lucrurile copiilor. Dar

dumneavoastră spuneţi că e periculos. De ce să nu lăsăm specialiştii să decidă cine are dreptate?

Vorbele lui au sunat ca o provocare, aproape ca o declaraţie de război. În final, el a câştigat şi eu am pierdut. Portmoneul antifurt cu şocuri electrice a primit Trofeul

Guvernatorului la nivel regional şi a mers mai departe, în competiţia naţională. Acolo a fost lăudat pe săturate şi a primit o menţiune onorabilă la categoria *Şcoli gimnaziale,* echivalentul locului trei pe ţară.

L-am invitat pe A în laborator ca să aflu adevărul cu privire la

moartea lui Manami. În acel moment, chiar credeam că puteam obţine ceva cu asta. Bănuiesc că încercam să fac faţă propriilor sentimente de vinovăţie.

El a venit pe la prânz, după o jumătate de zi petrecută la şcoală, cu un zâmbet inocent pe faţă. I-am întins săculeţul cu

Snuggly Bunny.

- Deschide-l! E o surpriză înăuntru, i-am spus eu, repetând invitaţia pe care mi-o făcuse el, dar evident că a refuzat să-l atingă.

Ce păcat! Electrificasem săculeţul, crescând puterea până la nivelul unui pistol cu aer comprimat. Nu era greu de făcut.

Cu un pic de cercetare, oricine putea să realizeze aşa ceva – adevărata întrebare era de ce şi-ar fi dorit cineva
0 asemenea armă.

A şi-a dat seama de ce îl chemasem şi a început să-mi spună întreaga poveste pe un ton aproape triumfător, ca şi cum aşteptase ocazia toată ziua.

Portmoneul cu care mersese la Festivalul Ştiinţelor era, după cum bănuisem, prototipul Maşinăriei lui de Execuţii.

După ce finalizase primul model, îl încercase mai întâi cu partenerii lui de jocuri video. Ei fuseseră impresionaţi, dar nu îndeajuns încât să-

1 satisfacă pe

inventator. Doar nu le arătase un Hopa-Mitică! Erau incapabili să înţeleagă ce realizase el, aşa că se hotărâse să-şi arate invenţia cuiva care putea s-o aprecieze. Atunci mi-o adusese mie. Reacţia mea îl satisfacuse, dar o înţelesese greşit. Nu portmoneul mă înspăimântase, ci însuşi A, întregul lui mod de a privi lumea.

Dar el fusese convins că portmoneul fusese cel care mă îngrozise, şi înainte să plece din laborator mă provocase dinadins, gândindu- se că aveam să împrăştii vorba despre invenţia lui periculoasă în faţa altor profesori şi a colegilor lui. Se înşelase din nou. După cum am spus, raportasem incidentul, dar

nimeni nu păruse interesat aproape deloc. Lui A îi trecuse prin cap, desigur, că îşi putea prezenta invenţia pe site-ul propriu, dar se temea că nimeni n-avea s-o înţeleagă, drept pentru care hotărâse să le-o ducă unor oameni care o puteau aprecia aşa cum se cuvine.

Iată cum ajunsese să se înscrie

la Festivalul Ştiinţelor. Juriul era alcătuit în general din profesori cu titluri impresionante, care predau la universităţi tehnice, iar A se aşteptase ca acei experţi să fie consternaţi de prototipul letal pe care îl crease el şi să-l caracterizeze – dimpreună cu cel care-l inventase – drept o ameninţare. Astfel, A ar fi atras

atenţia pe care şi-o dorea cu atâta disperare. Dar nu dorise ca proiectul să-i fie respins din acele motive în rundele locale, preliminare, aşa că alcătuise materialele însoţitoare astfel încât să sugereze că un simţ al dreptăţii copilăresc – deci, potrivit vârstei – justifica inventarea acelui portmoneu în

care se aflau pericole ascunse. Dar se pare că îşi făcuse treaba prea bine, atât el, cât şi invenţia lui corespunzând perfect aşteptărilor juriului până în fazele finale, naţionale, ale competiţiei.

Unul dintre membrii juriului de la nivel naţional, un profesor cunoscut, care apare la televizor

în emisiunile-concurs de cultură generală, venise la A pe când acesta stătea în sală, lângă exponatul lui, şi-i spusese cât era de impresionat. Se pare că acel profesor afirmase că el personal n-ar fi putut realiza aşa ceva. În marea de asistenţi-roboţi de un tip sau altul, portmoneul cu şocuri electrice menite să

împiedice infracţiunile atrăsese atenţia ca fiind altceva.

Dar A înţelesese greşit din nou. Se gândise că era ridicat în slăvi pentru abilităţile lui tehnice, o confuzie de înţeles la un copil. încă nu era recunoscut drept ticălosul periculos care se dorea a fi, dar obţinuse o oarecare satisfacţie din interviurile pe care

le acordase ziarelor locale. Văzându-i fotografia publicată şi citind despre succesul lui, fusesem, pe undeva, uşurată. Simţeam că el nu dorise decât un pic de recunoaştere şi de atenţie, iar acum, după ce le primise, se putea dezvolta într-o direcţie pozitivă. Hotărâsem că-mi făcusem griji degeaba şi că totul

se rezolvase în cele din urmă.

într-o zi de la sfârşitul verii trecute, ziarul local a publicat un articol lung despre proiectul lui A şi despre Festivalul Ştiinţelor. Dar în aceeaşi zi a izbucnit Incidentul Lunatica şi povestea a umplut primele pagini ale ziarelor. în zilele care au urmat, televiziunea şi revistele

săptămânale n-au vorbit decât despre asta.
Reuşita lui A a fost recunoscută în faţa întregii şcoli la ceremonia de deschidere a noului semestru, dar faptul că fusese lăudat de către profesorul cel vestit şi că se scrisese despre el în ziar abia dacă a fost amintit. Nimeni nu vorbea despre altceva în afară de

folio

Incidentul Lunatica. Ce-l interesa pe A că se spuseseră lucruri bune despre el? Nimeni nu observase, măcar. Şi ce era atât de nemaipomenit la Lunatica aia? Cianură de potasiu? Nu era ca şi cum o descoperise ea – cine nu poate folosi o otravă letală ca să omoare oameni? El inventase propria armă letală! N-ar fi

trebuit ca asta să-i aducă mult mai multă atenţie? Dar cu cât presa se agita mai tare în legătură cu Lunatica, cu atât A devenea mai gelos şi cu atât se afunda mai tare în lucrul la Maşina lui de Execuţii.

De când a intrat la şcoală, B a fost un copil prietenos, sociabil.

folio

Era plăcut şi manierat, exact cum te-ai aştepta să fie un băiat crescut cu multă grijă de părinţi şi de două surori mai mari. După ce mi-am încheiat convorbirea cu A, l-am sunat pe B ca să încerc să-l conving să ne întâlnim la bazinul de înot. Bineînţeles că, auzind în ce loc îi propuneam întâlnirea, B mi-a ghicit intenţiile,

aşa că mi-a cerut să vin la el acasă. După ce am ajuns, B mi-a spus că voia să ni se alăture şi mama lui. Ea a părut surprinsă de apariţia mea bruscă, fapt din care mi-am dat seama că habar n-avea ce făcuse fiul ei. Am fost de acord să asiste şi ea la discuţie, iar apoi am început să stăm de vorbă despre

experienţele lui B de când începuse şcoala gimnazială.

în primul semestru, el se înscrisese în clubul de tenis. îl interesa să încerce un sport, iar tenisul i se păruse „tare”. Dar odată începute activităţile clubului, B descoperise că sistemul era deja stratificat în mod incorect. Copiilor care

jucaseră tenis în şcoala primară li se permitea aproape imediat să intre pe teren, dar ceilalţi erau trimişi la un curs de antrenament de fitness şi, cu toate că trecuseră deja câteva săptămâni, nici măcar nu atinseseră o rachetă. B era în cel de al doilea grup, dar întrucât acesta includea mai bine de jumătate

dintre copii, nu fusese deosebit de supărat. După câteva luni de practică, i se permisese să joace şi începuse să-i placă şi cum arăta mergând spre şi dinspre şcoală cu husa rachetei de tenis în mână.

La începutul vacanţei de vară, antrenorul lor, domnul Tokura, îi împărţise din nou în grupuri în

funcţie de abilităţi şi postase un regim de antrenament pentru fiecare. Grupurile includeau „abilităţi defensive”, „abilităţi ofensive” şi aşa mai departe, dar B se trezise din nou pus laolaltă cu copiii care aveau de deprins „abilităţi de fitness”. Mai rău de-atât, în timp ce grupurile celelalte aveau câte şase

membri, în grupul de fitness al lui B nu mai erau decât alţi doi copii: D, care încetase să vină la antrenamente aproape imediat după ce se formaseră noile grupuri, şi E, un băiat micuţ, subţirel şi palid, cunoscut sub numele deloc măgulitor de „Kathy".

Zi după zi, B şi Kathy alergau

în ture în jurul şcolii. Convins că nivelul lui de condiţie fizică nu era cu nimic mai prejos decât cel al puştilor din celelalte grupuri, B se simţea din ce în ce mai frustrat. Într-o zi, o fată din alt club îl întrebase de ce alerga tot timpul, dacă era în clubul de tenis. Complet umilit, B se dusese la domnul antrenor Tokura şi-i

ceruse să-l transfere în alt grup. Antrenorul îl întrebase dacă avea obiecţii faţă de alergarea în sine, sau dacă îl deranja să fie văzut alergând împreună cu Kathy. Bineînţeles că adevăratul motiv era cel de-al doilea, dar B nu-i putea spune antrenorului ce simţea.

- Dacă o să-ţi faci mereu griji în

legătură cu ceea ce gândesc oamenii, n-o să devii niciodată mai dur. Rezistă! îl îndemnase antrenorul. Terminăm antrenamentele de grup într-o săptămână.

Dar mama lui B telefonase a doua zi la şcoală ca să anunţe că fiul ei renunţa la tenis şi, la scurt timp după aceea, el începuse să

frecventeze cursurile unei şcoli cu predare intensivă foarte competitive din oraş.

Notele lui B nu fuseseră niciodată mai mult decât mediocre, dar după ce începuserăm semestrul al doilea, B se ridicase un pic în clasamentul clasei. Rezultatele lui la mijlocul semestrului

fuseseră cu aproape cincisprezece puncte peste cele din primul semestru şi, chiar şi la şcoala cu predare intensivă, unde elevii erau împărţiţi după nivel, B sărise în două luni din grupul cel mai slab, Clasa 5, în Clasa 2, a doua din partea superioară a clasamentului. F, ale cărui note erau cam la fel ca ale lui B,

începuse din noiembrie să meargă la aceeaşi şcoală cu predare intensivă. Acolo, F intrase în Clasa 4.

Pubertatea e o perioadă în care abilităţile unui copil – fie ele şcolare, sportive sau artistice – pot începe să se dezvolte deodată într-un ritm alert. Văzând acele succese, copilul îşi poate apoi

spori încrederea de sine în domeniul respectiv, ceea ce încurajează un efort şi un succes mai mare. Bineînţeles, se întâmplă de multe ori şi ca elevul să-şi supraaprecieze abilităţile – sau, precum un sportiv care are un eşec, poate adesea să progreseze rapid doar ca să atingă un plafon de la care rata

de creştere se reduce drastic.

Apoi se întâmplă ceea ce contează cu adevărat. Unii copii, convinşi că şi-au atins nivelul maxim al abilităţilor, încetează să mai încerce şi-şi permit să urmeze o curbă descendentă spre mediocritate. Alţii rămân calmi şi-şi continuă eforturile, indiferent de rezultate, reuşind

să se menţină la nivelul respectiv. Dar alţii se ambiţionează, învingobstacolele şi reuşesc, în cele din urmă, să ajungă la nivelul următor. Aceia dintre noi care suntem diriginţi ai unor copii ce se pregătesc pentru examenul de admitere la liceu, ne-am obişnuit să-i auzim pe părinţi spunând că odorul lor ar avea succes dacă

„doar s-ar strădui”. Dar, de cele mai multe ori, copilul despre care vorbesc ei a ajuns la acel moment critic şi a luat-o pe panta descendentă. Nu e vorba că nu s-a străduit; pur şi simplu, el nici măcar nu mai e în joc.

Iar B ajunsese în acel moment al dezvoltării lui.

Până la vacanţa de iarnă,

notele lui începuseră să crească şi chiar scăzuseră un pic. La începutul celui de-al treilea semestru, avusese, în faţa întregii clase, o discuţie de încurajare cu profesorul lui de la şcoala cu predare intensivă – ceva scos direct dintr-o reclamă de televiziune.

- Ţi-ai permis să sărbătoreşti

muuult prea devreme! Câteva note de zece şi ai început să te relaxezi, iar acum te-ai întors la bunele şi bătrânele note de şapte şi de opt!

Experienţa aceea i se păruse umilitoare Lui B. Cu ce drept îl jignea omul acela doar pentru că îi scăzuseră un pic notele? Dar nu ăsta fusese lucrul cel mai rău.

folio

Atunci când profesorul anunţase noua distribuţie a grupurilor, B era încă la nivelul 2, în timp ce F urcase până în vârful clasamentului. B se înfuriase, iar în ziua aceea, după terminarea orelor de curs, se dusese direct la sala de jocuri video, ca să-şi calmeze nervii şi ca să cheltuiască banii pe care îi

primise de Anul Nou.

Era absorbit complet de un joc, când îşi dăduse seama, deodată, că era înconjurat de un grup de liceeni. Aceştia încercaseră să-i ia portofelul, el se opusese, iar în momentul în care un poliţist de stradă trecuse din întâmplare pe acolo şi văzuse agitaţia, îl luase pe B în detenţie, pentru protecţia

lui. Din câte îmi amintesc, poliţia mă sunase acasă undeva după ora unsprezece seara. II sunasem imediat pe domnul Tokura, antrenorul de tenis. Fără îndoială că B fusese şocat să-l vadă pe el în locul meu, diriginta şi coordonatoarea lui. II întrebase pe Tokura de ce nu venisem eu şi, după cât se pare, acesta îi

spusese că nu venisem „pentru că eram femeie". B înţelesese din asta că situaţia mea de acasă mă împiedicase să fiu alături de el – presupusese că nu venisem fiindcă eram mamă necăsătorită şi copilul meu era mai important decât elevii mei.

Se părea că în maşină, pe drum spre casa lui B, domnul Tokura

continuase cu criticile începute în perioada antrenamentelor de tenis:

- Aşadar, profesorul de la şcoala cu predare intensivă te-a umilit în faţa clasei şi tu te-ai dus direct la centrul de jocuri! Îţi faci prea multe probleme referitor la ceea ce cred oamenii. După ce termini şcoala, o să trebuiască să

învеţi să rezişti la mult mai mult decât o mică dojană!

Reacţia lui B – care socotise că antrenorul îl abuzase verbal – fusese, în mod tipic, copilărească, dar pe mine mă impresionase felul în care domnul Tokura evaluase situaţia şi-i oferise lui B sfatul potrivit.

în timp ce băiatul îşi spunea

povestea, acolo, în living, mama lui ofta şi murmura, plină de milă, ceva despre nenorocirile „bietului ei fiu". N-a putut să nu mă dezguste prostia ei, dar m-am trezit şi că eram îngrozitor de geloasă pe ea, fiindcă avea un copil asupra căruia să-şi reverse toată afecţiunea asta nepotrivită. în orice caz, cu toate că B fusese,

într-un fel, victima acelui incident, şcoala noastră le interzice cu stricteţe elevilor să meargă la centrul de jocuri în orice situaţie. Drept pedeapsă pentru infracţiunea lui, B trebuise să cureţe platforma bazinului de înot şi vestiarul timp de o săptămână, după orele de curs.

folio

La începutul lui februarie, A a reuşit să tripleze voltajul care ajungea în fermoarul portmoneului, drept pentru care era nerăbdător să facă o probă. Cam în aceeaşi perioadă, a observat că B, care stătea chiar lângă el în clasă, începuse să mâzgălească *Mori! Mori! Mori!* în caiet. L-a oprit pe B într-o zi,

după ore, şi l-a întrebat dacă voia să vadă un film porno pe care reuşise să pună mâna. B auzise de filmele lui A şi a fost de acord pe loc. La puţin timp după ce au început să-şi petreacă timpul împreună, A l-a întrebat pe B dacă avea pe cineva „de pedepsit”. Bineînţeles că B a fost un pic uluit, dar A i-a povestit

despre portmoneul lui şi despre faptul că reuşise să-i crească randamentul.

- Am inventat un lucru care să-i pedepsească pe cei răi, aşa că avem nevoie de un ins rău pe care să-l probăm!

Desigur, B ştia de portmoneu şi de succesul lui A la Festivalul Ştiinţelor. Fusese impresionat,

ca toţi ceilalţi copii din clasă. Dar acum, când i se dădea şansa să vadă acea invenţie în acţiune, a spus primul nume care i-a venit în minte: domnul Tokura. Însă A a respins imediat ideea, arătând cât de laş era de fapt. N-ar fi acţionat fără să se ascundă în spatele invenţiei lui, şi refuza să se ia de cineva atât de puternic

ca Tokura. Apoi B m-a propus pe mine – probabil că din cauza furiei pe care încă o simţea fiindcă îl trimisesem pe antrenorul de tenis la secţia de poliţie, în loc să mă duc eu. A a respins şi ideea asta – dându-şi seama, fără îndoială, că era improbabil să mă las păcălită şi a doua oară de jucărioara lui. Şi,

chiar mai rău de-atât, A ştia că n-aveam de gând să fac caz sub nici o formă, ceea ce însemna că n-ar fi obţinut rezultatul pe care şi-l dorea atât de mult.

în acel moment, B şi-a amintit că, în timp ce curăţa platforma, o văzuse pe Manami la bazinul de înot.

- Ce zici de fetiţa lui

Moriguchi? a întrebat el, iar A a fost, în sfârşit, de acord.

A ştia că o aduceam pe Manami la şcoală în după-amiezile de miercuri. B i-a furnizat informaţii suplimentare importante: că Manami venea singură la bazin ca să-i dea de mâncare câinelui şi că, la mall, ea mă bătuse la cap în legătură

cu un săculeţ cu Snuggly Bunny, dar că eu refuzasem să i-l cumpăr. Pomenirea acelui săculeţ i-a atras atenţia lui A.

Miercurea următoare, după orele de curs, A şi B s-au ascuns în vestiarul de lângă bazin şi au aşteptat-o pe Manami. Au văzut-o ieşind pe platformă, scoţând o bucată de pâine din hanorac şi

hrănindu-l pe Muku prin gard. Băieţii au venit în spatele ei şi B a vorbit primul:

- Bună! i-a spus el. Tu eşti Manami, nu-i aşa? Suntem elevi în clasa mamei tale. Ne-am întâlnit la Happy Town acum câteva zile.

Manami a fost prudentă la început. A şi-a dat seama că era

îngrijorată la gândui că ei mi-ar fi putut spune că au văzut-o la bazin, aşa că i-a vorbit pe un ton liniştitor:

- îţi plac câinii, nu? Ei, bine, şi nouă! De asta venim aici uneori – ca să hrănim căţeluşul.

Auzind că băieţii cei mari veneau şi ei să-l hrănească pe Muku, Manami s-a relaxat şi a

lăsat garda jos. în acel moment, A a scos la iveală săculeţul cu Snuggly Bunny, pe care-l ţinuse la spate.

- Mămica ta nu ţi-a cumpărat săculeţul ăsta în ziua aceea, nu-i aşa? Ţi l-a luat cumva mai târziu?

Manami a dat din cap în semn că nu.

- Adevărul e că ne-a trimis pe noi să ţi-l cumpărăm. Aşa că iată-l, un cadou în avans de Sfântul Valentin, din partea mamei tale!

A a întins mâna şi i-a pus săculeţul la gât lui Manami, iar ea a părut încântată de cadou.

- Haide, deschide-l! a adăugat A. Ai ciocolată înăuntru!

în momentul în care mâna ei a atins fermoarul, Manami s-a prăbuşit la pământ şi a rămas acolo, nemişcată. Pe faţa lui A s-a lăţit un zâmbet plin de satisfacţie. B era în stare de şoc, nevenindu-i să creadă ce văzuse.

- Te-am prins, l-a auzit el şoptind pe A.

- Ce s-a întâmplat? a

întrebat cu voce tremurătoare, în timp ce îl ținea pe A de umăr. Ce-ai făcut? Nu se mișcă!

- Haide, du-te și povestește-le tuturor despre asta! i-a răspuns A.

I-a dat la o parte mâna lui B și apoi s-a îndepărtat, având întipărită pe față o expresie satisfăcută.

folio

Rămas singur, B a început să creadă că Manami murise. Dar tremura de groază şi nu se putea convinge să se uite la cadavrul ei. în loc de asta, s-a trezit holbându-se în ochii lui Snuggly Bunny, al cărui cap alcătuia săculeţul fatal. Dacă se descoperea că asta a ucis-o, lumea avea să-şi dea seama că el, B, fusese complice

la crimă. Ferindu-şi privirea, a tras săculeţul de la gâtul lui Manami şi l-a aruncat peste gard, cât a putut de departe. Apoi a pus la cale un plan. Putea să facă să pară că fetiţa căzuse în bazin. A ridicat-o pe Manami şi a aruncat-o în apa rece şi întunecată. Apoi a fugit cât l-au ţinut picioarele.

folio

Ajungând la finalul poveştii, B a adăugat că abia dacă îşi amintea evenimentele pe care mi le- a descris, din cauza şocului prin care trecuse în acele momente, dar că simţea că a fost sincer cu mine – că mi-a spus adevărul.

Deci aşa a murit cu adevărat Manami.

folio

A şi B au continuat să vină la şcoală, în ciuda faptului că acum ştiam adevărul. N-au văzut semne că poliţia ar fi urmat să apară în clasă. A s-a mirat; de fapt, după ce şi-a terminat mărturia, chiar m-a întrebat, cu expresia aceea aproape extatică pe faţă. De ce n-am dezvăluit nimic autorităţilor, dacă aveam

suspiciuni? Dar i-am spus că nu se schimbase nimic, că moartea lui Manami ar fi continuat să fie considerată un accident şi că n-aveam nici cea mai mică intenţie s-o transform în crima senzaţională pe care şi-o dorea el. Apoi a mai fost şi mama lui B, care ascultase cu gura căscată mărturia fiului ei. I-am spus că

eu, ca mamă, aş fi vrut să-i ucid şi pe A şi pe B. Dar am adăugat că eram şi profesoară şi, cu toate că recunoşteam datoria de a raporta astfel de infracţiuni şi de a mă asigura că vinovaţii primeau pedeapsa corespunzătoare, aveam datoria de profesor să-mi protejez elevii. I-am spus mamei lui B că, din moment ce poliţia

stabilise că moartea lui Manami fusese un accident, nu intenţionam să redeschid cazul şi să agit apele. Vă puteţi imagina că a fost un mic discurs destul de nobil.

M-am dus acasă, dar n-a trecut mult şi am primit un apel de la tatăl lui B, care aflase toată povestea după ce se întorsese de

la serviciu. Voia să discutăm despre o formă de compensaţie bănească, „de alinare”, a spus el, dar nici n-am vrut să aud. Dacă aş fi luat bani de la familia lui, B ar fi simţit că toată afacerea se liniştise de tot. Dar eu voiam ca el să se gândească la ceea ce făcuse şi să ducă o viaţă mai morală de acum încolo, fără a-şi

uita vreodată crima. Iar dacă tatăl considera necesar să-i fie alături într-o mai mare măsură fiului său, pentru că pe acesta din urmă îl apăsa trecutul – cu atât mai bine!

Acum apare o întrebare rezonabilă. Cum justific faptul că i-am lăsat liberi, când e posibil ca A să ucidă din nou?

folio

Cu siguranţă că aţi fost atenţi – cred că asta e o abilitate pe care o deprindeţi de la jocurile pe computer. Totuşi, trebuie să recunosc că mi-e greu să înţeleg de ce aţi luat-o razna cu toţii atunci când vorbeam despre HIV, însă aţi putut asculta fără să clipiţi relatarea unui asasinat. Dar înţelegeţi greşit problema

atunci când vă faceţi griji că A o să ucidă „din nou”. Vedeţi voi, la urma urmei nu A a ucis-o pe Manami. B a ucis- o. în seara aceea, după ce a plecat doamna Takenaka, m-am înapoiat la şcoală şi am măsurat voltajul din săculeţ. Fără să intru în prea multe detalii, aflaţi că am descoperit că săculeţul nu putea

opri nici măcar inima unui bătrân cu probleme cardiace şi nici pe cea a unui copil de patru ani. L-am testat şi eu şi pot să vă dau asigurări că şocul a fost mult mai puţin dureros decât cel pe care l-am simţit atunci când am atins un fir uzat de la maşina mea de spălat. Sunt convinsă că Manami era doar leşinată. Aşa cum am

spus mai devreme, cauza morţii ei a fost înecul. A doua zi, după ce s-a raportat că fusese găsită în bazin, A s-a dus la B şi l-a întrebat de ce se amestecase şi de ce făcuse un lucru atât de nenecesar. Bănuiesc că mi-aş dori să-l întreb pe B acelaşi lucru, cu toate că din alte motive. Chiar dacă n-a avut curaj să vină

să ceară ajutor, de ce n-a fugit, măcar?

Dacă fugea, Manami încă ar fi fost în viaţă!

Nu vreau să fiu o sfântă.

Nu sunt nobilă ţinând secret identităţile lui A şi B. N-am raportat la poliţie pur şi simplu pentru că n-am încredere că

legea o să-i pedepsească. A a intenţionat s-o ucidă pe Manami, dar nu i-a provocat, de fapt, moartea; în timp ce B n-a dorit s-o omoare, dar a omorât-o. Dacă îi dau pe cei doi pe mâna poliţiei, probabil că n-o să fie nici măcar condamnaţi şi închişi la şcoala de corecţie, ci o să fie eliberaţi condiţionat şi totul o să se uite.

folio

Aş dori să-l pot electrocuta pe A. Să-l pot îneca pe B, aşa cum a făcut el cu fiica mea. Dar nici pedeapsa n-o s-o aducă înapoi pe Manami. Iar dacă cei doi mor, ei nici n-o să se mai poată căi pentru faptele lor. Am vrut ca ei să înţeleagă valoarea, teribila importanţă a vieţii omeneşti şi, după ce vor fi înţeles, să devină

conştienţi de consecinţele faptelor lor – şi să trăiască apăsaţi de conştiinţă. Aşadar, cum puteam să obţin toate astea?

Cunosc pe cineva care trăieşte cu o asemenea greutate pe umerii săi. Mi-a oferit o sursă de inspiraţie.

Dacă vă amintiţi, discuţia a pornit de la ideea de

hipocalcemie, însă calciul nu e singurul lucru care ne lipseşte. În trecut, japonezii aveau un simţ rafinat al gustului, dar se spune că în prezent din ce în ce mai puţini copii îşi dau seama măcar de diferenţa dintre curry iute şi cel potrivit, o problemă pe care se presupune că o cauzează deficienţa de zinc. Deci, mă

întreb în legătură cu voi toţi – cât de sensibile vă sunt limbile? A şi B, mai exact – limbile lor. Se pare că aţi terminat cu toţii de băut laptele, dar a remarcat vreunul dintre voi o aromă ciudată? Un gust de fier, poate? Vedeţi voi, am adăugat nişte sânge în cutiile care au ajuns la A şi la B în dimineaţa asta. Nu al meu.

Sângele celui mai nobil bărbat pe care îl cunosc – tatăl lui Manami – Sfântul Sakuranomi.

După reacţiile voastre, îmi dau seama că majoritatea aţi înţeles.

Nu ştiu sigur cât de repede o să aibă efect micul meu experiment, dar îi îndemn pe A şi pe B să-şi facă analize de sânge peste câteva luni. Perioada de

incubaţie a virusului HIV e între cinci şi zece ani, ceea ce ar trebui să le ofere suficient timp ca să se gândească la valoarea vieţii. Am speranţa că voi, A şi B, o să ajungeţi să înţelegeţi ce grozăvie aţi făcut şi că o să implorați spiritul lui Manami să vă ierte. Iar voi, ceilalţi, o să le fiţi colegi de clasă şi anul viitor, aşa că mă

aştept să aveţi mare grijă de ei. Mă îndoiesc că o să-i trimiteţi noii voastre profesoare mesajele acelea frivole despre lipsa de valoare a vieţii.

încă nu m-am hotărât ce să fac mai departe. Adevărul e că, după ziua de azi, s-ar putea să nu mai am libertatea să mă hotărăsc. Dar dacă e să se întâmple ceva

cu mine, sper doar că orice nenorocire o să întârzie suficient de mult încât să apuc să văd rezultatele a ceea ce am făcut.

Ce spuneţi? Dacă nu apar niciodată rezultatele?

Ei, bine, atunci le sugerez lui A şi lui B să fie atenţi la maşinile care îşi schimbă brusc direcţia.

Sper să-mi petrec vacanţa de

primăvară alături de tatăl lui Manami. Suntem împreună de când cu „accidentul" şi, cu toate că el n-o să mai fie mult timp aici, pe pământ, am decis să trăim laolaltă, liniştiţi, în acest răstimp. Vă doresc o vacanţă plăcută şi productivă şi vă mulţumesc pentru anul petrecut împreună.

Liber!

2.
MARTIRUL

Acum câteva luni vă vedeam în fiecare zi, doamnă profesoară Yuko, dar acum nu ştiu cum să vă găsesc sau unde să expediez

scrisoarea asta. Aţi stat acolo, în faţa noastră, şi ne-aţi spus că n-aveaţi încredere că legea i-ar fi pedepsit pe băieţii care i-au răpit viaţa fetiţei dumneavoastră, că aveaţi să vă ocupaţi personal de ei – şi apoi aţi dispărut. Cam nesocotit din partea dumneavoastră, după părerea mea. Dacă vă puseserăţi în gând

să faceţi asta, atunci trebuia să rămâneţi şi să suportaţi consecinţele. Ar trebui ca acum să fiţi aici şi să vedeţi ce se întâmplă cu cei doi.

Am hotărât că trebuia să aflaţi restul poveştii, să ştiţi ce s-a întâmplat după ce aţi plecat, aşa că am încercat să vă scriu o scrisoare lungă, în care să vă

spun totul. Apoi mi-am dat seama că nu ştiam unde s-o expediez sau ce să fac cu ea – până când mi-am amintit de un premiu pentru scriitori debutanţi, pe care îl promovau în revista aceea pe care o citeaţi mereu în cancelarie. Adolescenţii câştigă mereu la chestiile astea, aşa că m-am hotărât să mă înscriu cu

scrisoarea la concurs. E o şansă mică, dar cine ştie…

Un lucru mă îngrijorează, totuşi. Revista avea de mai multe luni o rubrică a domnului profesor Sakuranomi, dar în aprilie s-a oprit. Aşa că şi dacă o să câştig concursul şi o să-mi fie publicată scrisoarea, e posibil să n-o mai citiţi. După cum am spus

– şanse mici.

În orice caz, vreau să înţelegeţi că nu fac asta fiindcă am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Doar că trebuie să vă întreb ceva.

Asta trebuie să vă întreb: simţiţi în aer? Simţiţi în atmosferă? Dacă e încărcată sau proaspătă, inertă sau fluidă. Sunt convinsă că aurele tuturor

oamenilor de pretutindeni se unesc, ca să creeze dispoziţia. Cred că sunt prea sensibilă la genul ăsta de lucruri – probabil pentru că nu m-am simţit niciodată în largul meu cu propria aură. Uneori simt că nu pot să respir şi nu mă pot gândi decât la senzaţia de aer din jurul meu.

în orice caz, dacă ar fi să alegeţi un cuvânt care
să descrie aerul din clasa noastră
după ce a venit
noul profesor, acela ar fi...
„bizar".

*

Nu l-am mai văzut pe Naoki din ziua în care aţi plecat, după ce ne-aţi spus ce le făcuserăţi lui şi

lui Shuya. Dar a fost singurul absent din Clasa B în prima zi din noul an şcolar. Toţi ceilalţi erau acolo, chiar şi Shuya. Bănuiesc că ăsta a fost lucrul cel mai surprinzător care s-a întâmplat – faptul că el era prezent. Nimeni nu i-a spus nimic, ne-am mulţumit să stăm pe lângă el, şuşotind. Iar lui nu părea să-i

pese absolut deloc. S-a aşezat în bancă şi a început să citească dintr-o carte, dar aceasta avea supracopertă, aşa că nu mi-am dat seama ce era. Nu e vorba că o făcea pe durul sau ceva de genul ăsta – aşa a făcut în fiecare zi de când am început gimnaziul. Dar exact asta era atât de ciudat – nu părea să se fi schimbat

nimic.

Afară era plăcut şi ferestrele fuseseră deschise larg, dar aerul din clasă părea stătut şi încărcat. Apoi a sunat primul clopoţel şi a intrat în clasă noul diriginte. E tânăr şi destul de energic; s-a dus direct la tablă şi şi-a scris numele.

- Mi se spune

folio

„Werther” de când eram la şcoală, aşa că vreau să-mi spuneţi şi voi la fel! ne-a cerut el, iar nouă încă ni se pare destul de ciudat, dar am să-l numesc astfel în scrisoarea mea. Să nu vă faceţi probleme, a adăugat el, numele e acelaşi, dar asta nu înseamnă că m-am ales şi cu partea cu *Suferinţele*[1].

N-a râs nimeni.

- Ce? N-aţi citit romanul? ne-a întrebat el gemând şi luându-şi o postură de parcă ar fi jucat într-o piesă de teatru.

Bineînţeles că pricepuserăm: caracterele numelui său japonez înseamnă „vrednic”, *worthy* în engleză, aşa

că vreun tocilar s-a prins că în germană era „Werther" şi s-a gândit că ar fi fost fain să pretindă că purtătorul acelui nume era tipul din *Suferinţele tânărului Werther*. Noi înţeleseserâm pe dată. Foarte amuzant. Dar oare el nu-şi dăduse seama de ceea ce se întâmpla în acea încăpere? Nu

simţea aerul?

- Ups, era să uit! Trebuie să facem prezenţa! Deci ştiu că lipseşte Naoki – m-a sunat mama lui să-mi spună că e răcit – dar restul sunteţi aici?

Alt semn rău: încerca deja să ne devină amic, strigându-ne pe prenume. Dumneavoastră n-aţi făcut niciodată asta; mereu ne-

aţi tratat cu respect. Apoi şi-a început direct prezentarea.

- N-am fost un elev prea grozav la gimnaziu, a spus el. Fumam, iar dacă mă enerva vreun profesor, îi dezumflam cauciucurile de la maşină sau altele de genul ăsta. Dar dirigintele din clasa a opta m-a făcut să mă îndrept. Era genul de

tip care îşi lăsa baltă toată lecţia dacă se întâmpla ceva cu vreunul dintre elevii lui sau dacă simţea că apăruse o problemă serioasă, care trebuia discutată – şi pun pariu că am pierdut cel puţin cinci ore de engleză doar din cauza micilor mele crize!

Aici a râs, dar mă îndoiesc că îl asculta cineva. Probabil că toată

lumea se gândea, ca şi mine, la „răceala" lui Naoki.

Ştiam cu toţii că Naoki nu era bolnav – cel puţin nu în sensul în care credea Werther. Dar cred că am fost un pic uşurată să aud că Naoki avea încă de gând să revină la şcoală – că nu se transferase în altă parte. În tot acest timp, o grămadă de copii îi

aruncau priviri furişe lui Shuya, care rămăsese extrem de calm şi se uita la profesor ca un elev premiant – cu toate că se vedea că nici el nu asculta. Werther n-a părut să bage de seamă nimic şi şi-a văzut de ale lui.

- Asta e prima zi a primei mele slujbe ca profesor, aşa că voi, colectivul Clasei B,

sunteţi primii mei elevi! Şi, din moment ce eu sunt nou, vreau să vă dau şi vouă şansa s-o luaţi de la început, aşa că am hotărât ca nici măcar să nu citesc dosarele pe care le-a lăsat diriginta din primul an de gimnaziu despre fiecare dintre voi. Vreau să simţiţi asta ca pe un nou început şi să mă consideraţi un frate mai

mare, o persoană cu care puteţi discuta orice.

Ora de dirigenţie se lungeşte mereu în prima zi de şcoală, după ceremonia de deschidere, iar Werther vorbise o eternitate. Dar a ajuns într-un târziu la o concluzie: a luat o bucată nou-nouţă de cretă galbenă şi a scris pe tablă, cu litere uriaşe:

folio

TOŢI PENTRU UNUL ŞI UNUL PENTRU TOŢI!

Nu ştiu ce părere aveaţi despre noi – luaţi individual, vreau să spun. Şi nu-mi pot imagina ce aţi fi putut scrie despre Naoki şi Shuya în dosarele acelea. Dar dacă Werther s-ar fi deranjat să le

citească, pariez că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Naoki era absent în fiecare zi şi nici unul dintre noi nu-i adresa vreun cuvânt lui Shuya, dar lucrurile erau destul de liniştite spre jumătatea lui mai. Nu era ca şi cum am fi fost cu toţii răutăcioşi cu Shuya sau ca şi

cum l-am fi urât sau ceva de genul ăsta, ci mai degrabă ne purtam ca şi cum toată lumea ar fi decis că el nici măcar nu exista. Am devenit cu toţii pricepuţi în a-l evita, exact în felul în care ne obişnui serăm să ignorăm şi atmosfera
înăbuşitoare din clasă.

folio

într-o seară, au dat la televizor o emisiune despre o şcoală gimnazială şi au zis că nu ştiu ce clasă hotărâse să folosească ora de dirigenţie ca oră de lectură. Au spus că acele zece minute pe zi îmbunătăţiseră atitudinea şi capacitatea de concentrare a elevilor si că puştii chiar progresaseră la învăţătură. în

timp ce mă uitam, m-am gândit la Shuya.

A doua zi, în spatele sălii de clasă aveam o „bibliotecă" nouă. Werther adusese nişte rafturi şi o grămadă de cărţi de la el de acasă.

- Ştiu că sunt cam îndoite, dar vreau să începeţi cu toţii să citiţi în fiecare dimineaţă şi să obţineţi

tot ce se poate obţine de la viaţă! ne-a spus Werther.

Ca tot ce spunea, şi vorbele acelea au sunat cam tembel, dar nu ni s-a părut o idee rea... asta, până când ne-arn dus să ne uităm la titlurile cărţilor. Trebuie să vă spun că majoritatea începuserăm să ne obişnuim cu Werther până în acel moment – şi chiar să-l

plăcem un pic. Arată destul de bine, la urma urmei. Dar după aceea n-am mai putut să-l luăm în serios. Vedeţi dumneavoastră, un raft întreg al bibliotecii era plin de cărţi scrise de prietenul dumneavoastră, domnul profesor Sakuranomi, tatăl lui Manami.

Bănuiesc că Werther n-a putut să nu observe că nu eram chiar

impresionaţi de mica lui bibliotecă. Probabil că de aceea a luat o carte de pe raft în timp ce noi rezolvam probleme în ora lui de matematică şi a început să ne citească.

... Nu m-a interesat niciodată religia, dar în timp ce colindam prin lume, din ţară în ţară, cumva am început să port cu

mine o Biblie. Există un verset în Matei 18, care vorbeşte despre un om ce are o sută de oi. Acum, dacă se pierde o oaie, ciobanul le lasă pe munte pe celelalte nouăzeci şi nouă şi pleacă în căutarea celei pierdute; iar dacă o găseşte, e mai fericit că a dat de oaia cea rătăcită decât pentru faptul că celelalte nu s-au abătut

din drum. Ei, din punctul meu de vedere, asta e definiţia unui profesor adevărat...

După ce a citit acel pasaj, Werther a închis cartea.

- Haideţi să lăsăm astăzi matematica deoparte şi să facem o şedinţă, a spus el pe un ton foarte scăzut, ca şi cum ar fi vorbit în biserică sau într- un loc

asemănător. Mă întreb dacă n-am putea să ne punem cu toţii minţile la contribuţie şi să ne gândim ce să facem în privinţa lui Naoki.

Bănuiesc că şi-a dat seama deodată că Naoki era o oaie rătăcită. În orice caz, ne-a pus să închidem cărţile de matematică fără ca măcar să verificăm

rezultatele problemelor.

Naoki fusese „răcit" în prima săptămână de şcoală, dar după aceea Werther nu mai spunea decât că „nu se simţea bine".

- Trebuie să recunosc că v-am minţit în legătură cu motivul pentru care Naoki n-a venit la şcoală. Nu chiuleşte. Vrea să fie aici, dar, cumva, îi

lipseşte voinţa să vină – e un fel de blocaj psihologic.

N-am prea înţeles diferenţa dintre „vrea să vină" şi „are voinţa să vină", dar aşa a prezentat Werther situaţia, cu toate că nu era clar dacă explicaţia îi aparţinea, sau dacă nu cumva repeta ceea ce îi spusese mama lui Naoki.

- Vă rog să mă iertaţi că n-am fost pe deplin sincer cu voi în privinţa asta! a spus Werther.

Cred că exact atunci mi-a părut un pic rău de el. Bine, bine, Naoki avea un blocaj psihologic, dar Werther era singurul din încăpere care nu ştia cum îl dobândise.

folio

Nu cred ca vreun elev din clasa noastră să-i fi spus altcuiva lucrurile pe care ni le-aţi relatat dumneavoastră înainte să plecaţi. În ziua aceea, după ore, am primit cu toţii acelaşi mesaj pe telefon, unul despre care nu ne-am dat seama niciodată cine anume l-a trimis: „Dacă spui ce au făcut A şi B, eşti C".

Toate astea au dus la ideea măreaţă a lui Werther:

- Vreau să ne gândim cum putem crea un mediu care să facă să-i fie mai uşor lui Naoki să vină la şcoală! ne-a cerut el.

Bineînţeles că nimeni n-a spus nimic. Până şi Kenta, care de obicei încuraja o mulţime dintre glumele idioate ale lui Werther,

s-a mulţumit să stea şi să se uite la bancă. Dar Werther a ales să nu observe – sau să presupună că ne gândeam cu toţii intens la spusele lui – şi a dat tonul, detaliindu-şi ideile. Ca de obicei, mă îndoiesc că îi păsa cu adevărat de ceea ce credeam noi.

- Ce-ar fi să copiem notiţele voastre din clasă şi să i le

livrăm lui Naoki acasă?

Asta a generat mormăieli dezgustate, venite din mai multe colţuri ale clasei.

- De ce nu? l-a întrebat Werther pe Ryoji, luându-se de el fiindcă mormăise cel mai tare.

- Pentru că, a bâiguit Ryoji fără să-şi ridice privirea, casa mea e în cealaltă parte a

oraşului faţă de a lui.

N-a fost foarte rău pentru o scuză inventată din zbor.

- Nici o problemă! i-a spus Werther. Ce ziceţi dacă procedăm aşa? Voi luaţi notiţe cu rândul şi apoi, o dată pe săptămână, eu şi Mizuki i le ducem lui Naoki acasă.

De ce eu? Pentru că sunt şefa

clasei şi anul ăsta (Yusuke e adjunct, apropo) şi pentru că locuiesc în acelaşi cartier cu Naoki. M-am asigurat că Werther nu şi-a dat seama despre părerea pe care o aveam în legătură cu planul lui, dar bănuiesc că a înţeles de la început că nu eram încântată. La un moment dat, mă întrebase direct de ce eram atât

de rece cu el – nu-mi dau seama de motivul pentru care ar fi spus aşa ceva, dar poate că îl pusese pe gânduri faptul că fusesem singura care refuzase categoric să-i spună „Werther". În fine, imediat după aceea mă întrebase dacă *eu* aveam vreo poreclă. îi spusesem că nu, că toată lumea îmi spunea „Mizuki" – dar apoi

deschisese gura Ayako, care, practic, strigase:

- Mizuho!

Şi avea dreptate, aşa îmi spunea toată lumea în primii ani la şcoala primară. „Mi-zu-*hoV*\ spuneau, lungind ultima silabă ca s-o accentueze.

- îmi place! spusese Werther. Aşa rămâne! De acum

încolo o să-ţi spun „Mizuho”. Şi voi, ceilalţi? Soarta ne-a adus împreună în clasa asta. Haideţi să ne cunoaştem mai bine, să dărâmăm toate zidurile dintre noi!

Deci, după asta, din cauza lui Werther, am redevenit „Mizuho”.

Am început să-i ducem notiţele

acasă lui Naoki în a doua vineri din mai. Eu ştiam exact unde locuia şi chiar fusesem în casă de mai multe ori, fiindcă una din surorile lui mai mari avusese cumva grijă de mine pe vremea când aveam şase sau şapte ani.

Mama lui Naoki ne-a întâmpinat la uşă. N-o mai văzusem de mult, dar arăta exact

la fel – machiaj perfect, haine frumoase. îmi aduc aminte că, ori de câte ori mergeam acolo ca să mă joc cu sora lui, mama vorbea non-stop despre Naoki, chiar şi atunci când el nu era în cameră: că ne servea clătite fiindcă erau preferatele lui; că el o găsise plângând într-o zi din cauză că tăiase ceapă şi-i întinsese

batistuţa lui; că luase premiul al treilea la concursul de caligrafie.

Am crezut că trebuia doar să-i dâm notiţele şi apoi să plecam, dar am ajuns să intram şi să luăm loc în living. Mama lui Naoki nu arăta foarte încântată, dar se părea că Werther plănuise asta încă de la început.

Cunoşteam şi livingul. Acolo

mă jucasem de-a Othello cu sora lui. Camera lui Naoki era exact deasupra locului în care ne jucam, iar mama lui striga uneori spre tavan, spunându-i fiului ei să ne aducă un pachet de cărţi de joc. Sora care avusese grijă de mine e plecată acum la Tokyo, la facultate, şi n-aveam de unde să ştiu dacă Naoki era sau nu sus.

Mama lui ne-a servit cu ceai şi apoi s-a aşezat ca să stea de vorbă cu Werther.

- Predecesoarea dumneavoastră e de vină pentru dificultăţile emoţionale ale lui Naoki, i-a spus ea dirigintelui nostru. Dacă toţi profesorii ar fi la fel de dedicaţi şi de entuziaşti aşa cum, în mod evident, sunteţi

dumneavoastră, asta nu s- ar fi întâmplat niciodată!

În timp ce mă uitam la ea, mi-am dat seama că Naoki nu-i spusese ce ne povestiserăţi şi ce-i făcuserăţi lui în acea ultimă zi în care ne fuseserăţi dirigintă. Dacă el i-ar fi spus totul mamei, ea n-ar mai fi fost acum atât de plină de sine şi n-ar mai fi putut să şadă

liniştită şi să vă bârfească. Pentru că Naoki nu-i suflase un cuvânt, asta însemna că acum el stătea şi suferea acolo, sus, de unul singur. În orice caz, a continuat să se plângă de dumneavoastră – „Moriguchi, aia" şi „Moriguchi, ailaltă" – fără să pomenească despre ceea ce i se întâmplase fiicei dumneavoastră. Mă

îndoiesc că ştia măcar că Naoki fusese implicat.

Naoki n-a coborât deloc şi în cele din urmă mi-am dat seama că nu ne aflam acolo decât ca să-i ascultăm ei tânguielile. Dar Werther stătea şi dădea din cap, având pe faţă o expresie tâmpită, de milă, de parcă spusele ei ar fi fost lucrul cel mai minunat pe

care îl auzise în viaţa lui. Nici nu mi-am dat seama dacă măcar o asculta.

- Doamnă, a spus el după ce, în cele din urmă, ea s-a oprit pentru o clipă, vreau să lăsaţi problemele lui Naoki în seama mea!

Exact atunci s-a auzit un zgomot de la etaj şi m-am uitat

din nou la tavan. Cu siguranţă că Naoki auzise întreaga discuţie.

Totuşi, n-a apărut la şcoală a doua zi şi nici în ziua următoare. Pe de altă parte, asta ni s-a părut destul de normal – la fel de normal ca faptul că ne prefăceam cu toţii că Shuya nu era de faţă, când, de fapt, era. Ni se părea cea mai bună soluţie în acel

moment.

în prima zi de luni din iunie, au început din nou să ne împartă lapte. Ministerul Sănătăţii publicase rezultatele programului-pilot de promovare a produselor lactate printre elevii la gimnaziu din toată ţara – Ora Laptelui –, iar prefectura

hotărâse să continue cu un program propriu.

în calitate de şefi ai clasei, eu şi Yusuke am avut sarcina de a împărţi cutiile, dar, în timp ce ne învârteam prin clasă, simţeam că aerul devenea mai greu, simţeam cum reveneau amintirile neplăcute. Din fericire, nimeni nu *era obligat* să bea laptele.

folio

Prefectura ne prezentase beneficiile, dar o mulţime de părinţi se plânseseră că respectivelor odrasle nu le plăcea laptele sau că erau alergice la el. Sunt uluită că există atâtea mame şi atâţia taţi dispuşi să-şi răsfeţe în aşa hal puştii, dar, în ziua aceea, asta însemna că n-aveam nume pe cutii şi că eram

liberi să bem sau nu – iar dacă te uitai în jur, singura persoană din încăpere care sorbea dintr- un pai era chiar Werther.

- Hei, hei, ce s-a întâmplat? Nu ştiţi că laptele vă face bine?

A terminat de băut ultimele picături şi a mototolit cutia de carton. Yumi a făcut greşeala să-

si ridice privirea si să si-o aţintească în ochii lui.'

- Eu o iau acasă pe a mea, a murmurat ea.

- Bună idee! a exclamat Werther râzând. Un energizant pentru momentele în care aveţi nevoie de el!

Ne-a privit pe toţi punând cutiile cu lapte în genţi.

folio

Shuya era de serviciu pe clasă în după-amiaza aceea. Exact atunci când se întorcea ca să scoată mătura din dulap, s-a auzit un zgomot de lichid împroşcat. Yusuke îşi aruncase cutia cu lapte spre el şi ţintise perfect. Cutia explodase pe tot spatele lui Shuya. Eu stăteam în bancă, lucrând la jurnalul clasei, aşa că

nu mi-am dat seama imediat ce s-a întâmplat. În clasă nu mai erau decât câţiva copii şi cu toţii se holbau la Yusuke.

Nu ştiu exact ce sentimente aveau faţă de Shuya, dar şi dacă l-ar fi urât din străfundul inimii, nici unul n-ar fi avut curajul să facă aşa ceva. Curaj? Nu sunt sigură că e cuvântul cel mai bun.

Dar bănuiesc că părea să fie curaj, venind din partea unui puşti atletic şi sociabil ca Yusuke. Shuya nu s-a întors cu faţa atunci când Yusuke a întrebat:

- Nici măcar nu-ţi pare rău, nu-i aşa?

Nici după aceea Shuya nu i-a aruncat vreo privire lui Yusuke, ci s-a mulţumit să se uite în jos,

la laptele care i se prelingea pe pantaloni. Apoi şi-a luat geanta şi a ieşit din sală. Fără să scoatem o vorbă, l-am privit plecând.

Ăsta a fost începutul pedepsei lui Shuya.

Cred că lui Yusuke îi plăcea foarte mult de dumneavoastră.

îmi dau seama acum că n-aţi

fost genul de profesoară care să facă mare caz de elevii ei. Eraţi mai interesată să descoperiţi adevărata valoare a fiecăruia dintre noi. N-aţi făcut niciodată mare tam-tam pe tema asta, dar remarcaţi de fiecare dată când cineva lua nota maximă la un examen, avea vreo realizare în cadrul clubului sau era ales

pentru vreo funcţie în cadrul şcolii... Aveaţi obiceiul să anunţaţi realizările elevului respectiv la începutul orei de dirigenţie sau al celei de ştiinţe şi să vă asiguraţi că îl aplaudam.

I-aţi făcut să bată din palme pentru mine de mai multe ori la orele de dirigenţie. „Şefa clasei" e, de fapt şi de drept, menajera

clasei, o persoană care nu se face niciodată remarcată şi nici nu primeşte mulţumiri, dar v-aţi propus să le spuneţi tuturor că făceam treabă bună şi să le cereţi să-mi arate aprecierea lor. A fost stânjenitor să stau acolo, în picioare, dar a fost şi plăcut.

Werther, pe de altă parte, nu face niciodată aşa ceva. Vorbeşte

mereu de „numai unul” sau de „numărul unu” – nu ştiu ce cântec de care e obsedat. În prima zi de şcoală, atunci când au fost prezentaţi noii profesori la careu, chiar a fredonat din el în momentul în care i-a venit timpul să vorbească.

- Nu vreau să mă concentrez numai asupra elevilor celor mai

buni sau asupra sportivilor de top. Vreau să-l apreciez pe fiecare pentru efortul pe care îl depune în tot ceea ce face. Vreau să fiu un profesor care îşi priveşte corect fiecare elev!

La începutul lunii mai, echipa noastră de baseball a învins-o pe cea a unei şcoli private care câştiga de obicei campionatul şi a

ajuns până în semifinale. A fost prima victorie de acest fel a şcolii noastre, iar ziarul local chiar a publicat un articol însoţit de fotografii ale echipei şi, colac peste pupăză, eroul meciului, asul aruncător, a fost Yusuke al nostru. După încheierea campionatului, el a fost inclus în echipa all-star şi intervievat

pentru un alt articol de ziar. Toată lumea a căzut pe spate (poate cu excepţia lui Shuya) şi pentru prima dată de la începutul anului şcolar, clasa n-a mai arătat ca o casă mortuară. Dar las' pe Werther să strice totul!

în ciuda afirmaţiei că voia să-i trateze pe toţi la fel, nu părea să-l intereseze de nimeni altcineva

în afară de „numărul unu”. A făcut chiar mare caz de Yusuke şi ne-a ignorat pe toţi ceilalţi. Dacă aţi fi fost acolo, ştiu că l-aţi fi lăudat şi dumneavoastră pe Yusuke, dar sunt sigură că aţi fi accentuat şi faptul că nu câştigase de unul singur, că baseball-ul era un sport de echipă şi că, oricât de bun

aruncător ar fi fost el, nu putea juca singur. Ne-aţi fi cerut să aplaudăm întreaga echipă. Oare Werther de ce n-a putut să facă la fel?

Nu cred că elevii şi-au dat seama pe loc, dar pun pariu că Yusuke şi, odată cu el, fiecare copil din clasă pe care l-aţi evidenţiat vreodată, au simţit că

lipsea ceva în modul în care Werther se ocupa de tot. Simţeai frustrarea şi furia din sala de clasă, simţeai că puştii aveau nevoie să defuleze acea tensiune. Dar nu şi-a vărsat nimeni nervii asupra lui Shuya – cel puţin, nu deocamdată.

Mă duceam în fiecare vineri

acasă la Naoki împreună cu Werther. în acea primă zi, mama lui ne obligase să luăm loc în living ca să se plângă de dumneavoastră, dar după aceea, în zilele în care am continuat să venim, ea a scurtat vizitele din ce în ce mai mult şi ne-a ţinut în picioare în holul de la intrare. în cele din urmă, a încetat să ne

mai primească în casă sau chiar să desfacă lanţul cu care încuia, mulţumindu-se să ia plicul prin uşa abia întredeschisă. în timp ce vorbeam cu ea, îi aruncam ocheade scurte şi vedeam că încă se preocupa de machiaj, dar mi s- a părut că avea buzele puţin umflate.

Sora cea mai mare a lui Naoki

se căsătorise şi se mutase la Tokyo, iar tatăl lui ajungea de obicei târziu acasă de la serviciu, aşa că, în cea mai mare parte a timpului, în casă nu erau decât Naoki şi mama lui – iar el trăia având pe conştiinţă un secret îngrozitor.

I-am spus lui Werther că nu credeam să reuşim să-l vedem pe

Naoki oricâte vizite i-am fi făcut şi că deja păream să-l urmărim sau ceva de genul ăsta. Pentru o clipă, Werther a avut o expresie urâcioasă, dar apoi s-a silit să zâmbească.

- Nu, Mizuho, mi-a răspuns el, doar că ajungem într-un punct critic pentru noi amândoi. Dacă mai rezistăm puţin, sunt sigur că

o să înţeleagă şi ei ce încercăm să facem.

Era clar că n-avea de gând să renunţe la vizite, dar nu-mi dădeam seama ce voia să spună prin „noi amândoi" sau „punct critic". Nu ştiam sigur nici dacă Werther îl cunoscuse vreodată pe Naoki, având în vedere că acesta din urmă nu venise la şcoală nici

măcar o dată anul ăsta. Dar mi s-a părut că era prea târziu ca să întreb toate astea.

Lunea următoare, Werther a apărut la ora de matematică ducând un carton alb şi a spus că voia să scriem mesaje pentru Naoki „ca să-i ridicăm moralul” şi ca să-l convingem să vină înapoi la şcoală. Ştiam că aura

sălii de clasă avea să se schimbe, dar n-a fost exact aşa cum m-am aşteptat. În timp ce lucrau la „felicitarea de însănătoşire” pentru Naoki, câteva fete chicoteau, iar câţiva băieţi râdeau de-a dreptul. Nu ştiam de ce, dar, atunci când a ajuns la mine, cartonul era deja aproape plin de un şir de mesaje ciudate:

folio

Mai bine să nu-ţi fad griji! Oricum, imaginează-ţi fericirea! Repede, toată lumea câştigă! Iar tu... o să câştigi şi tu. Asta, dacă nu cumva o să pierzi! Să ţii minte totul! Aşadar, nu uita vreodată! Să nu uiţi că toată lumea ştie! Iar ai uitat? Nu, să fii convins că toată lumea ştie! Unde te crezi? La balamuc? E timpul să-ţi

aminteşti!

Abia acum, când scriu toate astea, îmi dau seama de sensul acelor cuvinte. Cum de am putut să fiu atât de proastă? Iar colegii mei, mai mult ca sigur, se distrau în timp ce lucrau.

Vă amintiţi că, în acea ultimă zi în care ne-aţi fost dirigintă, ne-

aţi vorbit despre legea delincvenţei juvenile? Chiar dacă e menită să protejeze copiii, aveam deja îndoieli în privinţa ei chiar înainte să aud ceea ce aveaţi de spus.

Cum aţi comenta cazul acela din oraşul H, cel al băiatului care a ucis o femeie şi pe bebeluşul ei? îmi amintesc că le-am văzut

pe rudele victimei vorbind la televizor despre asta zile în şir, despre cât a fost de absurdă crima, despre cât erau de fericiţi cei doi pe când trăiau, despre cât de brutal a fost băiatul care i-a ucis. îmi amintesc că m-am gândit că nici nu e nevoie de proces într-un asemenea caz. Poţi, pur şi simplu, să-l dai pe

criminal pe mâna membrilor familiei victimei şi să-i laşi pe aceştia să-i facă ce vor. Oamenii care sunt răniţi cel mai tare ar trebui să aibă dreptul să-i judece pe cei care i-au rănit, aşa cum aţi făcut dumneavoastră cu Naoki şi cu Shuya, şi n-ar mai fi nevoie de proces decât atunci când nu rămâne nimeni în urma

victimelor. Dar nu doar băiatul acela rău m-a deranjat. N-am putut să-i suport pe avocaţi, felul în care ei se ridicau în picioare şi în care spuneau tot ce le trecea prin cap, ca să-l apere pe băiat. Oricine îşi putea da seama că mințeau. Sunt sigură că toate legile acelea există pentru un motiv anume şi ştiu că avocaţii

trebuie să se ridice în picioare, să argumenteze şi să pară importanţi, dar atunci când îi vezi la televizor nu poţi să nu te gândeşti că ţi-ai dori să-i ai cu tine în cameră, ca să le poţi da ceea ce merită. Sau poate că n-ar fi imposibil să afli unde locuiesc şi să te duci să le arunci câteva pietre în geam. Cel puţin aşa simt

eu.

Iar cazul descris mai sus e unul în care nici măcar nu le cunosc pe victime şi nici nu cunosc vreun membru al familiei lor. E vorba despre ceva ce n-am văzut decât la televizor – ceva ce s- a întâmplat departe de aici. Însă dacă eu simt aşa, sunt sigură că la fel simt mulţi alţii...

Dar în timp ce vă scriam toate astea, m-am răzgândit. Mi-am dat seama că trebuie să existe un proces, indiferent de cât de groaznică e crima. Nu pentru criminal, ci pentru omul obişnuit, ca să fim siguri că înţelege ce s-a întâmplat şi ca să- 1 împiedicăm să ia legea în propriile mâini.

Bănuiesc că oricine îşi doreşte

să fie recunoscut pentru faptele sale; oricine îşi doreşte să fie lăudat. Dar nu e uşor să faci ceva bun sau remarcabil. E mult mai uşor să-i condamni pe cei care fac rău decât să faci chiar tu ceea ce se cuvine. Dar, chiar şi atunci, e nevoie de o doză de curaj ca să fii *primul* care iese în faţă şi dă vina pe altcineva. Dacă nu ţi se

mai alătură nimeni? Dacă nu se mai ridică nimeni ca să-l condamne pe răufăcător? Pe de altă parte, e uşor să te alături celor care condamnă odată ce a luat altcineva iniţiativa. Nici nu trebuie să te expui; tot ceea ce ai de făcut e să strigi: „Şi eu!”

E chiar mai bine de-atât: mai ai şi avantajul de a simţi că faci

bine luându-te de cineva rău – asta poate fi chiar un mijloc de a te elibera de stres. Totuşi, odată ce faci asta, s-ar putea să te trezeşti că îţi doreşti din nou acel sentiment – că ai nevoie să acuzi pe altcineva doar ca să simţi din nou acea energie. Poate că ai început cu nişte tipi cu adevărat răi, dar a doua oară s-ar putea să

fii nevoit să cauţi mai jos în lanţul trofic, să fii din ce în ce mai creativ în acuzaţii.

Iar în momentul ăsta te cam ocupi deja cu vânătoarea de vrăjitoare – exact ca în Evul Mediu. Cred că noi, oamenii obişnuiţi, s-ar putea să fi uitat un adevăr esenţial – nu prea avem, de fapt, dreptul să judecăm pe

nimeni altcineva.

După ziua în care Yusuke l-a lovit în spate pe Shuya, în banca acestuia din urmă au început să fie îngrămădite aproape tot timpul cutii cu lapte. Cel mai rău a fost atunci când cineva a ţinut acolo o cutie timp de o săptămână sau mai mult, iar

laptele s-a acrit, sau când au fost îngrămădite prea multe, ceea ce le-a făcut să se deschidă. Colegii au pus cutii cu lapte şi în pantofarul lui Shuya, precum şi în dulapul lui. Dar el se mulţumea să le arunce fără să spună o vorbă, de parcă ar fi fost o parte a programului său şcolar zilnic. Caietele şi hainele de

antrenament îi dispăreau adesea, iar cineva a scris *Asasin* pe fiecare pagină a manualelor lui. Cei mai mulţi dintre noi îl ignorau în continuare, însă câţiva puşti cu probleme la cap îl hărţuiau nonstop.

Dar într-o zi am primit cu toţii acelaşi mesaj pe telefoane: „Fii tu Judecătorul! Adună puncte

pentru fiecare lovitură pe care i-o dai lui Shuya Criminalul!"

Acel mesaj a venit de la aceeaşi persoană care ni l-a trimis şi pe primul, după ultima dumneavoastră oră de dirigenţie cu noi. Sistemul era simplu: de fiecare dată când îl hărţuiai cu ceva pe Shuya, îi trimiteai detaliile expeditorului şi el îţi

acorda puncte. Calcula punctajele în fiecare sâmbătă, iar persoana cu cele mai puţine puncte era catalogată drept *prieten al ucigaşului* şi, începând de lunea următoare, avea parte de acelaşi tratament ca şi Shuya.

Ştiţi că n-am nici un fel de milă faţă de Shuya, dar chestia asta mi s-a părut complet imbecilă,

aşa că am hotărât imediat s-o ignor. Şi eram destul de sigură că la fel aveau să procedeze mulţi alţi copii. Dar după câteva zile, s-a întâmplat să le zăresc pe două dintre cele mai liniştite fete din clasă, Yukari şi Satsuki (le ştiţi... ideea lor de distracţie înseamnă o întrunire a clubului de artă), stând în picioare lângă

dulapurile pentru încălţăminte şi trimiţând un mesaj – şi atunci mi-am dat seama că raportau că tocmai îndesaseră cutii cu lapte în pantofii lui Shuya.

Dacă până şi astea două jucau acel joc, însemna că aveam să rămân singura fără puncte.

Aşa că lunea următoare, pe când mă îndreptam spre şcoală,

am fost puţin stresată, dar ziua a trecut fără să se întâmple ceva neobişnuit. Se pare că şi alţi copii refuzaseră să participe – se hotărâseră să nu marcheze puncte împotriva lui Shuya. Poate că lumea n-o lua, totuşi, razna.

într-o zi, spre sfârşitul lui iunie,

folio

Werther a anulat ora de mate ca să ţină o şedinţă, cu toate că nu mai erau decât câteva zile până la examene. Ne-a spus că voia să vorbim ceva şi apoi a început să fluture o foaie de hârtie în faţa noastră.

- Am găsit asta într-unul dintre caietele voastre de teme, ne-a spus el.

folio

I-am auzit pe copiii din prima bancă înghiţind în sec, dar, din locul în care stăteam, nu puteam să văd nimic.

- *Există agresori în clasa asta!* a spus Werther pe un ton cu adevărat dramatic, citind cuvintele de pe foaie.

Trebuie să recunosc că am fost destul de impresionată de curajul

cuiva de a scrie asta – ceea ce însemna că şi altcineva dorea ca lucrurile să se schimbe. Dar mi-am dat seama şi că oricine ar fi scris, nu se gândise că acele vorbe aveau să fie citite cu voce tare în faţa întregii clase. El – sau ea – probabil că era deja lac de apă.

- N-am de gând să spun

al cui e caietul, a adăugat Werther uitându-se prin clasă, dar vreau să discutăm acum problema ca un colectiv. îmi dau seama, ştiţi voi, am tot simţit că ceva e în neregulă. Nu-i lucru curat atunci când un elev bun ca Shuya îmi spune pentru a treia oară luna asta că „şi-a pierdut caietul” şi că trebuie să-şi

cumpere altul. Şi nu e vorba doar de caiete, el şi- a „pierdut” şi pantofii şi echipamentul pentru ora de educaţie fizică. Aşa că tocmai mă pregăteam să-l întreb pe Shuya ce se întâmplă. Dar înainte să am ocazia s-o fac, un suflet brav mi-a trimis mesajul ăsta, cerând ajutor... şi nu pot să vă spun cât de fericit sunt că l-am

primit. Însă trebuie să vă spun că ceea ce se întâmplă aici nu se numeşte „agresiune”. Genul ăsta de hărţuire nu e agresiune – e pur şi simplu gelozie. Dovada stă în faptul că nimeni n-a îndrăznit să-l atace direct; doar îşi fac de cap tot timpul cu lucrurile lui. Shuya e unul dintre cei mai buni elevi din an şi mi s-a spus că anul

trecut a câştigat un premiu în cadrul unei competiţii naţionale. Deci e destul de normal ca unii dintre voi să fiţi geloşi pe el şi să mergeţi până într-acolo încât să-l hărţuiţi din cauza asta. De aceea nu intenţionez să încerc să aflu cine anume e hărţuitorul. Problema e a întregii clase. Dar am ceva să vă spun – indiferent

dacă aţi fost sau nu implicaţi în asta. E clar că Shuya e un elev strălucit, dar asta nu înseamnă că e în vreun fel mai bun decât voi. Să fie elev bun şi să ia note mari e ceea ce *Shuya* face bine – ăsta e darul lui special. Dar fiecare dintre voi are propriul dar şi, în loc să vă faceţi griji în privinţa lui Shuya, vreau să vă

găsiţi acel dar şi să petreceţi un timp dezvoltându-l. Sunt convins că unii dintre voi nu ştiu care ar putea fi. Dacă ăsta e cazul, vă rog să veniţi la mine şi să stăm de vorbă. Nu sunt decât câteva luni de când ne-am cunoscut, dar v-am studiat cu atenţie şi cred că am unele idei...

Exact în acel moment s-a auzit

tonul unui mesaj, iar Takahiro a băgat mâna în bancă, încercând să-şi închidă telefonul.

- Rahat..., a murmurat el.

Nu era o problemă că avea telefon, dar trebuia să le închidem în timpul orelor. Werther i l-a luat şi şi-a continuat tirada:

- încerc să discut lucruri serioase cu voi, ne-a spus el. Dar un glumeţ care nu e în stare să respecte regulile, poate întrerupe totul. închideţi telefoanele! Şi un copil de clasa întâi ştie asta!

Predica a mai durat o vreme, dar s-a părut că întreruperea lui Takahiro era mai gravă decât

agresiunea. Aşa că dacă autorul biletului chiar căutase ajutor la Werther, probabil că deja ofta în sinea lui.

Dar adevăratul coşmar nici măcar nu începuse încă. Procesele vrăjitoarelor erau pe cale să se declanşeze.

N-a durat mult – de fapt, a fost

chiar în aceeaşi zi, după ore. Anul ăsta nu m-am înscris în nici un club, dar am stat până mai târziu ca să-mi fac tura de curăţenie a clasei. Tocmai mă pregăteam să-mi iau pantofii din dulapul de lângă uşa din faţă, când m-a oprit Maki. Ea nu s- a schimbat deloc de când aţi plecat: e tot tovarăşa şi sluga lui Ayako.

- Ayako are ceva de vorbit cu tine, mi-a spus Maki. Poţi să vii înapoi în clasă?

Eram destul de sigură că acel „ceva” n-avea să fie plăcut, dar dacă refuzam, tot trebuia să mă confrunt cu problema mai târziu, aşa că am urmat-o înapoi în clasă. În momentul în care am intrat pe uşă, Maki m-a îmbrâncit

din spate şi am căzut în genunchi. Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o pe Ayako stând în picioare, în faţa mea. Atunci mi-am dat seama că erau cinci sau şase copii care făcuseră cerc în jurul meu.

- Tu ai trăncănit la Werther, nu-i aşa, Mizuho? m-a întrebat Ayako.

Se înşela, dar mă gândisem că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

- Nu, i-am răspuns, privind-o drept în ochi. N- am fost eu.

- Mincinoaso! a urlat ea. N-avea cine altcineva să fie! Dar cât de mult te înşeli! Ce ai vrut să zici cu „agresiune”? Asta-i o porcărie! Ceea ce facem noi e

doar să pedepsim un ucigaş. N-ai pic de milă faţă de doamna profesoară Moriguchi? Sau eşti îndrăgostită de criminalul ăla?

N-avea rost să încerc să am o discuţie raţională cu ea, aşa că m-am mulţumit să clatin din cap în semn de negare, respingând tot ceea ce spusese.

- Deci nu eşti

îndrăgostită de el? Ei, bine, atunci trebuie s-o dovedeşti! a spus ea, întinzându-mi o cutie cu lapte. Loveşte-l cu asta şi o să te credem!

Am luat cutia de la Ayako şi l-am observat deodată pe Shuya întins pe podea în cealaltă parte a clasei, cu mâinile şi cu picioarele legate cu scotch.

Ayako şi ceilalţi s-au întors spre mine, cu rânjete răutăcioase pe feţe.

Ştiam că a doua zi urma să am parte de acelaşi tratament dacă nu aruncam cu lapte în el, sau, mai rău, probabil că aveau să înceapă să-mi facă mie tot ce le era frică să-i facă lui Shuya.

Atunci ni s-au intersectat

privirile. N-aş putea să spun exact ce gândea Shuya, dar am ştiut că ochii lui nici nu mă implorau, nici nu încercau să mă enerveze – erau doar calmi. În timp ce îl priveam ţintă în ochi, am înţeles: nu se gândea la nimic, nu simţea absolut nimic. Era imaginea perfectă a unui asasin fără suflet. Ştiu că

dumneavoastră spuneţi că Naoki a fost cel care a ucis-o pe Manami, dar dacă Shuya n-ar fi fost acolo, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat!

„Asasin! Asasin! Asasin!”

Dintr-odată, n-am mai avut îndoieli.

M-am ridicat în picioare şi am făcut câţiva paşi spre el. Apoi am

ţintit spre pieptul lui, am închis ochii şi am aruncat cutia cu toată puterea. Am auzit-o spărgându-se şi, în clipa aceea, am simţit o formă stranie de extaz venind de undeva, din străfundul meu.

„Vreau să-i fac rău nenorocitului ăstuia! Vreau să plătească! Vreau să-i plătesc cu aceeaşi monedă!”

Toate astea îmi treceau prin mine ca un curent electric, învârtindu-mi-se încontinuu în cap... până când s-au oprit, într-un târziu, la auzul râsetelor copiilor. Oare ce era atât de amuzant? Am deschis ochii şi am văzut. Laptele se scurgea pe chipul lui Shuya, pe care se umfla şi un punct roşu. Îi ratasem

pieptul, dar îl pocnisem direct în faţă.

- Frumos, Mizuho! mi-a spus Ayako în şoaptă şi au continuat să râdă şi mai tare.

Dar nu reuşeam să înţeleg ce li se părea atât de amuzant – nu câtă vreme Shuya continua să mă privească ţintă în ochi. Iar acum cred că ştiu ce spunea

privirea lui.

„Chiar ai dreptul să mă judeci?"

Dintr-odată, mi s-a părut a fi un soi de sfânt persecutat de gloata fără minte.

- îmi pare rău! am izbucnit, dându-mi seama imediat că Ayako mă auzise.

- Ia stai aşa! a strigat

ea. Mi se pare că te-am auzit *cerându-i iertare* criminalului ăstuia? Mizuho nu e mai bună decât el! Haideţi să-i dăm ceea ce merită!

Ayako poate fi foarte dramatică, de parcă ar fi Ioana d'Arc, nu alta... cu toate că mă îndoiesc că a auzit de ea.

într-o secundă, mi-au

imobilizat mâinile la spate. Ştiam că unul dintre băieţii din clasă m-a apucat, dar nu ştiam exact cine. Mă durea. îmi era frică. Voiam să mă ajute cineva – cam asta era tot ce-mi trecea prin minte.

Ayako şi-a continuat spectacolul:

- începând de astăzi, tu

şi băiatul ăsta sunteţi una şi aceeaşi persoană!

Apoi m-au împins la podea şi am căzut cu faţa la câţiva centimetri de cea a lui Shuya.

- Pup! Pup! Pup! au început să scandeze ceilalţi, bătând din palme.

Voiam să ţip la ei să înceteze, dar eram încremenită de frică.

Băiatul care îmi imobiliza braţele m-a apucat de ceafa cu cealaltă mână şi mi-a împins-o înainte până când s-a lipit de a lui Shuya şi am auzit un clic.

- Uite, Ayako, am făcut-o!

în timp ce vorbea Maki, mi s-au eliberat braţele, m-am întors şi am văzut întregul grup adunat în

jurul lui Maki, ca să se uite la telefonul ei. Continuau să râdă.

- A fost primul tău sărut, Mizuho? m-a întrebat Ayako, luând telefonul din mâna lui Maki şi împingându-mi-l în faţă, ca să văd poza de pe ecran, care ne arăta pe Shuya şi pe mine cu buzele lipite. Acum depinde de tine ce facem cu ea,

Mizuho! a mai adăugat Ayako.

Doamnă profesoară Moriguchi, ştiu că Naoki şi Shuya sunt criminali, dar asta nu înseamnă că eu pot ierta nişte copii care fac aşa ceva.

Nu-mi aduc aminte cum am ajuns acasă în după-amiaza aceea. îmi miroseau hainele a

lapte, aşa că m-am dezbrăcat şi am făcut un duş. Apoi m-am închis în camera mea şi n-am ieşit nici măcar ca să cinez.

Aveam senzaţia vagă că încă îmi ţinea cineva mâinile la spate, iar râsetele acelor colegi îmi răsunau în urechi. Nu mă puteam opri din tremurat. Voiam ca noaptea să nu se mai termine

niciodată, sau să cadă vreo rachetă nucleară şi să distrugă totul – şi n-am putut nici măcar să dorm, fiindcă scena aceea îngrozitoare revenea imediat ce închideam ochii.

Pe la miezul nopţii, am auzit sunetul unui mesaj-text. M-am temut că mi se trimisese faimoasa fotografie, dar m-am

uitat la ecran şi am văzut că era un număr pe care abia dacă l-am recunoscut: cel al lui Shuya. Voia să ştie dacă ne puteam întâlni la un magazin din apropiere. M- am gândit o clipă şi m-am hotărât să mă duc.

Shuya stătea în picioare lângă bicicletă, la marginea parcării. Habar n-aveam ce să-i spun sau

cum să mă uit la el, măcar, aşa că am rămas faţă în faţă cu el, cu bicicleta între noi. Fără să scoată o vorbă, Shuya a băgat mâna în buzunarul blugilor, a scos o foaie de hârtie, a despăturit-o şi mi-a întins-o. Luminile stradale erau destul de puternice, dar nu puteam să văd ce era. A trebuit să mijesc din ochi şi, într-un

târziu, mi-am dat seama că mă uitam la nişte numere. Cu puţin efort, am văzut că erau rezultatele unor analize de sânge – cu numele lui Shuya scris în partea de sus şi cu o dată din săptămâna anterioară.

- Am găsit asta în cutia poştală atunci când am ajuns acasă, a spus el împăturind hârtia

şi băgând-o la loc în buzunar.

- Ştiam, am spus eu.

Mi-a aruncat o privire surprinsă – nu privirea unui ucigaş de copii, ci una plină de sentimente,
pe care nu i-o mai văzusem de multă vreme.

- Am tot vrut să-ţi spun ceva, a adăugat el.

folio

S-a dus la automat şi a cumpărat două cutii cu suc. Apoi le-a pus în coşul bicicletei şi mi-a spus să mă urc în spate. Până şi o parcare goală în toiul nopţii era un loc prea public pentru tot ce avea de spus.

Mă întrebam cum arătăm mergând amândoi pe o bicicletă

prin oraşul întunecat. Nu că avea cine să ne vadă – n-am trecut aproape deloc pe lângă oameni sau maşini – dar mă simţeam un pic stresată, cu toate că nu era nimic între noi.

Shuya avea spatele mai lat decât aş fi crezut – am presupus că slăbise. În timp ce mergeam prin beznă, părea că venise să mă

salveze, în timp ce lumea se apropia de extincţie. Dar dacă el apăruse din întuneric ca să mă salveze, atunci trebuia să-i spun.

După vreo cincisprezece minute de mers, clădirile au început să se împuţineze, iar Shuya a oprit în faţa unei case cu etaj, de lângă râu. Părea goală şi eram destul de sigură că el nu

locuia acolo, dar s-a dat jos de pe bicicletă, a scos o cheie şi a descuiat uşa. Cu siguranţă, şi-a dat seama că ezitam, fiindcă s-a întors ca să-mi explice că fusese casa răposatei lui bunici şi că părinţii o foloseau acum ca să depoziteze diverse lucruri de la atelier.

Odată intraţi, a aprins lumina

şi am putut să văd grămezile de cutii aliniate pe hol. Probabil că împiedicau vântul să intre, pentru că aerul era greu şi umed, aşa că am hotărât să ne aşezăm pe treapta de la intrare, imediat după uşă. Shuya mi-a dat o cutie cu suc de grepfrut, pe care am răsucit-o în mâini, începând să-i povestesc ce făcusem în ziua

aceea.

*

în ziua în care ne-aţi făcut acele dezvăluiri despre Naoki şi Shuya, a existat o singură parte a poveştii pe care chiar n-am putut s-o cred – finalul. Desigur, a fost partea cea mai înspăimântătoare, iar persoana care m-a înspăimântat aţi fost chiar

dumneavoastră, doamnă profesoară Moriguchi.

După ce aţi plecat, Naoki a ieşit în fugă din clasă şi toată lumea s-a luat după el. Tocmai mă pregăteam să ies şi eu, când am observat lada de lângă tablă, cu toate cutiile cu lapte aliniate în casetele cu numele noastre. Primul meu gând – reflex de şefă

a clasei – a fost să mă întreb cine era de serviciu pe clasă, dar apoi mi-am dat scama că nimeni n-ar fi dorit să atingă cutiile, gândul acela trecându-mi prin minte în clipa în care am căutat din priviri cutiile lui Naoki şi Shuya.

Aţi vorbit foarte mult în acea zi despre perspectiva logică asupra lucrurilor. Probabil că de aceea

am început să-mi pun întrebări legate de logica *dumneavoastră.* Pe undeva, înţelegeam durerea şi tristeţea pe care cu siguranţă că le simţeaţi, dar ştiam că n-aveam cum să-mi dau seama cu adevărat de ceea ce era în sufletul dumneavoastră. Am şi eu oameni pe care-i iubesc, ca toată lumea, dar sunt cu toţii în viaţă, şi chiar

dacă încerc să-mi imaginez cum m-aş simţi dacă ei ar muri, asta ar rămâne doar o închipuire. Însă eram destul de sigură că aveaţi capacitatea de a fi raţională, indiferent de cât de mult i-aţi fi urât pe Naoki şi pe Shuya.

în ziua aceea, am găsit o sacoşă de plastic în dulapul cu articole pentru curăţenie şi am

împachetat cele două cutii ca să le duc acasă. Mi- am dat seama că nu puteam lăsa acolo celelalte cutii, cu cele două lipsă, aşa că am dus restul la coşul de gunoi din spatele sălii de sport. M-am întâlnit pe drum cu câţiva profesori, dar ei n-au spus nimic. De ce ar fi devenit bănuitori văzând- o pe şefa clasei ducând

gunoiul? După ce am ajuns acasă, am desfăcut cutiile şi am testat laptele rămas în ele cu o substanţă care reacţionează la sânge (ciudat, ştiu, dar aveam aşa ceva la îndemână).

Rezultatele au fost exact acelea la care mă aşteptam.

- Mulţumesc că n-ai zis

nimănui, mi-a spus Shuya după ce am terminat de povestit.

Nu ştiam ce să spun. Nu ţinusem secretul de dragul lui – doar că n-aveam nici un prieten apropiat căruia să-i pot spune. însă Shuya avea dreptate: dacă spuneam cuiva din clasă, atacurile împotriva lui s-ar fi înteţit.

- Dar în rest ai crezut tot ce a spus Moriguchi? m-a întrebat el, iar eu am încuviinţat din cap. Şi nu ţi-e teamă să fii singură cu mine aici? a adăugat el, ceea ce m-a făcut să dau iarăşi din cap, în semn că nu, de data asta. Nu te deranjează să stai de vorbă cu un ucigaş de copii?

L-am privit în ochi. Dacă el era

un ucigaş de copii, atunci ceilalţi din clasă, care îl tratau ca pe un animal, cum erau? Mă temeam mai mult de mine, care aruncasem cu lapte în Shuya, decât de el. încă avea falca un pic umflată.

- îmi pare rău, i-am răspuns, întinzând mâna ca să ating semnul roşu.

folio

O parte din mine voia să mă facă să simt ceea ce făcusem atunci când îl lovisem. Căldura pielii lui mi-a transmis un fior prin tot corpul.

Nu cred că am simţit acel şoc fiindcă avusesem cutia de suc rece în mână sau fiindcă obrazul lui era fierbinte din cauza umflăturii. Mi-am dat seama că îl

considerasem un demon lipsit de sânge, dar că, în clipa în care l-am atins, am realizat că era doar un băiat ca oricare altul.

- De ce mi-ai arătat rezultatele analizelor?

Voiam să-l întreb asta de ceva vreme.

- Pentru că eu cred că semănăm foarte mult, mi-a

răspuns el.

Am pus degetul pe deschizătura cutiei şi m- am uitat la el, neştiind ce să spun. Deci nu apăruse din noapte ca să mă salveze pe mine!

- Stai aşa, mi-a spus el. Ai de gând să bei toată aia?

M-am uitat la cutie. Aş fi putut să beau tot, dar mi s-a părut că

am înţeles ce voia să spună – şi mi-am dat seama că eram bucuroasă.

- Nu. Nu cred că pot, i-am răspuns.

Mi-am lăsat jos cutia, iar el mi-a întins-o pe a lui. Era încă plină pe jumătate şi am luat câteva înghiţituri, după care i-am dat-o înapoi. A băut şi el, iar după

aceea mi-a întins-o din nou – şi după ce am terminat de băut tot sucul din cutie, ne-am sărutat o vreme. Nu v-am spus, doamnă profesoară, că mie, de fapt, îmi place de altcineva, dar experienţa trăită împreună cu Shuya a fost ceva diferit. În acel moment, simţeam că el era singura persoană din lume care

se afla de partea mea.

M-a dus înapoi la magazin şi, pe când ne luam rămas-bun, mi-a spus că trebuia să vin la şcoală a doua zi. Nu voiam să mă duc, dar mă temeam că altminteri aveam să ajung să mă încui în casă pentru tot restul vieţii. Iar acum, cu Shuya lângă mine, am simţit că puteam suporta cruzimea.

- O să vin! i-am promis.

*

în clipa în care am intrat pe uşă a doua zi de dimineaţă, câţiva băieţi au început să fluiere şi am auzit chicoteli dintr-un grup de fete care se uitau la tablă. Cineva desenase acolo o inimă şi scrisese pe ea numele meu şi pe cel al lui Shuya. Mi-am lăsat

capul în jos, aşa cum făcea Shuya mereu, după care m-am dus direct în banca mea, dar cineva desenase aceeaşi inimă şi pe capacul pupitrului, cu un marker permanent.

- Mizuho! Bună dimineaţa!

Era Ayako, ce-şi flutura spre mine mâna în care ţinea telefonul

mobil, dar am ignorat-o şi am deschis cartea pe care mi-o adusesem.

A fost la fel şi în momentul în care a apărut Shuya. I s-a făcut aceeaşi primire şi s-a uitat şi el la tablă. Avea aceeaşi privire inexpresivă ca de obicei, dar, după ce s-a dus la banca lui – pe care era desenată, de asemenea,

o inimioară – şi-a lăsat ghiozdanul şi s-a dus la Takahiro, care continua să fluiere.

- Ai ceva să-mi spui, ucigaşule de copii? a întrebat Takahiro, rânjind la Shuya.

Acesta nu i-a răspuns. Doar l-a privit ciudat şi apoi s-a muşcat de vârful degetului mic şi l-a trecut peste obrazul lui Takahiro. A fost

ca o linie simbolică – marcând sfârşitul pedepsei şi începutul contraatacului său. Câţiva copii din apropiere au început să ţipe, dar apoi în sala de clasă s-a lăsat liniştea.

- Tu o ţintuiai la pământ pe Mizuki, nu-i aşa? i-a şoptit Shuya la ureche lui Takahiro. încercai s-o

impresionezi pe *ea?* a adăugat, uitându-se la Ayako.

Apoi s-a dus la ea şi a întins mâna. De la deget spre încheietură i se scurgea un firicel de sânge. Ayako îşi acoperise faţa cu palmele, dar Shuya s- a aplecat şi i-a luat telefonul în mâna lui plină de sânge. Ea a început să ţipe.

- Te porţi ca o mare şmecheră, i-a spus el, şi-i pui pe toţi să-ţi facă treburile murdare, dar eşti prea proastă ca să-ţi dai seama că cineva te manipulează exact în acelaşi fel.

După ce a spus asta, s-a dus şi s-a proptit în faţa lui Yusuke, care privise întreaga scenă din banca lui din spatele clasei, ca şi cum

nimic n-ar fi avut vreo legătură cu el.

- Iar ăsta ai fi tu, nemernicule, cel care trage sforile! Tu o faci pe Ayako să se ia de mine, a spus Shuya, aplecându-se apoi şi sărutându-l pe Yusuke pe buze, drept pentru care toată lumea din clasă a încremenit, iar Yusuke părea

gata să vomite. Ţi-a plăcut? l-a întrebat Shuya, cu un zâmbet larg înflorindu-i pe faţă. O faci pe nobilul şi vorbeşti despre dreptate, dar ştiai că fetiţa lui Moriguchi se ducea la bazin. Dacă ai fi spus cuiva, probabil că azi ea ar fi fost în viaţă. Faci toate astea pentru că te simţi vinovat, nu-i aşa? Te-a făcut să te

simţi mai bine să-ţi baţi joc de mine? Oamenii ca tine au o denumire. Li se spune „ipocriţi". Consideră că ăsta e primul şi ultimul tău avertisment – dacă o ţii tot aşa, următorul sărut o să fie cu limba.

După asta, nimeni nu l-a mai deranjat vreodată pe Shuya.

folio

în iulie, după ce au început examenele finale, eu şi Shuya ne-am întâlnit aproape zilnic la casa aceea. Le spuneam părinţilor că mă duceam să învăţ împreună cu o prietenă şi, de vreme ce nu le făcusem niciodată vreo problemă, nu-mi spuneau nimic nici atunci când se întâmpla să ajung acasă mai târziu. Shuya mi-a povestit

că tatăl lui se recăsătorise pe când eram în clasa a cincea şi că acum aveau un bebeluş acasă, aşa că folosea casa bunicii ca să înveţe, iar ai lui abia dacă băgau de seamă atunci când el lipsea câte o săptămână întreagă.

În spate era o cameră pe care Shuya o numea „laboratorul lui". El nu părea să înveţe acolo

pentru examene. În schimb, lucra la o invenţie care semăna foarte tare cu un ceas de mână. L- am întrebat ce era, dar n-a vrut să-mi spună. Cu toate astea, îmi plăcea să stau acolo şi să mă uit la el cum lucra la acea chestie. A terminat pe la jumătatea lui iulie şi atunci mi-a spus pentru prima dată că era un detector de

minciuni, unul care avea în curea senzori ce detectau variaţiile de puls la cel care-l purta. Ori de câte ori se schimba ceva, afişajul se lumina şi pornea o alarmă.

- Probează-l! m-a îndemnat el.

L-am pus la mână, dar eram destul de speriată. Dacă mă electrocuta?

- Ţi-e frică să nu te electrocuteze? m-a întrebat Shuya, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

- Nu, nu neapărat, am răspuns eu.

Bip, bip, bip, bip... ecranul detectorului a emis o lumină şi a început să sune ca o alarmă de ceas deşteptător ieftin.

- A mers! a strigat Shuya. Fantastic!

- Fantastic! am repetat şi eu, simţindu-mă destul de impresionată.

Reacţia mea a părut să-l facă pe Shuya să se simtă stânjenit. A început să râdă. Apoi m-a luat de mână şi m-a tras spre el.

- Asta e tot ce mi-am

dorit! a spus. Să mă remarce şi pe mine cineva, atât!

Mi-am dat seama că vorbea despre ceea ce se întâmplase cu Manami. Era pentru prima dată când spunea ceva despre asta. Cu mâna rămasă liberă, mi-am apucat încheietura la care aveam montat aparatul lui Shuya.

- Ştii cum fac copiii

mici ca să te convingă să le dai ceea ce îşi doresc? m-a întrebat el. Ei, poate că ar fl trebuit să fac şi eu la fel ca să atrag atenţia. Cineva ar putea să spună: „Am găsit o pisică moartă pe câmp!", iar eu aş putea să răspund: „Chiar aşa? Ei, bine, de fapt, eu am omorât-o!", iar replica ar fl: „Nu...!", drept pentru care aş

insista: „Dar e adevărat! Uneori ucid pisici şi căţei!", reacţia celuilalt fiind ceva de genul: „Nu... Tu vorbeşti serios, chiar faci aşa ceva?!" şi eu i-aş da înainte: „Dar nu doar că le ucid!", şi celălalt m-ar întreba: „Cum adică?", iar eu i-aş explica: „Folosesc Maşina de Execuţii pe care am inventat-o!", reacţia

fiind: „Glumeşti! Asta e fantastic!" şi eu aş conchide: „Deschide-o! E o surpriză înăuntru!” Mizuki, tu crezi că sunt un ucigaş? Mizuki! Ce-ar trebui să fac acum...?

Shuya plângea şi eu nu ştiam ce să spun. Aşa că l-am luat în braţe. Nu-mi dădeam seama de ce, dar alarma detectorului de

minciuni a pornit din nou.

Am ajuns acasă aproape de revărsatul zorilor.

Werther a fost foarte încântat atunci când a remarcat că agresiunile încetaseră. Shuya începuse să zâmbească din nou şi a obţinut notele cele mai mari din clasă la examenele finale. Toată

lumea presupunea că Yusuke avea să fie ales reprezentantul clasei, dar apoi unii copii au început să spună că ar fi putut chiar să voteze cu Shuya. Werther părea în al nouălea cer. L-am văzut chiar făcându-i cu ochiul lui Shuya pe coridor, în timp ce acesta era lăudat de unul dintre profesorii de engleză. Mi-a

venit să vomit.

Dar Werther încă avea o mare problemă: Naoki. Dacă acesta nu revenea în curând la şcoală, nu mai putea absolvi şi, în consecinţă, nu mai putea să meargă mai departe, la liceu şi la facultate.

Nu ştiu exact ce părere aveţi dumneavoastră despre asta, dar

folio

m-am întrebat cum anume trebuie să acţionăm ca să ajungem să recunoaştem că nu putem face un lucru atunci când chiar nu-l putem face. Ştiu că nu vă place ca elevii să renunţe înainte ca măcar să fi încercat – ştiu că nu e bine aşa –, dar mai cred şi că trebuie să fii cu adevărat curajos ca să recunoşti

că nu poţi să faci ceva atunci când chiar nu poţi. Cred că vreau să spun că mi-aş fi dorit ca Werther să fi fost îndeajuns de curajos încât să recunoască faptul că nu fusese în stare să-l convingă pe Naoki să revină la şcoală.

Sau poate că măcar ar fi putut să încerce să vorbească despre

asta cu un alt profesor şi, împreună cu profesorul respectiv, să-i sugereze lui Naoki să se ducă la altă şcoală sau ceva de genul ăsta...

Fiindcă motivul pentru care Naoki nu putea veni la şcoală era chiar la noi în clasă.

După ore, în ziua de dinaintea

terminării primului semestru, eu şi Werther ne am făcut obişnuita vizită acasă la Naoki. Era cam ora şase seara, dar soarele încă se afla sus pe cer, iar eu transpirasem stând în faţa uşii.

Adusesem cu mine o scrisoare pe care i-o scrisesem lui Naoki în ziua aceea, fiindcă nu mi se părea corect ca Shuya să cunoască

rezultatele analizelor de sânge, iar Naoki, nu. Bineînţeles că nu credeam că mergea doar să-i spun ce ştiam şi să-l conving să se întoarcă. Nici nu mă prea interesa dacă se întorcea sau nu. Doar voiam să-i dau un singur motiv – unul cu adevărat important – ca să nu mai fie îngrijorat.

folio

Mama lui Naoki abia dacă a întredeschis uşa atunci când Werther i-a întins notiţele vârâte într-un plic, precum şi coala de carton pe care ne semnaserăm cu toţii, plicul şi coala fiind împachetate împreună, ca un cadou. Am fost uimită că Werther nu adusese coala aceea de carton mai înainte şi mi-am dorit ca el să

fi uitat cu totul de ea.

Braţul mamei lui Naoki abia dacă a ieşit prin uşa abia crăpată, iar eu am văzut că purta o cămaşă groasă, cu mânecă lungă. Poate că avea aerul condiţionat pornit, dar portul acelei cămăşi tot părea un pic ciudat într-o zi atât de călduroasă. N-am reuşit să-i văd bine faţa, însă am

încercat să-i întind pachetul înainte ca ea să închidă uşa – dar exact atunci, Werther şi-a proptit piciorul în deschizătura uşii şi a început să ţipe:

- Naoki! Dacă eşti acolo, ascultă-mă! Nu eşti singurul care a avut un semestru greu. Unii dintre colegii tăi l-au agresat pe Shuya. A fost un lucru destul de

urât! Însă am reuşit să-i conving că greşeau. N-a fost uşor, dar am reuşit! Au înţeles! Deci ce zici de asta, Naoki? Ştiu că suferi, dar cred că pot să te ajut! De ce nu vrei să încerci? Putem să facem faţă împreună problemelor tale. Şi ştiu că te pot ajuta să le rezolvi! Vreau să ai încredere în mine! Vreau să vii mâine la

şcoală, să vii la serbarea de sfârşit de an. Te aşteptăm!

Stând acolo şi ascultându-l, m-am enervat rău. îngrozitor de rău. Werther se înşela foarte tare – în toate privinţele. Declarase că Shuya nu fusese agresat, că ceilalţi elevi erau, de fapt, invidioşi pe el, iar acum, după ce totul se terminase, îi spunea

„agresiune". M-am uitat în sus, la fereastra lui Naoki, şi am văzut că draperia se mişca puţin.

Werther se ambalase atât de tare, încât deja părea un pic nebun. Avea ochii ieşiţi din orbite şi defazaţi în momentul în care a făcut o plecăciune către mama lui Naoki şi a închis uşa. Se vedeau deja vecini care se uitau

la noi de la ferestre, dar Werther s-a mulţumit să le zâmbească şi s-a întors spre mine.

- Mizuho, mi-a spus el, vreau să-ţi mulţumesc că ai venit cu mine în tot acest timp!

Mi se adresase mie, dar cu o voce mai ridicată decât ar fi fost necesar – suficient de tare încât să-l audă toată strada. Era

aproape ca şi cum montase o scenetă încă de la început, iar eu fusesem publicul lui de la primul act şi până la lăsarea cortinei. Fusesem adusă ca martor, ca să pot depune mărturie că făcuse toate acele „vizite acasă”, că fusese un profesor absolut devotat. Am pipăit scrisoarea pe care o adusesem şi pe care încă

o aveam în buzunarul de la fustă, iar apoi am mototolit-o.

În noaptea aceea, Naoki şi-a ucis mama.

*

Au întrerupt serbarea de sfârşit de semestru şi consilierul psihologic şcolar a convocat o şedinţă cu noi în după-amiaza aceea.

- Azi-noapte, unul dintre colegii voştri a fost implicat într-un incident foarte grav. încă n- avem toate detaliile, dar vrem să ştiţi că nu sunteţi în nici un pericol.

Cam asta a fost tot ceea ce ne-a transmis directorul – dar toată lumea ştia deja, oricum. Discutaserăm despre asta în

clasă şi ştiam că Naoki făcuse ceva îngrozitor, însă voiam să aflăm mai multe. în sală se simţea o agitaţie stranie. Ne-am întors în clasă după ceremonie, dar Werther n-a pomenit nimic despre acel subiect, îmi dădeam seama că voia să stea de vorbă cu noi, aşa că bănuiesc că şcoala i-o fi închis cumva gura. Apoi s-a

terminat şi ora de dirigenţie şi toată lumea a fost trimisă acasă – în afară de mine. Mie mi s-a spus să rămân. Asta nu m-a surprins, din moment ce fusesem acasă la Naoki cu doar câteva ore înainte să se întâmple tragedia. înainte să plece, Shuya îmi dăduse un talisman, ca să-mi poarte noroc.

Am aşteptat câteva minute, iar

apoi Werther s- a întors în clasă.

- Nu trebuie să-ţi faci nici un fel de probleme, Mizuho, mi-a spus el lăsându-şi mâinile pe umerii mei şi privindu-mă în ochi. Orice întrebare ţi s-ar pune, trebuie doar să spui adevărul.

M-am uitat şi eu la el, complet nemişcată.

- Pot să vă rog ceva?

am întrebat într-un târziu, iar Werther a încuviinţat din cap. Dar înainte să vă întreb, aţi putea să vă puneţi ăsta?

El a părut sceptic, dar i-am spus că era un talisman şi că toţi copiii purtau aşa ceva. Apoi i- am întins detectorul de minciuni în formă de ceas pe care mi-l strecurase Shuya înainte să plece

şi l-am urmărit punându-şi-l la mână.

- Aşadar, aţi mers acasă la Naoki în fiecare săptămână pentru că vă făceaţi cu adevărat griji în privinţa lui? Sau doar ca să vă simţiţi dumneavoastră bine?

- Despre ce vorbeşti? E ridicol, Mizuho! Ai fost acolo –

ştii foarte bine. Am făcut asta pentru Naoki!

Bip, bip, bip, bip... Werther s-a uitat la ecranul luminos al ceasului, în timp ce sunetul acela îngrozitor a umplut încăperea.

- Ce-i chestia asta? a mârâit el.

- Nu vă faceţi griji! i-am răspuns eu. E doar Judecata de

Apoi.

L-am urmat pe Werther în zona de birouri a şcolii. Directorul ne aştepta, împreună cu profesorul de an şi cu doi poliţişti. Eu şi Werther ne-am aşezat unul lângă altul, iar ei ne-au cerut să spunem tot ce ştiam despre Naoki – deşi tot nu ne-au

dezvăluit nici un amănunt legat de ceea ce se întâmplase. Le-am spus pur şi simplu povestea mea, aşa cum îmi sugerase Werther.

- Am fost în fiecare vineri acasă la Naoki împreună cu domnul profesor Yoshiteru, ca să-i duc colegului meu copii ale notiţelor luate în clasă. Mama lui ne întâmpina mereu, dar pe

folio

Naoki nu l-am văzut nici măcar o singură dată. La început, mama lui părea destul de bucuroasă să ne vadă, dar în ultimul timp am avut senzaţia că o sâcâiam. Chiar dacă e foarte cald, poartă mereu haine cu mânecă lungă şi uneori îmi dau seama că are vânătăi pe faţă, sub machiaj. M-am gândit că era posibil să le fi căpătat de

la Naoki – poate pentru că încerca să-l convingă să meargă la şcoală de fiecare dată când apăream la ei acasă. Ea n-a spus nimic, dar mi-am dat seama că vizitele noastre începuseră să-l streseze pe Naoki. Nu e genul de copil care să se înfurie sau să rănească pe cineva, dar mă gândesc că se simţea încolţit ori

de câte ori ne auzea venind şi că n-avea unde şi cum să se defuleze. Mama lui l-a răsfăţat destul de tare şi cred că el a încercat să-i facă rău atunci când n-a reuşit să-şi dea seama ce altceva ar fi putut să facă. S-ar putea spune că e un pic cam slab. Dar cred că toţi ceilalţi profesori şi-au dat seama de

asta. Singurul care n-a realizat nimic a fost domnul profesor Yoshiteru – care a fost convins că putea rezolva de unul singur toate problemele lui Naoki. Dar, pe măsură ce noi doi îi făceam acele vizite, Naoki se simţea tot mai prins în capcană şi-şi revărsa furia din ce în ce mai tare asupra mamei lui. De aceea i-am spus

domnului profesor Yoshiteru că ar fi fost bine să întrerupem vizitele, dar nu l-a interesat ce credeam eu. În loc de asta, a înrăutăţit şi mai mult lucrurile ieri, atunci când a început să zbiere spre fereastra lui Naoki, suficient de tare încât să-l audă tot cartierul. A fost de parcă voia să-l transforme pe Naoki într-o

ciudăţenie. Cred că Naoki îşi considera casa un fel de sanctuar, din moment ce nu putea să facă faţă şcolii. Dar domnul profesor Yoshiteru a încercat să-l determine să iasă din singurul loc în care se simţea în siguranţă. Era aproape ca şi cum

folio

domnul profesor Yoshiteru îl
hăituia. însă
oricum el nu se gândeşte
niciodată la ce e mai
bine pentru noi. Suntem doar o
oglindă pe care o
foloseşte ca să-şi admire propria
reflecţie. Nimic
din toate astea nu s-ar fi
întâmplat dacă n-ar fi

fost atât de preocupat de propria persoană.

*

Ştiu că e greu de crezut, dar toate astea s-au întâmplat într-un singur semestru – în cele patru luni de când ne-aţi părăsit. Acum e vacanţa de vară şi mă întreb dacă Werther o să se întoarcă sau nu la începutul semestrului

viitor, în cazul în care e suficient de neruşinat încât să apară, atunci trebuie să rezolv unele lucruri.

De vara trecută, am început să colecţionez tot felul de chimicale. Dacă lucrurile ajung să fie prea îngrozitoare, am de gând să folosesc acele chimicale ca pe o cale de scăpare. Dar am început

să mă gândesc că ar fi bine să lc încerc pe altcineva mai întâi, ca să văd dacă au efect. Ceea ce-mi doresc cu adevărat e un pic de cianură de potasiu şi s-ar putea ca acum să fie cel mai bun moment ca să pun mâna pe ea, fiindcă profesorii îşi fac mai multe griji în legătură cu scandalul şi cu propria reputaţie

decât cu cheile de la dulapuri. Pun pariu că dacă i-aş cere-o domnului profesor Tadao, mi-ar da-o fără să-mi pună întrebări.

N-ar trebui să fie greu să-i strecor un pic de cianură lui Werther, dacă se întoarce la toamnă. E singurul care bea laptele şi cred că oricum nu m-ar interesa dacă ar mai bea şi

altcineva...

Dar cred că s-ar putea să vă întrebaţi de ce îl urăsc atât de tare pe Werther. Pentru că sunt îndrăgostită de Naoki încă din clasa întâi. El e prima şi singura mea iubire. Bănuiesc că sentimentele mi s-au declanşat atunci când idioata aceea de Ayako a început să-mi spună

„Mizuho". Era geloasă pentru că e atât de proastă, iar eu ştiu mereu toate răspunsurile – aşa că a inventat porecla asta tâmpită şi ceilalţi s-au luat după ea. Apoi am fost „Mizuho" pentru toată lumea, în afară de Naoki, care a continuat să-mi spună „Mizuki". Nici măcar nu mi-am dat seama de ce el nu s-a luat după Ayako –

poate că doar era obişnuit cu „Mizuki", pur şi simplu –, dar asta mi-a fost de ajuns ca să mă conving că Naoki era singurul meu prieten pe lume.

Una dintre surorile lui Naoki mi-a spus că, atunci când l-a întrebat de ce a ucis-o pe mama lor, el i-a răspuns că voia să fie arestat de poliţie.

Doamnă profesoară Moriguchi, vă supăraţi dacă vă adresez o ultimă întrebare?

Ce părere aveţi acum despre răzbunarea dumneavoastră?

3.
BINEVOITOAREA

Era dimineaţa zilei de 20 iulie, cu câteva zile înainte să plec

acasă în vacanţa de vară din anul doi de facultate, când am primit deodată un telefon de la tatăl meu.

Avea două veşti: prima, că mama mea fusese ucisă, iar a doua, că ucigaşul era frăţiorul meu mai mic, Naoki.

Asta complica un pic lucrurile. Dacă mama ta e ucisă, în calitate

de rudă a victimei, tu trebuie să-l urăşti pe criminal, dar dacă acela e frăţiorul tău mai mic, trebuie să înduri critica inerentă faptului că eşti rudă cu un criminal şi, în acelaşi timp, să te întrebi ce şanse are fratele tău să se reabiliteze şi să le ceară iertare victimelor – una dintre ele fiind, întâmplător, chiar tu.

Cum faci toate astea deodată?

Un lucru e sigur: presa şi curioşii n-o să te lase în pace doar pentru simplul motiv că totul e o chestiune privată, de familie. În cel mai scurt timp, casa noastră a fost înconjurată, iar privirile din ochii oamenilor nu erau pline de milă, nici măcar răutăcioase în mod deosebit – ci,

pur şi simplu, din cale afară de curioase.

Crimele nu sunt atât de rare în Japonia pe cât erau cândva. De fapt sunt atât de banale, încât cei mai mulţi dintre oameni încep să caşte atunci când e prezentată vreuna la ştiri, la televizor.

Dar crimele mai pot stârni interes în situaţia în care oferă o

imagine a mecanismelor unei familii disfuncţionale, fiindcă îţi permit să vezi cât de tare o pot lua razna lucrurile.

Iubire disfuncţională, disciplină disfuncţională, educaţie disfuncţională, relaţii interumane disfuncţionale. La început, toată lumea se întreabă cum de i s-a

putut întâmpla aşa ceva unei familii atât de frumoase; dar după ce îţi bagi puţin nasul, disfuncţiile ies la iveală şi atunci îţi dai seama că era clar că nenorocirea respectivă avea să se întâmple şi că totul nu era decât o chestiune de timp.

îmi imaginez că există oameni care văd genul ăsta de lucruri la

televizor şi-şi fac griji în privinţa propriilor familii. Eu nu mi-am făcut griji. Mi se părea mereu că nouă n-ar fi putut să ni se întâmple aşa ceva. Familia Shitamura era una normală – cea mai „obişnuită" familie pe care ţi-o puteai imagina. Dar ni s-a întâmplat: am avut propriul nostru asasinat în familie.

Aşadar, ce ne-a făcut disfuncţionali?

Ultima oară am fost acasă de Anul Nou.

Pe 1 ianuarie, eu, mama, tata şi Naoki am fost la altarul din cartier pentru prima vizită festivă a anului. Apoi ne-am întors acasă şi ne-am aşezat să mâncăm, în timp ce ne uitam la televizor, din

bucatele tradiţionale pregătite de mama. în timp ce lucram împreună la bucătărie, îi povestisem mamei despre prietenii pe care mi-i făcusem la clubul de tenis, iar Naoki ne-a povestit la masă despre un comic care venise să prezinte un număr la serbarea şcolară.

A doua zi, sora noastră mai

mare a venit în vizită împreună cu proaspătul ei soţ şi ne-am dus cu toţii la mall ca să vedem soldurile de după Anul Nou. Notele lui Naoki se îmbunătăţiseră simţitor în timpul celui de-al doilea semestru, aşa că mami şi tati i-au cumpărat laptopul pe care şi-l dorea, iar eu am reuşit să-i fac să se simtă

vinovaţi şi să-mi ia şi mie o poşetă.

A fost la fel ca de oricare alt An Nou: o sărbătoare obişnuită, pentru o familie obişnuită. M-am gândit de o sută de ori la tot ce am făcut şi am spus şi nu-mi vine nici o idee despre vreun indiciu cu privire la ce avea să urmeze.

Ce s-ar fi putut întâmpla în cele

şase luni care au trecut de atunci, ca lucrurile să deraieze atât de îngrozitor?

Cadavrul mamei avea o singură plagă înjunghiată în zona abdomenului şi o contuzie la ceafa. Ni s-a spus că fusese înjunghiată cu un cuţit de bucătărie şi apoi împinsă pe scări. Ni s-a spus... o, totul părea

atât de ireal, şi nici după ce am văzut-o la morgă n-am putut crede cu adevărat că murise – sau că Naoki îi făcuse asta.

De ce s-a întâmplat aşa ceva? Dacă nu pot înţelege, n-o să fiu în stare să accept moartea mamei mele. Dacă nu pot înţelege, n-o să fiu în stare să accept vinovăţia fratelui meu. Dacă nu pot

înţelege, eu, tata şi sora mea n-o să fim în stare să alcătuim în continuare o familie.

Am început să aflu de disfuncţiile din familia mea la două zile după moartea mamei, iar primii care au început să-mi explice au fost poliţiştii. Se pare că Naoki nu fusese niciodată la şcoală de la începutul clasei a

opta. De fapt, în zilele noastre nu e atât de rar ca puştii să refuze să meargă la şcoală sau chiar să fugă de acasă, dar cu adevărat tulburător în comportamentul lui Naoki e faptul că numai mama ştia lucrul ăsta. Ar putea fi de înţeles să nu ştiu eu ce anume se întâmpla, din moment ce locuiesc departe, sau chiar să nu ştie sora

mea, care e însărcinată şi locuieşte în alt oraş, dar e incredibil că tatăl meu n-a ştiut nimic, când el era chiar acolo, cu ei în casă. înţeleg că face o navetă grea şi că lucrează până târziu aproape seară de seară, dar cum poţi să nu observi faptul că fiul tău nu merge la şcoală – timp de patru luni întregi?

Atunci când poliţiştii l-au întrebat despre asta, el a răspuns că, după părerea lui, totul avea legătură cu un incident care a survenit în timpul celui de-al treilea semestru al anului trecut. De obicei, tata e destul de tăcut, dar după tot ce s-a întâmplat, pare să fie o altă persoană. în timpul interogatoriului poliţiei, a

bătut câmpii încontinuu ca răspuns la întrebările care i s-au pus. N-o să repet tot ce a zis, dar iată un scurt rezumat.

Fiica dirigintei lui Naoki a căzut în bazinul de înot al şcolii şi s-a înecat. Fratele meu era acolo atunci când s-a întâmplat asta, dar n-a reuşit s- o salveze. Profesoara a simţit că Naoki era

cumva răspunzător de moartea fiicei ei, ceea ce l- a tulburat teribil pe Naoki şi, cu toate că profesoara şi-a dat demisia, el n-a mai fost în stare să se ducă la şcoală.

Ei, bine, n-am nici o îndoială că un copil atât de fragil emoţional cum e Naoki ar avea probleme să facă faţă unei asemenea situaţii.

Cred chiar că s-ar putea să se fi închis în el, să se fi îndepărtat de toată lumea din motivul ăsta. Dar nu sunt sigură că înţeleg cum duce asta la uciderea mamei mele.

în perioada în care el a încetat să meargă la şcoală şi să iasă din casă, oare ce făcea toată ziua? Oare cum interacţiona cu mama?

Acum, că ea e moartă, numai el ştie. Dar încă nu mi se permite să-l văd. Deci, cum aş putea să aflu răspunsuri la întrebările mele?

Dar apoi mi-am adus aminte de vorbele pe care le rostise mama atunci când îmi cumpărase un jurnal, pe vremea când mă pregăteam să plec şi să locuiesc

singură la Tokyo.

- Vreau să ştii că, ori de câte ori te simţi îngrijorată sau tristă, poţi vorbi cu mine. Dar atunci când nu poţi sau nu vrei s-o faci, ar trebui să încerci să scrii aici. Imaginează-ţi că vorbeşti cu persoana în care ai cea mai mare încredere pe lumea asta. E uluitor cât de mult poate creierul

omenesc să-şi aducă aminte, cât de multe ne rămân în cap în timpul vieţii, dar atunci când scrii despre ceva, poţi apoi să uiţi acel ceva – nu mai trebuie să-l ţii în tine. Aminteşte-ţi de lucrurile bune, iar pe cele rele scrie-le aici şi după aceea uită de ele!

Se pare că profesoara ei preferată din şcoala generală îi

dăruise un jurnal şi-i spusese cam acelaşi lucru – ca metodă de a alina o elevă care îşi pierduse ambii părinţi unul după altul.

Aşa că am scotocit prin casă şi am găsit jurnalul mamei.

13 martie

Yuko Moriguchi, diriginta lui Naoki, a venit ieri în vizită.

folio

Nu mi-a plăcut femeia asta de când am dat prima oară ochii cu ea. Chiar i-am scris directorului ca să-i spun că eram dezamăgită de faptul că o mamă singură se ocupa de o clasă de adolescenţi impresionabili – şi la ce mi-a servit? Părerea unei mame nu contează prea mult la o şcoală publică. Dar am avut dreptate în

privinţa ei, iar dovada a venit anul ăsta, în ianuarie, când Naoki s-a luat la bătaie cu nişte băieţi de liceu şi l-a ridicat poliţia, ca să-l protejeze. Într-o asemenea situaţie, diriginta e responsabilă. *Ar fi trebuit* să se ducă la secţie şi să-l ajute. Dar Moriguchi asta era prea ocupată cu propriul copil şi a trimis alt

profesor în locul ci. Dacă directorul l-ar fi transferat pe Naoki la un alt diriginte la un moment dat, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

A apărut un articol în ziarul local despre fiica lui Moriguchi, care s-a înecat în bazinul de înot al şcolii. îmi pare rău, bineînţeles, că femeia şi-a pierdut

fetiţa, dar trebuie să spun că de la bun început mi s-a părut ciudat faptul că o aducea cu ea la serviciu. Mă îndoiesc că situaţia ar fi fost tolerată dacă mama ar fi lucrat în altă parte decât într-o şcoală. Se poate spune chiar că regulamentele prea laxe pentru funcţionarii publici şi propria ei atitudine greşită au cauzat

moartea fiică-sii.

Dar, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, a venit aici pe neaşteptate şi a început să-i pună tot felul de întrebări lui Naoki şi să facă tot felul de insinuări. Mai întâi l-a întrebat cum se descurca la şcoală şi, cu toate că ea ştia deja cam totul despre asta, Naoki i-a povestit toate cele de la

început. Cum s-a înscris în clubul de tenis, dar a fost obligat să renunţe pentru că nu-l putea suferi pe antrenor, cum după aceea a început să meargă la şcoala cu predare intensivă şi cum a ajuns să aibă de-a face cu liceenii ăia la centrul de jocuri video şi a fost pedepsit de şcoală, deşi el fusese victima.

folio

După felul în care povestea, îţi dădeai seama că fusese entuziasmat şi bucuros să înceapă gimnaziul, dar că lucrurile ieşiseră prost. Nimic din toate astea nu se întâmplase din vina lui, dar era nefericit. În timp ce îl ascultam, mă înfuriam din ce în ce mai tare pe Moriguchi. Ce căuta aici? Venise doar ca să-i

stârnească din nou lui Naoki toate acele amintiri neplăcute? Dar nici asta nu i-a fost de ajuns. A început să-l întrebe ce ştia despre moartea fiicei ei.

într-un târziu, nu m-am mai putut abţine.

- De ce îi puneţi toate acele întrebări?! am urlat, practic, la ea. Nimic din toate

astea n-are de-a face cu Naoki!

Dar, până să apuc să termin, Naoki a spus ceva ce aproape că m-a făcut să leșin.

- N-a fost vina mea, a murmurat el.

La începutul celui de-al treilea semestru, Naoki se împrietenise cu un coleg de clasă pe nume Shuya Watanabe. Citisem despre

el în ziar atunci când câştigase un premiu pentru portmoneul antifurt pe care îl inventase şi, în acel moment, mă bucurasem că Naoki îşi făcea prieteni potriviţi. Dar Shuya ăsta s-a dovedit a fi un băiat îngrozitor.

A hotărât că voia să-şi încerce invenţia pe cineva, să vadă cum reacţiona la şocul electric pe care

îl instalase pe fermoar şi l-a silit pe Naoki să aleagă victima. Naoki e prea bun la suflet ca să-l fi ales pe vreunul dintre colegii lor, aşa că a propus unul sau doi profesori. Dar pe băiatul Watanabe nu-l interesa nici unul dintre aceştia, aşa că, în final, Naoki a pomenit-o pe fiica lui Moriguchi. Sunt sigură că Naoki

s-a gândit că era o propunere lipsită de riscuri – că Shuya nu i-ar fi făcut aşa ceva unei fetiţe.

Dar n-aveam de-a face cu un băiat normal – Watanabe ăsta chiar e soi rău. A sărit în sus de bucurie din pricina propunerii lui Naoki şi a început imediat să pună la cale un plan. În cele din urmă, în după-amiaza aceea, l-a

târât pe Naoki după el şi au aşteptat-o pe fetiţă la bazinul de înot.

Aproape că îmi vine să leşin atunci când îmi imaginez cum trebuie să fi fost totul pentru Naoki. Se pare că el a fost cel care a vorbit cu fetiţa atunci când ea a venit ca să-i dea de mâncare unui câine din vecinătate –

Watanabe se baza pe abilităţile sociale încântătoare ale lui Naoki ca s-o atragă. Odată ce fetiţa a căpătat încredere, Watanabe i-a dat un săculeţ în forma personajului aceluia, iepuraşul. I-a pus şnurul la gât şi i-a spus să deschidă săculeţul.

Drept să spun, am şi văzut acel săculeţ: eu şi Naoki le-am întâlnit

pe mamă şi pe fiică la mall, exact atunci când fetiţa se ruga de Moriguchi să i-l cumpere. Bănuiesc că Moriguchi credea că îi dădea o lecţie fiică-sii, dar dacă în ziua aceea ea i-ar fi cumpărat pur şi simplu copilului obiectul cerut, ar fi putut evita scena din magazin şi l-ar fi lipsit pe Watanabe de momeală. Pe toţi

zeii, îşi putea permite să i-l cumpere din salariul ei, chiar ca mamă singură!

Fetiţa a atins fermoarul şi s-a prăbuşit la pământ – iar Naoki a fost silit să asiste la moartea ei. Nici nu-mi pot imagina cât de îngrozit trebuie să fi fost. Dar cred că a fost chiar mai îngrozitor să-şi dea seama că în

tot acel timp Watanabe plănuise s-o ucidă.

După ce s-a terminat totul, el i-a spus lui Naoki că era liber să spună cui dorea, după care s-a întors şi a plecat. Dar a alergat Naoki să-l pârască? Nu, era un prieten prea loial! A hotărât să-l acopere pe Watanabe făcând ca totul să pară un accident – aşa că

a aruncat trupul fetiţei în bazin. I-a spus lui Moriguchi că în acele clipe fusese atât de tulburat, încât nu-şi amintea mai mult de atât.

- Ei, bine, a spus Moriguchi pe tonul acela condescendent al ei, de vreme ce poliţia a decis că a fost un accident, n-am de gând să agit apele!

Să agite apele? Pentru cine? Era numai vina lui Watanabe! El pusese totul la cale, iar Naoki n-a fost altceva decât complicele lui inocent, o victimă ca oricare alta. Poate că Moriguchi se hotărâse să nu spună nimănui, dar eu m-am înfuriat atât de tare, încât aproape că eram gata să mă duc la poliţie şi să spun întreaga

poveste.

Dar Naoki chiar a aruncat trupul în bazin. Aşa ceva nu-l face un fel de complice la crimă? A încercat să acopere crima altcuiva – s-ar putea ca şi asta să fie o infracţiune. Nu-l puteam lăsa să fie amestecat într-un astfel de incident şi să ajungă să fie acuzat de complicitate la

asasinat. Aşa că, oricât de mult mi-a displăcut, a trebuit să mă prefac că îi eram recunoscătoare lui Moriguchi, dar – pe sub un uşor surâs de uşurare – i-am aruncat priviri ucigătoare în ziua aceea, atunci când a plecat.

N-aveam de gând să-i povestesc soţului meu despre asta, dar în acea după-amiază am

început să mă gândesc că ar fi fost bine să-i oferim lui Moriguchi o formă de compensare, un fel de alinare. Voiam ca totul să se termine şi nu-mi doream ca ea să apară mai târziu, cu mâna întinsă.

Dar dacă aveam de gând să implic o sumă mare de bani, asta însemna că trebuia să-l implic şi

pe soţul meu. Aşa că, după ce el a venit de la serviciu, i-am povestit în mare ce se întâmplase şi l-am silit s-o sune pe Moriguchi. S-a dovedit că ea a refuzat banii – ceea ce mă face să mă întreb ce căutase aici.

Soţul meu a fost de părere că ar fi trebuit să spunem totul poliţiei. Oare îşi ieşise din minţi?

folio

L-am avertizat că Naoki avea să fie acuzat de complicitate, dar el a spus că trebuia să facem asta oricum – chiar şi pentru binele lui Naoki. Cred că atitudinea lui e un maximum la care te poţi aştepta din partea unui bărbat – a unui tată – într-o asemenea situaţie, dar deja îmi părea rău că-i spusesem. Ca de obicei, era

treaba mea să-l protejez pe Naoki.

De la început am avut îndoieli în legătură cu versiunea fiuiui meu despre întreg acel incident. Mi se pare mai probabil ca bietul Naoki să fi fost pe acolo din întâmplare şi ca oribilul ăla de Watanabe să-l fi silit să se ia după el şi să spună că totul

fusese plănuit de ei doi din capul locului. Sau poate că a fost Moriguchi! Poate că ea a inventat totul. Poate că fiica ei chiar a alunecat şi a căzut în bazin, iar ea e adevăratul criminal, fiindcă a adus fetiţa la şcoală. Dar pentru că nu suporta adevărul, s-a agăţat de Naoki şi de Watanabe, care s-a întâmplat să

fie pe acolo, şi i-a obligat să spună o astfel de minciună. Pun pariu că asta e mai aproape de adevăr.

Cum ar fi putut el să fie implicat? Mi-aş fi dat seama că era ceva în neregulă... şi ştiu că mi-ar fi spus adevărul fără ca Moriguchi să i-l smulgă cu cleştele.

Asta trebuie să fie. Toată treaba a fost inventată de acea femeie jalnică. Ceea ce înseamnă că Watanabe e şi el o victimă.

E numai vina lui Moriguchi.

22 martie

Astăzi e ultima zi a anului şcolar.

Mi-am dat seama că Naoki e

deprimat din cauza vizitei lui Moriguchi, dar el s-a dus la şcoală în fiecare zi, aşa că am încercat să nu mă îngrijorez.

Astăzi, după ce a ajuns acasă, a urcat direct în camera lui. N-a coborât la cină şi s-a dus direct la culcare, fără să spună noapte bună. Bănuiesc că era epuizat de tensiunea acumulată, care a ieşit

la iveală toată deodată.

O să aibă un pic de timp să se odihnească în vacanţă, dar mă întristează să mă gândesc la faptul că Moriguchi o să continue să-i fie dirigintă şi după ce el se întoarce în aprilie, pentru un nou an şcolar.

27 martie

folio

Din prima zi de vacanţă, am observat că Naoki a început să se poarte un pic ciudat, aproape ca şi cum ar fi devenit deodată obsedat de curăţenie sau ar fi dezvoltat o tulburare obsesiv-compulsivă.

Primul semn a fost atunci când mi-a cerut să servesc cina în farfurii individuale, nu într-un

castron mare pentru toţi. Iar asta, din partea unui băiat care se bucura mereu să mănânce resturile de pe farfuria mea sau a oricui altcuiva. Apoi a părut să aibă câte un nou anunţ în fiecare zi: dorea ca lenjeria lui să fie spălată separat şi nu voia să intre nimeni în baie după el.

Am văzut asemenea lucruri la

televizor şi am decis că totul era doar o fază, ceva care avea de-a face cu pubertatea, aşa că am făcut tot ce mi-a cerut. Nu sunt sigură că asta e calea cea mai bună, dar e clar deja că nu vrea ca eu să ating nimic din ceea ce poartă sau foloseşte el.

Niciodată n-a trebuit să presteze nici un fel de munci

casnice, dar acum, deodată, îşi spală singur toate vasele şi toate rufele. Doar pe ale lui, desigur... în timp ce scriu asta, îmi dau seama că un astfel de comportament pare, probabil, cel al unui fiu care dintr-odată a devenit un copil-model, dar ori de câte ori îl văd efectiv făcând atâta curăţenie, nu pot să nu fiu

teribil de îngrijorată. Petrece o oră întreagă frecând câteva căni şi farfurii. Apoi pune rufele albe şi pe cele colorate la un loc în maşina de spălat, adaugă mult prea mult dezinfectant şi rulează ciclurile de spălare de mai multe ori. Se comportă ca şi cum toţi microbii din mediul înconjurător ar fi devenit dintr-odată vizibili

pentru el.

Totuşi, dacă s-ar limita la asta, bănuiesc că aş putea s-o accept ca pe o formă extremă de TPOC-şi să încerc să aflu ce se poate face într-o astfel de privinţă. Dar problema lui Naoki e mai rea de-atât. În acelaşi timp, curăţă totul în jurul lui şi face exact pe dos cu propria persoană.

folio

E din ce în ce mai murdar. Refuză să facă orice ca să-şi cureţe corpul. Îi tot spun că trebuie să aibă grijă de el, dar a încetat să se mai pieptene sau să se spele pe dinţi. îi plăcea la nebunie să facă baie, dar acum nici nu se mai apropie de cadă. Azi mergea pe hol şi l-am împins încetişor, în glumă, spre uşa băii,

dar el s-a întors şi, pe un ton pe care nu i l-am mai auzit niciodată, a ţipat:

- Nu mă atinge!

Chiar a fost prima dată când a ridicat tonul la mine. Am încercat să-mi spun că trece printr-o fază rebelă, dar, în acelaşi timp, comportarea lui m-a întristat teribil.

însă după câteva minute, el a venit să mă caute ca şi cum nimic nu s-ar fl întâmplat şi a început să vorbească despre lucruri pe care şi le amintea de acum mulţi ani. A fost atât de ciudat! Nu ştiu cât timp mai pot suporta.

31 martie

folio

O vecină a venit astăzi pe la noi şi ne-a adus nişte prăjiturele pe care le-a cumpărat în timpul unei excursii la Kyoto. Lui Naoki nu i-au plăcut niciodată prea tare dulciurile astea, dar am hotărât să-i duc oricum câteva sus, la el în cameră, în cazul în care ar fi interesat.

N-am fost surprinsă atunci

când a refuzat, dar apoi a apărut în bucătărie un pic mai târziu şi a spus că s-a răzgândit şi că ar vrea să le încerce. Am făcut un ceai şi ne-am aşezat. Trebuie să recunosc că eram stresată.

El a muşcat o bucăţică, iar apoi şi-a îndesat prăjitura în gură şi a înghiţit-o pe toată dintr-o singură îmbucătură. Apoi, din cine ştie ce

motiv, a început să plângă.

- N-am ştiut niciodată că sunt atât de delicioase! a spus el. Niciodată n-am ştiut!

Abia atunci când l-am văzut plângând, mi-am dat seama că toată curăţenia şi neglijarea propriei persoane n-au de-a face cu pubertatea, cu vreo fază rebelă, cu TPOC sau cu orice

altceva. Totul e din pricina a ceea ce s-a întâmplat cu fiica lui Moriguchi.

- Poţi să mânând câte vrei, i-arn spus eu.

A luat altă prăjitură din cutie şi i-a desfăcut ambalajul. De data asta, a mâncat-o încetişor, cu înghiţituri mici – şi sunt destul de sigură că se gândea la fetiţa

aceea în timp ce mesteca prăjitura, bocind un copil care n-o să se mai bucure niciodată de o asemenea delicatesă. Chiar că e un scump!

Bănuiesc că asta nu i se întâmplă doar atunci când mănâncă prăjituri. Cred că se gândeşte la ea tot timpul, orice ar face. Tot spălatul ăla compui siv

e, probabil, modul lui de a încerca să şteargă amintirea aceea îngrozitoare; şi, în acelaşi timp, se neglijează pe sine însuşi şi se complace în jeg pentru că se simte vinovat să trăiască în confort când ea nu mai poate să simtă absolut nimic.

încă se pedepseşte pentru ceea ce s-a întâmplat.

folio

Cel puţin, simt că înţeleg de ce s-a purtat atât de ciudat în acele câteva zile – şi îmi pare rău că n-am realizat mai devreme prin ce trece. Mi-a cerut ajutorul în tot acest timp şi eu am fost prea oarbă ca să văd.

Asta mă face cu atât mai mult să înţeleg că adevărata ticăloasă e îngrozitoarea aia de Moriguchi,

cu acuzaţiile ei false şi cu jocurile malefice ale minţii ei. Dacă trebuia să găsească o cale să scape de propria vinovăţie, n-ar fi putut măcar să aleagă pe cineva la fel de deformat sufleteşte ca ea? E de-a dreptul oribil că încearcă să-şi pună păcatele în spinarea unui băieţel dulce precum Naoki! E limpede că şi-a

dat demisia pentru că n-a putut să scape de propriile sentimente. Ar fi trebuit să dea ochii cu aceeaşi clasă de copii la începutul anului următor, aşa că singura soluţie a fost să plece. Mă cam bate gândul să-i scriu directorului şi să-i cer să găsească un tânăr entuziast care s-o înlocuiască.

folio

Naoki trebuie să înceteze să-şi mai facă griji. Acum are nevoie să uite întreaga poveste. Şi cea mai bună cale de a uita lucrurile dureroase care se întâmplă în viaţă e să le scrii într-un jurnal ca ăsta.

Dacă mă gândesc bine, profesoara mea preferată din şcoala generală m-a învăţat s-o

fac. De ce eu am fost atât de norocoasă şi am avut o profesoară atât de minunată, iar Naoki s-a ales cu o ratată ca Moriguchi? Exact asta e: o ratată.

Naoki a avut un pic de ghinion, atâta tot. Dar norocul e pe cale să i se schimbe. Sunt sigură de asta.

folio

3 aprilie

Azi m-am dus la papetărie şi am cumpărat un jurnal cu încuietoare şi cheiţă. Incuietoarea îţi dă senzaţia că fereci cu adevărat toate lucrurile pe care le reverşi pe pagină.

Acum câteva minute, i-am dus lui Naoki jurnalul sus, la el în cameră, şi i-am spus că ştiu că

ţine înlăuntrul lui tot felul de probleme.

- Dar nu trebuie să le păstrezi în tine, i-am spus. Şi nu trebuie nici măcar să mi le spui mie. Scrie-le aici!

E adolescent, aşa că mi-a fost teamă ca nu cumva să considere că jurnalul e o chestie pentru fete, dar l-a luat fără să spună

nimic. Apoi a început din nou să plângă.

- Mulţumesc, mami! Nu sunt prea priceput la scris, dar o să încerc.

Plângeam şi eu deja, dar acum mă simt mai bine şi încerc să nu-mi fac griji. Sunt sigură că Naoki o să-şi revină curând. Sunt sigură că pot să-l ajut să uite de toată

situaţia asta neplăcută.

Sunt sigură.

8 aprilie

Aici, în jurnalul meu, scriu de obicei lucrurile rele, pe care încerc să le uit, dar astăzi simt că trebuie să scriu despre ceva care mă face foarte fericită.

A venit Mariko pe la noi ca să-

mi spună că e gravidă! E doar în luna a treia şi încă nu se vede, dar îţi dai seama din expresia de pe chipul ei – încrezătoare, fericită şi pregătită să devină mamă.

A adus profiteroluri, care sunt preferatele lui Naoki, şi aveam de gând să petrecem un pic împreună, doar noi trei, dar

atunci când am urcat la el ca să-l aduc, a refuzat să vină. A spus că i se pare că a răcit şi că nu vrea să-i dea răceala surorii lui.

Mariko mi s-a părut un pic dezamăgită, dar a spus că Naoki e mult mai atent decât soţul ei şi apoi a început să se plângă de faptul că el fumează în preajma ei, cu toate că ştie că nu e bine

pentru o femeie însărcinată.

A continuat să bombăne, dar eu n-o ascultam cu adevărat. îmi dădeam seama că îl descifrasem greşit pe Naoki. Mă concentrasem atât de mult asupra comportamentului său, încât îl pierdusem din vedere pe Naoki însuşi. Nu era doar băieţelul meu scump; crescuse şi

se maturizase până la punctul în care putea să-i acorde o reală consideraţie lui Mariko. Chiar am fost foarte fericită în momentul în care am înţeles asta.

Am fost şi mai fericită atunci când el s-a aplecat peste fereastră şi i-a făcut cu mâna surorii lui, care tocmai pleca.

- Felicitări, Mariko! a

strigat el.

- Mersi, Naoki! a strigat şi Mariko, făcându-i şi ea cu mâna în timp ce se îndepărta.

Uitându-mă la amândoi, mi s-au risipit toate îndoielile pe care le aveam cu privire la talentele mele materne. Copiii ieşiseră aşa cum trebuia.

Am crescut în cea mai

minunată familie cu putinţă. Tata era sever, mama era o soţie-model; ne-au avut pe fratele meu şi pe mine – familia perfectă. Toate rudele şi toţi vecinii noştri aveau grijă să ne spună cât de mult ne admirau şi ne invidiau pe toţi patru. Tata o lăsa pe mama să conducă gospodăria, în timp ce el muncea ca un câine, zi şi

noapte, ca să nu ne lipsească nimic; şi datorită eforturilor lui, eram ceva mai avuţi decât toate familiile din jurul nostru.

Mama a fost severă cu mine, având grijă de educaţia mea şi asigurându-mi genul de creştere – maniere, etichetă, toate micile detalii – care să-mi permită să rămân cu capul sus indiferent de

locul în care aş fi trăit ca adult sau de bărbatul cu care m-aş fi căsătorit. Fratele meu, de pe altă parte, a fost răsfăţat, cocoloşit şi lăudat. A fost învăţat să aibă încredere în sine şi să facă exact ce-i dictau părerile şi preferinţele proprii. Mama era hotărâtă să ne asigure o viaţă de familie care să-i permită tatălui meu să-şi

concentreze toată energia asupra muncii, așa că a luat asupra ei rezolvarea oricărei probleme care ar fi putut apărea.

Dar bănuiesc că exact din cauza faptului că eram atât de favorizați de soartă, tragediile au venit peste noi una după alta. Pe vremea când eram la gimnaziu, tata a murit într-un accident de

maşină, iar mama s-a îmbolnăvit şi l-a urmat în scurt timp. Fratele meu e cu opt ani mai mic decât mine, aşa că era doar un băieţel atunci când am fost luaţi de rude – şi, datorită diferenţei de vârstă, eu am început din acel moment să mă port cu el de parcă aş fi fost o mamă-surogat. Urmând exemplul mamei mele, eram

severă cu mine, dar îl tratam pe fratele meu cu mare atenţie şi indulgenţă. îmi place să cred că de aceea a reuşit să intre la o universitate de prestigiu, să-şi găsească o slujbă într-o mare companie, să-şi ridice o casă elegantă şi să prospere în viaţă.

Asta poate să explice şi de ce simt că nimic nu poate da greş

dacă urmez exemplul mamei mele.

Naoki a continuat să aibă simptome de TPOC combinate cu auto-neglijare – nu ştiu o variantă mai bună de a-i descrie starea – dar, după ce i- am dat jurnalul, a părut să fie binedispus mai des.

Acum, când privesc retrospectiv, încep să-mi dau

seama că şi cele două fiice ale mele au avut asemenea faze. Mariko era la gimnaziu pe vremea când a anunţat deodată că voia să renunţe la orele de pian, iar Kiyomi era cam de aceeaşi vârstă atunci când a început să refuze să poarte hainele pe care i le cumpăram eu.

folio

Naoki a avut ghinionul să fie amestecat în nenorocirea cu înecul exact în acel moment sensibil al dezvoltării lui. Cred că încă încearcă să-şi dea seama ce să facă mai departe, ce o să se aleagă de viaţa lui. Trebuie să ţin minte asta şi să încerc să-mi păstrez calmul. Dacă eu continui să laud fiecare lucruşor pe care îl

face şi-i arăt iubire necondiţionată – exact aşa cum eu şi mama am făcut cu fratele meu –, atunci sunt sigură că o să-l aduc înapoi pe scumpul meu Naoki. Sau, mai curând, sunt sigură că o să-l aduc înapoi pe Naoki, dar mai matur decât e în momentul de faţă.

Are nevoie doar să se

odihnească şi să se recupereze cât încă mai e în vacanţa de primavara.

14 aprilie

Acum câţiva ani a început să se audă foarte des de tineri care dispar din societate, cei numiţi *hikikomori* – „închişi" – sau NEETA Se spune că se înmulţesc

din ce în ce mai mult de la an la an şi că asta o să constituie o problemă socială majoră.

Dar ori de câte ori aud aşa ceva, mă întreb dacă adevărata problemă n-o reprezintă chiar denumirile astea, ideea de a da un nume copiilor care încetează să meargă la şcoală sau să-şi caute un loc de muncă. Cred că

ne găsim sentimentul de stabilitate, locul în viaţă, integrându-ne în societate, ajungând să aparţinem unui loc şi însuşindu-ne titlul aferent ocupaţiei noastre – mamă, profesor, doctor. Să nu aparţii nici unui loc, să n-ai nici un fel de ocupaţie – asta înseamnă, de fapt, să nu fii cu adevărat un

membru al societăţii. Aşa că mi se pare că mai toţi oamenii normali, dacă se trezesc într-o asemenea situaţie – fără un post sau un titlu –, devin extrem de anxios i şi fac tot ce le stă în puteri ca să-şi asigure cât se poate de repede un loc în lume.

Dar în momentul în care începi să le spui tinerilor ălora aşa –

hikikomori, NEET sau mai ştiu eu cum –, denumirile astea devin titlurile lor, sentimentul lor de apartenenţă. Se pot simţi în regulă acasă, destul de împăcaţi cu situaţia şi de liniştiţi, ştiind că sunt retraşi în toată regula, cu propria condiţie şi funcţie în societate recunoscute ca atare. Atunci, de ce ar vedea necesar să

facă efortul să meargă la şcoală sau să-şi caute de lucru?

Odată ce societatea acceptă astfel de denumiri şi de statute, nu prea mai avem ce să facem în privinţa asta – dar tot nu pot să-i înţeleg pe părinţii care se simt în largul lor numindu-şi propriul copil *hikikomori* sau NEET. Cum de mai pot ţine capul sus în

public? Nu există decât o singură explicaţie: sunt decişi să dea vina pe şcoală ori pe societate pentru starea în care se află copilul lor, sau pe orice altceva în afară de situaţia din propria casă.

Dar se amăgesc. Şcoala sau societatea pot avea de-a face într-o oarecare măsură cu problema, dar personalitatea unui copil se

formează în primul şi în primul rând acasă şi trebuie să presupui că, la un nivel sau altul, cauza primară e tot acolo.

Un copil devine *hikikomori* din cauza a ceva din viaţa sa de familie. Dacă aşa stau lucrurile, atunci Naoki *cu siguranţă că nu e un* hikikomori.

Noul semestru a început exact

acum o săptămână, dar el încă nu s-a dus la şcoală. în prima zi mi-a spus că avea un pic de febră, aşa că l-am lăsat să stea acasă şi n-am făcut mare caz de asta. Am sunat la şcoală şi mi-a răspuns un tânăr, care m-a informat că el e noul diriginte. A fost satisfăcător să aflu că directorul a văzut în sfârşit lucrurile aşa cum le văd

eu; m-am dus direct în camera lui Naoki, ca să-i dau vestea fiului meu.

- Cu siguranţă că un asemenea tânăr o să fie mai înţelegător, i-am spus eu.

Dar el a fost „febril" şi a doua zi, şi în următoarea, nedând semne că ar fi avut vreo intenţie să meargă la şcoală. Am încercat

să-i pipăi fruntea, dar el mi-a dat mâna la o parte şi, practic, s-a răstit la mine, iar atunci când i-am dat termometrul, a inventat o altă scuză:

- Nu e chiar febră. O durere de cap, mai degrabă.

Sunt sigură că nu e cu adevărat bolnav. Dar nici nu-i chiulangiu. Perspectiva de a merge la şcoală

i-a adus din nou în minte acel incident, şi cred că asta îl ţine acasă.

Naoki e de-a dreptul epuizat sufletește. Are nevoie de odihnă. De aceea, o să-l duc la doctor şi o să-i obţin o scutire medicală. Dacă stă acasă fără să aibă un diagnostic, vecinii o să înceapă să-i spună *hikikomori*.

Poate să nu-i placă ideea, dar trebuie să mergem neapărat la doctor. O să pun piciorul în prag în privinţa asta.

21 aprilie

Astăzi l-am dus pe Naoki la un psiholog din oraşul învecinat.

Ştiam că o să se opună. Dar n-am vrut să fiu unul dintre acei

părinţi care pierd controlul asupra propriului copil – genul care se mulţumeşte să-l numească *hikikomori.*

- Dacă nu mergi cu mine la doctor, i-am spus, atunci vreau să te duci chiar acum la şcoală! Dar dacă mergi şi îl convingem pe doctor să-ţi dea o scutire aşa cum trebuie, o să încetez să insist că

trebuie să mergi la şcoală. Ştiu că poate nu-ţi dai seama, dar problemele psihologice sunt considerate afecţiuni reale în zilele noastre. Haide să mergem şi să vorbim cu doctorul, iar apoi mai vedem!

Naoki s-a gândit o clipă.

- Nu trebuie să-mi ia sânge? m-a întrebat.

îi e frică de injecţii încă de când era mic şi m-a făcut să-l iubesc şi mai mult în clipa în care mi- am dat seama că asta îl îngrijora cel mai tare. încă e copil.

- Nu-ţi face griji, o să le spun să nu-ţi facă nici o injecţie, i-am promis eu, după care el a început să se pregătească să

meargă.

Atunci mi-a trecut prin minte că Naoki nu mai părăsise casa din ultima zi a semestrului trecut.

La clinică i-au făcut o examinare fizică rapidă şi apoi a primit aproape o oră de consiliere. Totuşi, indiferent de ce l-au întrebat, el s-a mulţumit să stea cu privirea aţintită în

podea şi n-a spus nimic. Părea incapabil să explice cum se simţea, atât fizic, cât şi psihologic, aşa că a trebuit să intervin şi să-i povestesc doctorului ce se întâmplase.

I-am spus că Naoki a fost acuzat pe nedrept de crimă de către diriginta lui de anul trecut şi că nu se mai simte în largul lui

să meargă la şcoală. Am pomenit şi de problemele legate de curăţenia compulsivă şi de toate celelalte.

Doctorul ne-a spus că Naoki suferă de „ataxie autonomă". A spus că n-ar trebui să-l silesc să meargă la şcoală – că lucrul cel mai important acum e să evit să-i produc stres şi să-l ajut să se

relaxeze. Mi s-au dat instrucţiuni stricte să-l ţin acasă.

Pe drumul de întoarcere, l-am întrebat pe Naoki dacă voia ceva de mâncare. Mi-a răspuns că n-ar fi refuzat un hamburger şi a pomenit de un fast-food cunoscut, pe care îl preferă. Mie numi plac locurile astea, dar bănuiesc că, la vârsta lui,

poftește la asemenea mâncare din când în când. Am intrat într-un restaurant de vizavi de gară.

Am înfășurat hamburgerul într-un șervețel ca să nu fiu nevoită să-l ating și, în timp ce mâneam, mi-am dat seama că Naoki alesese un restaurant de tip fast-food din cauza noilor lui preocupări legate de igienă. În

asemenea locuri nu trebuie să foloseşti farfurii şi tacâmuri pe care le-au folosit alţi oameni înaintea ta şi nimeni nu le foloseşte pe ale tale după ce termini cu ele.

La masa de lângă noi stăteau o fetiţă de vreo patru ani şi mama ei. M-am trezit criticând-o în gând pe femeie pentru că a adus

un copil atât de mic într-un asemenea loc, dar apoi am văzut că fetiţa bea lapte şi m-am mai liniştit un pic. Asta, până când a scăpat cutia, iar lichidul s-a vărsat pe podea. Laptele a ajuns pe pantalonii şi pe pantofii lui Naoki, iar el s-a făcut alb ca varul şi a alergat la baie. Cred că şi-a vomitat tot prânzul; era

îngrozitor de palid după ce s-a întors la masă.

Sunt aproape sigură că e instabil mintal, dar sunt îngrijorată că nu e bine nici fizic. Trimit mâine scutirea medicală la şcoală şi, momentan, îl las să se odihnească acasă.

4 mai

folio

Naoki îşi petrece acum o grămadă de timp făcând curăţenie.

Unghiile i-au crescut jenant de lungi, dar freacă la nesfârşit fiecare farfurie în parte. îşi spală şi-şi usucă hainele încontinuu, cu toate că sunt mereu şifonate şi alandala. Iar de fiecare dată când foloseşte baia, lustruieşte vasul

de toaletă, pereţii, chiar şi mânerul uşii.

îi spun că pot să fac eu toate astea, dar el numi dă nici o atenţie şi, dacă încerc să-l ajut, ţipă la mine că i-am atins vesela sau hainele. Bineînţeles că nu e nimic în neregulă cu ceea ce face şi ştiu că probabil ar trebui să-l las pur şi simplu în pace. Dar pe

de altă parte sunt sigură că toate astea au legătură cu ceea ce s-a întâmplat la şcoală şi simt că ar trebui să fac ceva în privinţa asta.

Ştiu că ar trebui să facă baie măcar o dată pe săptămână, dar, din moment ce nu iese afară, nu transpiră, nici nu se murdăreşte, aşa că situaţia n-a devenit foarte

neplăcută.

Servirea ceaiului e momentul meu preferat din întreaga zi, iar dacă Naoki e binedispus, scot ceva bun – un truc pe care l-am învăţat după ce vecina noastră ne-a adus prăjiturelele acelea. Stârn şi mâncăm împreună, iar uneori Naoki chiar îmi spune că îi e poftă de clătitele mele speciale.

Nu mă mai însoţeşte la cumpărături, dar cel puţin mă bucur că pot să-i aleg de la magazin ceva ce-i place.

Nu-mi dau seama prea bine ce anume face el în restul timpului – lucrează la computer, se distrează cu jocuri video, doarme –, dar e mereu sus, în camera lui, şi face foarte puţin zgomot.

Poate că doar şi-a luat o scurtă pauză de la viaţă.

23 mai

Noul diriginte al lui Naoki, Yoshiteru Terada, a fost suficient de amabil să ne facă o vizită astăzi.

Vorbisem cu el la telefon de câteva ori, dar atunci când l-am

văzut în persoană, am fost extrem de impresionată de energia şi dedicarea lui. Naoki a spus că nu voia să iasă din camera de la etaj, dar domnul profesor Terada a ascultat cu mare atenţie tot ce i-am spus.

A adus cu el şi copii ale notiţelor de la toate orele lui Naoki. I-am fost deosebit de

recunoscătoare pentru asta, fiindcă îmi făceam griji cu privire la studiile lui Naoki. Poate că are nevoie de timp ca să se odihnească acasă, dar nu vreau să rămână în urmă cu şcoala. Terada ăsta pare un profesor extrem de grijuliu şi de preocupat.

Totuşi, singurul lucru care m-a

deranjat a fost că a adus-o cu el pe Mizuki Kitahara. Poate că s- a gândit că prezenţa unei colege avea să-l ajute pe Naoki să se relaxeze, dar mi-aş dori să fi ales pe cineva care nu locuieşte chiar aici, în cartier.

Am ţinut legătura cu şcoala în privinţa situaţiei lui Naoki, dar nu ştiu ce a spus domnul profesor

folio

Terada în clasă. Dacă Mizuki se duce acasă şi le spune părinţilor ei că Naoki a devenit un *hikikomori,* iar ei le spun prietenilor lor, atunci întregul oraş o să afle cât ai clipi din ochi. Dar o să sun mâine la şcoală ca să-i mulţumesc lui Terada şi poate că o să-l întreb şi dacă ar putea cere clasei să-i scrie ceva

lui Naoki, ca să-l binedispună.

Apoi am urcat să-i dau lui Naoki notiţele pe care le aduseseră dirigintele şi Mizuki, dar de îndată ce am deschis uşa de la camera lui, a aruncat un dicţionar în mine şi a urlat ceva oribil – că sunt o băbătie proastă, care dă din plisc cu toată lumea. Am crezut că fac atac de cord.

Nu l-am văzut niciodată purtându-se astfel sau folosind un asemenea limbaj îngrozitor. Nici măcar nu mi-am dat seama de ce era atât de supărat. Mai târziu i-am făcut un hamburger, dar n-a coborât la cină.

însă cred că domnul profesor Terada ar putea fi în stare să-l ajute pe Naoki, iar asta îmi dă

curajul să merg mai departe.

12 iunie

Comportamentul obsesiv al lui Naoki continuă, dar s-ar putea ca el să se fi săturat de spălat farfuriile. Astăzi mi-a cerut să încep să-i servesc masa pe farfurii de carton. în plus, vrea să bea din pahare de carton şi să se

slujească la masă de beţişoare de unică folosinţă. Mi se pare o risipă îngrozitoare, dar dacă de asta e nevoie ca să fie calm, mâine mă duc la magazin şi cumpăr tot ce mi-a cerut.

N-a mai făcut o baie de mai bine de trei săptămâni şi poartă zi după zi aceleaşi haine şi aceeaşi lenjerie intimă. Are părul

slinos şi corpul a început să-i emane un miros acru. Într-un târziu, n-am mai putut suporta şi i-am adus un şerveţel umed cu care să se şteargă pe faţă, deşi ştiam că avea să se supere. El m-a împins la o parte, iar eu am căzut şi m-am lovit cu capul de stâlpul balustradei de la scară.

Mai nou, fiul meu nu mai

coboară pentru gustarea de după-amiază.

Dar continuă să cureţe vasul de toaletă.

A părut să se fi calmat o vreme, dar acum e îngrozitor dc agitat. Cum dc a ajuns aşa? Mă tem că e din vina vizitelor acelui profesor şi ale lui
Mizuki. Cei doi vin în fiecare

vineri şi am observat că, în preajma acestor vizite, Naoki rămâne încuiat în camera lui pentru perioade din ce în ce mai lungi. Ştie că am spus că poate sta acasă deocamdată, dar bănuiesc că vizitele celor doi îl fac să se întrebe dacă poate să aibă sau nu încredere în mine în privinţa asta, sau dacă nu cumva

încerc în secret să-l fac să se întoarcă la şcoală.

în ceea ce-I priveşte pe domnul profesor Terada, energia şi entuziasmul lui mă umpluseră de speranţă, dar pe măsură ce trece timpul şi el tot revine, îmi dau seama că n-a realizat nimic. îi aduce lui Naoki acele notiţe, dar nu pare să aibă idee de ceea ce

ar putea să facă în afară de asta, n-are nici un fel de plan sau de strategie. Probabil că discută problema lui Naoki cu directorul şi cu profesorul care e coordonator de an, dar concluziile la care au ajuns cu toţii rămân un mister.

M-am gândit să sun la şcoală şi să cer ajutor, dar mă tem că dacă

Naoki prinde de veste, s-ar putea să înceteze cu desăvârşire să mai iasă din camera lui, aşa că, deocamdată, nu trebuie să am deloc de-a face cu şcoala.

3 iulie

Locuim în aceeaşi casă, dar au trecut zile întregi de când nu l-am mai văzut pe Naoki. Nu mai

iese deloc din camera lui.

Ori de câte ori îi duc mâncarea sus – pe farfurii de carton – îmi cere s-o las în faţa uşii, iar apoi aşteaptă până plec şi o ia abia după aceea. N-a făcut baie de mai bine de o lună şi pare să nu-şi schimbe hainele niciodată.

Bineînţeles că trebuie să iasă ca să meargă la toaletă, dar pare

să-şi aleagă acele intervale de timp în care fie nu sunt acasă, fie sunt ocupată cu ceva. Atunci când mă întorc acasă, găsesc adesea toaleta proaspăt frecată, dar în aer stăruie un miros acru. Nu miasmă de toaletă, ci mai degrabă duhoare de mâncare putrezită.

Naoki pare să se considere un

soi de războinic – armura lui e murdăria de pe trup, iar camera lui e castelul aflat sub asalt.

Crezusem că, dacă mă mulţumeam să aştept şi să fiu un simplu spectator, toate astea aveau să treacă. Dar Naoki pare să se rupă de lumea înconjurătoare pe zi ce trece. Bănuiesc că o să trebuiască să-i

înfrunt chiar eu temerile şi motivele de tulburare.

11 iulie

Acoperit de armura lui de murdărie, Naoki doarme dus în camera înfricoşător de ordonată. Dacă totul merge bine, o să rămână adormit până spre seară.

Nu sunt mândră că i-am

strecurat un somnifer în mâncarea de la prânz, dar nu mi-a venit în minte nici o altă metodă prin care aş fi putut să-l curăţ – să-i scot armura aceea de murdărie. Sunt convinsă că stratul de jeg – el însuşi un produs al sentimentelor lui de vinovăţie – îl ţine izolat de lume.

Draperiile fiind trase, camera

era întunecată, aşa că a trebuit să mă apropii de patul lui – în ciuda mirosului – ca să-i văd faţa. Avusese un ten frumos, dar acum acesta era spuzit de coşuri purulente care ieşeau la iveală din stratul de murdărie, iar părul îi era plin de mătreaţă uscată. Totuşi, nu mi-am putut stăpâni dorinţa şi mi-am trecut uşor

mâna peste obrazul lui.

Apoi am adus foarfeca – pe care o ţineam în cealaltă mână – mai aproape de părul lui nepieptănat de deasupra urechii. Foarfeca, aceeaşi pe care am folosit-o atunci când i-am cusut un săculeţ în care să-şi ţină pachetul de mâncare pentru şcoală, a făcut un clic zgomotos

în clipa în care am tăiat prima şuviţă de păr unsuros. M-am temut ca nu cumva să se trezească, dar am reuşit, de bine, de rău, să-i tai părul.

Nu avusesem de gând să-l tund propriu-zis. Voiam doar să-l fac să arate atât de rău, încât să vrea să meargă la frizer. Voiam doar să-i străpung puţin armura, ca să

zic aşa.

Şuviţele tăiate au căzut pe tot patul, dar mi-a trecut prin gând că era posibil ca ele să-i provoace mâncărimi, lucru care l-ar fi putut convinge să facă o baie, aşa că nu le-am luat de pe pat, ci m-am mulţumit să-l las pe Naoki dormind acolo.

Un strigăt ca un urlet de fiară

s-a auzit de sus tocmai când începeam să pregătesc cina. A fost atât de neomenesc, încât mi-a luat o clipă ca să- mi dau seama că acela era glasul lui Naoki. După ce am realizat asta, am alergat pe scări şi am deschis cu grijă uşa camerei – doar ca să mă trezesc cu laptopul lui aruncat spre mine. Camera, care fusese

ordonată cu câteva ceasuri în urmă, era acum un haos total, iar creatura care îmi fusese fiu scotea sunete ce îţi îngheţau sângele în vine şi arunca de pereţi tot ce-i cădea în mâini.

- Naoki, încetează!

Am ţipat atât de tare, încât m-am mirat şi eu. Iar Naoki a încetat. A încremenit, apoi s-a

întors încet şi s-a uitat la mine.

- Ieşi, mi-a spus el pe un ton lipsit de orice expresie.

Atunci mi-am dat seama că înnebunise. Şi bănuiesc că ar fi trebuit să risc şi să-l îmbrăţişez, să mă agăţ de el orice ar fi făcut. Dar, pentru prima oară în viaţa mea, eram îngrozită de propriul copil şi am descoperit că nu

puteam suporta să stau în aceeaşi cameră cu el. Am alergat de acolo cât am putut de repede.

Am înţeles că nu mai puteam să fac faţă de una singură la toate astea şi m-am hotărât să discut cu soţul meu, să-i spun ce se petrece. Dar apoi am primit un mesaj-text pe telefon – un aparat pe care nu-l folosesc aproape

niciodată – în care el mă anunţa că avea să lucreze până târziu şi că se putea să nu ajungă acasă în seara asta.

N-am ce să fac decât să scriu toate astea în jurnal.

Camera lui Naoki e chiar deasupra mea şi e din nou linişte, aşa că poate că el a adormit la loc.

12 iulie

Probabil că am aţipit în living pe când scriam în jurnal, dar, un pic înainte de revărsatul zorilor, m-am trezit şi am auzit sunetul duşului venind dinspre baie. M-am gândit că probabil se întorsese soţul meu, dar, în schimb, am găsit în dressing hainele lui Naoki.

folio

S-a hotărât de unul singur să facă baie. După ce am văzut în ce hal era aseară, asta e greu de imaginat, dar poate că somnul l-a calmat şi l-a făcut să se gândească mai bine.

Aşadar, a funcţionat strategia mea de a-i străpunge armura!

Duşul a durat mai bine de o oră şi m-am trezit făcându-mi

griji că Naoki ar fi putut să aibă în vedere ceva radical – chiar sinuciderea –, aşa că m-am tot dus până la uşa băii, ca să trag cu urechea. Dar de fiecare dată am auzit doar zgomotul făcut de scăunel pe gresie sau frecatul unei cârpe, drept pentru care m-am întors şi am aşteptat în living. Era prima lui baie în aproape

două luni, aşa că, bineînţeles, avea să dureze.

Atunci când, în sfârşit, a ieşit din baie, mă tem că am scos un oftat sonor. Naoki îşi răsese complet părul de pe cap.

A fost şocant, dar mi-am dat seama că asta era soluţia cea mai igienică. Cu capul astfel ras, arăta ca un călugăr care se

lepădase de toate grijile. îşi tăiase şi unghiile şi se schimbase în nişte haine noi, pe care i le adusesem eu.

Dar, ca să fiu sinceră, Naoki cel care se afla în faţa mea nu oferea o privelişte prea liniştitoare. N-avea nici un fel de expresie pe chip – ca şi cum, odată cu murdăria, îşi şţersese şi orice

urmă de sentiment omenesc.

Nu ştiam ce să-i spun, dar a vorbit el primul, pe un ton la fel de lipsit de expresie ca şi faţa lui:

– îmi pare rău pentru toate astea. Dau o fugă până la magazin.

Nu doar că făcuse baie, ci era gata să iasă şi din casă? Am izbucnit, spunându-i că voiam să merg cu el, dar mi-a răspuns că

voia să se ducă singur. Bineînţeles că primul meu instinct a fost să-l urmăresc, dar m-am temut că m-ar fi putut zări şi că asta ar fi distrus tot ce făcusem începând cu noaptea trecută, aşa că m-am silit să rămân aşezată şi să-l aştept să se întoarcă.

în timp ce-l priveam mergând

pe stradă, mi- am dat seama pentru prima oară că s-a schimbat anotimpul – primăvara a trecut de multă vreme, iar acum e vară.

17 iulie

Ceea ce urmează să povestesc aici – plimbarea lui Naoki până la magazin – s-a întâmplat la doar o

jumătate de oră după evenimentele despre care am povestit ultima oară când am scris în jurnal. Dar au trecut câteva zile şi am fost prea supărată ca să mai aştern ceva pe hârtie.

După ce a plecat, mi-a trecut prin cap că ar fi putut să vrea să ia micul-dejun la întoarcere şi am

început să-i fac omletă cu şuncă, una dintre preferatele lui. Apoi mi-a sunat telefonul mobil, care, aşa cum am mai spus, nu sună aproape niciodată.

Am avut un presentiment neplăcut în legătură cu apelul – şi aveam dreptate. Era managerul magazinului de cartier de pe strada noastră, care sunase ca

să-mi spună că îl reţinuse pe Naoki şi că trebuia să vin imediat.

Mă temusem că fiul meu ar fi putut să facă vreun gest nesăbuit – să fure din magazin, de exemplu –, aşa că îi dădusem destui bani înainte să plece, dar ştiam că încă era supărat şi m-am gândit că ar fi fost posibil ca el să

fi luat vreun lucru dintr-un impuls de moment.

însă nu era vorba despre ceva atât de simplu precum şterpelitul din magazin. Conform spuselor managerului, Naoki a intrat în magazin şî s-a plimbat o vreme printre rafturi. Managerul l-a văzut băgându-şi mâna în buzunar şi a presupus că a furat

ceva, dar apoi Naoki şi-a scos mâna din buzunar şi a continuat să meargă prin magazin, frecându-şi palmele de alimentele şi de băuturile de pe rafturi. Iată un comportament ciudat, evident, dar nu un motiv în sine să reţii un copil – exceptând faptul că Naoki mânjise produsele din magazin cu sângele care-i picura din

mână. Avea mâna dreaptă înfăşurată într-un bandaj – despre care managerul a spus că Naoki l-a luat de pe un raft şi că şi l-a pus după ce l-au oprit. I-au găsit în buzunar o lamă de ras – furată din baia noastră.

Managerul mi-a spus că nu i s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva şi că nu ştia ce ar fi trebuit să

facă, aşa că s-a hotărât să sune la primul număr din agenda telefonului lui Naoki – numărul meu. Naoki a refuzat să-i spună vreun cuvânt managerului sau oricui altcuiva din magazin, dar, din moment ce nu fusese comisă nici o infracţiune propriu-zisă, au hotărât să nu cheme poliţia, iar eu am putut să scap de necaz

cumpărând toate lucrurile din magazin pe care le atinsese fiul meu.

El a rămas tăcut şi pe drumul spre casă. Odată ajunşi, m-am întors la bucătărie, fiindcă acel incident mă întrerupsese din pregătirea micului- dejun. Naoki a venit după mine şi s-a aşezat la masă. Poate că nu voia să se

întoarcă în camera lui, acolo totul fiind acum cu susul în jos. Eu căram sacoşele încărcate cu lucrurile pline de sânge pe care le cumpărasem. Le-am aşezat pe masă şi am luat loc în faţa lui Naoki.

Apoi l-am întrebat de ce a făcut un lucru atât de îngrozitor. Nu mă aşteptam cu adevărat la un

răspuns, dar nu m-am putut abţine şi i-am pus lui Naoki acea întrebare. Iar fiul meu chiar a avut un răspuns.

- Am vrut să fiu arestat, a spus el pe un ton complet lipsit de emoţie.

- Arestat? De ce? Ce vrei să spui? încă te mai gândeşti la ce s-a întâmplat cu fiica

doamnei profesoare Moriguchi? N-ai făcut nimic rău! Trebuie să încetezi să-ţi mai faci griji în privinţa asta!

Nu mi-a răspuns, dar mi-am dat seama că era pentru prima dată când spuneam astfel iucrurilor pe nume. Am vrut să am cea mai pozitivă şi mai senină atitudine cu putinţă, dându-mi seama că

era posibil ca asta să fi fost singura lui şansă să treacă peste acea traumă şi să revină la normal.

- Mor de foame! am adăugat. Şi ştii ceva, n-am cumpărat niciodată găluşti de orez de la magazin. Aş putea să încerc una, de vreme ce acum avem atât de multe.

folio

Am scos o găluşcă de orez dintr-o sacoşă. Pe etichetă scria că era cu ton şi cu maioneză, dar ambalajul era acoperit de dungile maronii ale sângelui fiului meu.

- Probabil că n-ar trebui să mânând aia! S-ar putea să faci SIDA.

Spunând asta, Naoki mi-a luat-o din mână, a desfăcut ambalajul

şi a început s-o mănânce el. N-aveam idee de ce a făcut aşa ceva – sau de ce a adus vorba de SIDA – aşa că l-am întrebat.

- Doamna profesoară Moriguchi mi-a dat lapte infestat cu virusul care provoacă SIDA, mi-a răspuns el.

Cumva, tonul şi expresia lui au rămas neutre chiar în timp ce-mi

dădea asemenea veşti îngrozitoare. În timp ce cuvintele lui Naoki mi se învârteau în minte, am simţit că mi se făcea piele de găină pe tot corpul.

- Nu poate fi adevărat! am spus eu.

- Dar e! În ultima zi de şcoală, doamna profesoară Moriguchi ne-a spus ce făcuse.

folio

Profesorul acela care face campanii, domnul Sakuranomi, era, de fapt, tatăl fiicei ei. Îţi aduci aminte de el – ai zis că ţi-au plăcut cărţile lui. S- a spus că e pe moarte din cauza cancerului, dar, de fapt, are SIDA, iar Moriguchi a pus sângele lui în laptele nostru, al meu şi al lui Shuya.

folio

Pe toată durata mărturiei lui înfiorătoare, expresia i-a rămas goală şi neutră, dar după ce a terminat, privirea lui a părut aproape veselă. Incapabilă să mai rămân aşezată pe scaun, am sărit în picioare, m-am dus la chiuvetă şi am vomitat fără să mă pot opri.

Moriguchi nu putea fi altceva decât un monstru dacă îl

infectase pe scumpul meu Naoki cu HIV, virusul care provoacă SIDA. Iar el a trebuit să suporte de unul singur secretul ăsta îngrozitor, fără să spună nimănui – nici măcar mie. Comportamentul lui obsesiv şi neglijarea propriei persoane, lacrimile lui atunci când mâncase prăjiturelele, toate astea căpătau

sens acum. M-am trezit copleşită de recunoştinţă fiindcă fiul meu era încă în viaţă.

- Vreau să mergi cu mine la spital! i-am spus eu. Am să le explic totul.

Voiam ca doctorii să facă imediat ceva, eventual să scurgă tot sângele vechi al lui Naoki şi să-l înlocuiască. Deveneam din ce

în ce mai agitată, dar Naoki era perfect calm. Probabil că o astfel de atitudine se datora faptului că el încă nu-şi terminase de făcut mărturisirile. Următoarele cuvinte care i-au ieşit din gură au fost un coşmar încă şi mai înfiorător şi m-au trimis şi mai jos în adâncurile iadului în care căzusem deja. Nu cred că pot

rezuma, drept pentru care încerc să scriu totul exact aşa cum a fost.

- N-am nevoie de spital, mi-a spus el. Ar trebui să mergem la poliţie.

- La poliţie? Bineînţeles că da. Trebuie să le cerem s-o aresteze pe Moriguchi!

- Nu pe ea. Vreau să

mă aresteze pe mine.

- Ce vrei să spui? De ce te-ar aresta pe tine?

- Pentru că sunt un ucigaş, mi-a răspuns el.

- Nu fi stupid! N-ai ucis pe nimeni. Nici măcar nu prea cred ceea ce ai povestit despre aruncatul cadavrului în bazin, dar chiar şi dacă ai făcut asta, nu e o

crimă.

- Doamna profesoară Moriguchi a spus că fetiţa era doar inconştientă şi că a murit fiindcă am aruncat-o eu în apă.

- E absurd! Dar chiar şi dacă ar fi fost aşa, nu ştiai, aşa că întâmplarea aceea rămâne tot un accident.

- Nu, a spus el. Te înşeli.

Pe faţă i s-a întins un zâmbet larg.

- A deschis ochii în timp ce stăteam acolo şi o ţineam în braţe. Iar apoi i-am dat drumul şi am lăsat-o să se înece.

Nu mai pot să scriu nimic astăzi.

19 iulie

Idiotul ăla de Terada a fost din nou pe aici şi s- a purtat chiar mai groaznic decât de obicei. A stat în faţa uşii noastre şi a zbierat atât de tare că Naoki nu merge la şcoală, încât cu siguranţă a auzit tot cartierul. Şi chiar a avut tupeul să aducă o felicitare mare, pe care i-au

făcut-o colegii lui Naoki – cu un mesaj absolut macabru, evidenţiat cu marker roşu.

Mai bine să nu-ţi faci griji! Oricum, imaginează-ţi fericirea! Repede, toată lumea câştigă! Iar tu... o să câştigi şi tu. Asta, dacă nu cumva o să pierzi! Să ţii minte totul! Aşadar, nu uita vreodată!

folio

Să nu uiţi că toată lumea ştie! Iar ai uitat? Nu, să fii convins că toată lumea ştie! Unde te crezi? La balamuc? E timpul să-ţi aminteşti!

Probabil că acei elevi cred că au creat un cod extraordinar – unul pe care Terada e, în aparenţă, prea tâmpit ca să-l

priceapă, dar eu l- am descifrat aproape imediat. Primele litere alcătuiesc cuvintele MORI! ASASINULE! Naoki e un asasin... un asasin care trebuie să suporte abuzul ăsta groaznic din partea unor copii tâmpiţi, unii n-au ceva mai bun de făcut ca să se amuze.

Dar ei m-au ajutat să mă hotărăsc.

înainte de asta, crezusem că Naoki a aruncat-o în bazin pe fiica lui Moriguchi după ce a fost ucisă de Watanabe – atât şi nimic mai mult. Chiar eram convinsă că Moriguchi inventase acea parte a poveştii. Dar adevărul era infinit mai oribil. Naoki a aruncat fetiţa în bazin după ce ea îşi recăpătase cunoştinţa. Cu alte cuvinte, crima

a fost intenţionată.

Atunci când Moriguchi a venit la noi şi l-a interogat pe Naoki până când el a mărturisit, am fost convinsă că ea minţea şi că l-a obligat şi pe el să mintă. Asta, fiindcă aveam certitudinea că fiul meu era nevinovat. Dar acum îmi dau seama că el a minţit şi atunci, în mod intenţionat.

Nu voiam să aud oribilul adevăr pe care el tocmai mi-l mărturisise, însă nu mai credeam că mințea. Sunt mama lui Naoki şi o mamă îşi dă seama dacă propriul fiu spune adevărul.

- Dar sunt sigură că ai făcut asta pentru că erai speriat! Ai aruncat-o în bazin după ce a deschis ochii pentru că ţi-era

frică!

I-am repetat iarăşi şi iarăşi cuvintele astea lui Naoki. Ştiu cât de tâmpită păream, o mamă orbită de dragostea pe care i-o purta copilului ei, dar odată silită să recunosc că Naoki chiar comisese un asasinat, căutam ultima fărâmă de speranţă – ideea că el a făcut un astfel de

lucru oribil fiindcă era îngrozit.

Dar Naoki mi-a refuzat şi acea consolare.

- Dacă aşa îţi place ţie să crezi..., mi-a spus el.

N-avea nici o intenţie, nici măcar acum, să-mi spună de ce a ucis-o pe fetiţa aceea. Totuşi, părea uşurat, ca şi cum şi-ar fi luat, în sfârşit, o piatră de pe

inimă, iar atunci când am continuat să-l întreb dacă o aruncase pe fetiţă în bazin fiindcă îi fusese frică, el s-a mulţumit să-mi răspundă că trebuia să mergem la poliţie, ca şi cum ar fi încercat să liniştească o femeie nebună.

Atunci când a înlăturat murdăria fizică pe care o folosise

drept scut, cred că Naoki şi-a înlăturat şi blândeţea cu care fusese înzestrat din fragedă pruncie. Nu mai e acel Naoki pe care îl iubesc. Şi-a pierdut orice urmă de bunătate omenească şi a devenit un ucigaş şi un fiu sfidător, iar într-o astfel de situaţie, o mamă nu mai are de făcut decât un singur lucru.

folio

Yoshihiko, îţi sunt recunoscătoare pentru toţi anii pe care i-am petrecut împreună.

Mariko, îmi pare rău că n-o să am şansa să-ţi văd copilul. Să ai mare grijă de nepoţelul meu!

Kiyomi, râmâi puternică şi urmează-ţi visurile.

Mă duc la scumpii mei părinţi şi îl iau pe Naoki cu mine.

folio

Am crezut că, dacă eram gata să scormonesc prin beznă, aş fi putut să descopăr adevărul, iar asta m-ar fi ajutat să găsesc o cât de mică geană de lumină, începutul ieşirii la liman. Dar acum, după ce am terminat de citit jurnalul mamei, nu văd nimic de genul ăsta – nu-mi văd nici măcar propriul drum de acum

înainte.

înainte să se sinucidă, mama a încercat să-l omoare pe fratele meu. Asta am presupus atunci când am auzit prima oară că el devenise un *hikikomori*. Mama fusese întotdeauna de-a dreptul obsedată de viaţa ei ideală de familie. Asta îi fusese singura sursă de fericire, şi încă într-o

măsură atât de mare încât e posibil să i se fi părut acceptabilă ideea de a-l ucide pe Naoki ca să evite să-şi vadă idealul distrus.

Dar adevărul nu era chiar atât de simplu. Mama fusese dispusă să-l lase pe Naoki să stea acasă, convingându-se pe sine însăşi că el avea nevoie de un fel de „pauză de la viaţă". Era o femeie

care nu putea sta locului – se agita mereu dintr-un motiv sau altul –, aşa că a fost nevoie, cu siguranţă, să facă un mare efort de voinţă ca să nu facă nimic, ci doar să aştepte în timp ce fratele meu stătea închis în camera lui.

Nu cred că somniferele şi tunsul l-au dus pe Naoki dincolo de limite. Deja era pe cale să

cedeze şi a fost doar o chestiune de timp ca să se hotărască să-şi mărturisească faptele.

Totuşi, deznodământul ar fi putut să fie unul diferit. Dacă ei doi ar fi reuşit să mai reziste câteva săptămâni, aş fi intrat în vacanţă şi m-aş fi întors acasă. Acum, după ce am citit jurnalul, nu-mi dau seama ce anume aş fi

făcut, cum aş fi putut să ajut la rezolvarea problemei lui Naoki, dar cel puţin am fi fost două femei în casă. Poate că am fi reuşit să găsim o soluţie.

Două femei în casă... încă mă întreb cum de tatăl meu n-a avut habar de nimic. Sau e posibil ca, de fapt, să fi ştiut totul, prefăcându-se că n- avea

cunoştinţă despre întreagă acea dramă.

Ştiu că mama ar fi furioasă pe mine pentru o astfel de bănuială, dar cred că tata se prefăcea uşor deprimat ca metodă de a evita să aibă de-a face cu problemele lui Naoki – sau poate că era într-adevăr deprimat din cauza lor. Dar marea problemă a lui Naoki –

slăbiciunea lui înnăscută – e ceva ce probabil că el a moştenit de la tata încă de la bun început.

Bănuiesc că familia noastră reală n-ar fi putut vreodată să se ridice la nivelul idealului – care a fost mereu doar un ideal – din mintea mamei mele. Dar acum, privind retrospectiv, îmi dau seama că noi chiar am fost o

familie normală, fericită... înainte să se întâmple totul.

Şocul i-a produs surorii mele un avort spontan, iar ea e încă internată. Reporterii şi fotografii îşi vără nasul peste tot – au urmărit-o chiar şi la clinică – şl bănuiesc că e doar o chestiune de timp până când presa o să facă legătura, dându-şi seama că

Naoki a fost implicat în incidentul de la şcoală. Probabil că n- o să mai dureze mult până să se întâmple asta.

Au încercat să-i pună întrebări fratelui meu, dar el refuză să vorbească.

Probabil că o să trebuiască să le înmânez autorităţilor jurnalul mamei, iar după ce anchetatorii o

să-şi dea seama că ea avea de gând să-l ucidă pe Naoki – şi că el fusese deja tratat de către un psiholog –, mă gândesc că o să fie declarat nevinovat.

Ceea ce ne dorim cu toţii. De dragul mamei, de dragul lui Mariko şi al meu, chiar şi de dragul tatei, vreau ca Naoki să fie absolvit de orice vină.

Dar asta nu se poate întâmpla decât după ce anchetatorii o să afle ce a fost cu adevărat în mintea lui.

4.
CĂUTĂTORUL

Un perete alb în faţa mea.

Altul, în spate. La dreapta şi la stânga, sus şi jos, pereţi albi.

De când sunt aici? Singur, în camera asta mică şi albă. Indiferent de direcţia în care mă întorc, pe pereţi se derulează la nesfârşit aceeaşi scenă.

De câte ori am văzut-o? Pare s-o ia de la capăt din nou...

folio

Mucoşîi de la gimnaziu merg
cu paşi nesiguri... e prima zi
de şcoală.

Merg şi eu, cu spatele cocoşat în vântul rece, iar echipa de tenis, alcătuită din elevi care poartă pantaloni scurţi şi tricouri, trece în fugă pe lângă mine. Apoi nişte copii aleargă spre staţia de

autobuz ca să ajungă la şcoala cu predare intensivă. N-am făcut nimic rău – mă duc acasă, pur şi simplu dar cumva mă simt vinovat şi mă cocârjez şi mai tare, cu ochii plecaţi ca să le evit privirile, şi grăbesc pasul. Chiar dacă n-am nimic de făcut după ce ajung acasă...

folio

Pur şi simplu nu m-am conectat. De când a început gimnaziul, efectiv nu m-am conectat. Cu cine? Cu ceilalţi oameni – în special cu profesorii. Antrenorul de tenis, personalul de la şcoala cu predare intensivă, diriginta mea – toţi aceştia au fost duri cu mine, mai duri decât cu oricine altcineva. Iar copiii au

observat şi acum râd şi ei de mine, cu toţii.

Iau prânzul alături de cei mai mari dobitoci din clasă – un obsedat de trenuri şi un puşti care-şi petrece tot timpul jucând jocuri video pornografice. N-am prea avut de unde să aleg. După ce am dat de belele în clasă prima dată, cei doi au fost

singurii care măcar au vorbit cu mine. Dar asta nu înseamnă că suntem prieteni sau că mă tratează cum se cuvine. Nu-i prea interesează nimic altceva în afară de trenuri şi, respectiv, de pornografie. îmi vorbesc, le răspund. Asta-i tot. Bănuiesc că e mai bine decât să fiu singur. Dar nu-mi place să fiu văzut cu ei,

mai ales de fetele din clasă.

Nu vreau să merg la şcoală. Dar nu prea pot să-i spun mamei de ce. Ar fi prea dezamăgită. Adevărul e că tot ceea ce are legătură cu mine o dezamăgeşte, pot fl sigur de asta. Ea vrea să fiu cel mai bun în toate – la fel ca fratele ei, unchiul Koji.

Aşa că le spune tuturor rudelor

şi vecinilor că sunt un băiat cu adevărat „drăguţ”. Drăguţ? Ce înseamnă asta, de fapt? Nu-mi amintesc să fi făcut nimic din ceea ce ar putea fl considerat drăguţ – n-am făcut nici măcar o dată voluntariat sau altceva de genul ăsta. Mama n- are cu ce să se laude în privinţa mea, aşa că spune că sunt „drăguţ”. Dar dacă

asta-i tot ce poate face, n-ar trebui să se deranjeze. Nu vreau să fiu cel mai prost, dar nici n-am vreun complex legat de faptul că nu sunt excepţional.

Am crescut convins că sunt foarte deştept şi foarte priceput la sporturi – pentru că mama îmi spunea mereu că eram, încă de pe vremea când n-aveam decât

câţiva anişori. Atunci când am ajuns în clasa a treia, ştiam deja că asta era, de fapt, doar speranţa ei, felul în care îşi dorea ea să fiu. Dacă mă străduiam foarte tare, puteam să ajung un pic peste medie, dar n-aveam să fiu niciodată cel mai bun la nimic, nici măcar pe aproape.

Mama a ţinut-o aşa pe toată

durata şcolii elementare. De exemplu, a înrămat o diplomă de acordare a singurului premiu pe care l-am primit vreodată şi a aşezat-o în living, ca s-o arate musafirilor. Nu era mare brânză de premiu – locul al treilea la un concurs de caligrafie. îmi amintesc că scrisesem cuvântul „alegeri" şi că profesoara

spusese că arăta foarte *natural*

După ce am intrat la gimnaziu, mama n-a mai avut nici măcar genul ăsta de lucruri cu care să se fălească, aşa că a început să mă laude fiindcă eram „drăguţ". Dar asta nu i-a fost de ajuns, aşa că a început să trimită scrisori şcolii. După examenele de la mijlocul semestrului, am

descoperit că ea se ocupa cu aşa ceva.

Doamna profesoară Moriguchi ne-a spus la ora de dirigenţie cine a ocupat primele trei poziţii în clasamentul clasei, în ordinea mediilor. Doar uitându-te la acei copii, îţi dădeai seama cât erau de inteligenţi, iar eu i-am aplaudat împreună cu toţi

ceilalţi. Nu m-a deranjat foarte tare că nu puteam obţine asemenea note. Ştiam că nu eram la acel nivel. Mizuki, care locuieşte în cartier cu noi, a fost a doua, dar în seara în care i-am povestit mamei, la cină, despre performanţa colegei mele, ea a părut plictisită.

- Serios? a replicat, dar mi-am

dat seama că n- o interesa.

Acum câteva zile am găsit în coşul de hârtii din living copia uneia dintre scrisorile pe care mama obişnuia să le adreseze şcolii. Probabil că greşise ceva şi că apoi o luase de la capăt.

În momentul actual, în care putem spune că am învăţat de

multă vreme importanţa valorizării fiecărui copil în parte pentru talentele sale individuale, mi se pare deosebit de deranjant ca un profesor să apuce pe panta excluderii, anunţându-le celorlalţi elevi din clasă care au fost cele mai mari note şi cine anume le-a luat

folio

Am ştiut imediat că mama scrisese asta ca să se plângă de Moriguchi, aşa că am luat scrisoarea şi m-am dus cu ea la bucătărie.

- Nu poţi să trimiţi aşa ceva la şcoală! i-am spus. O să faci să pară că am vreun complex de inferioritate fiindcă sunt un elev slab.

- Ascultă, Naoki, mi-a răspuns mama pe tonul cel mai dulce cu putinţă, nu e deloc vorba de asta! N-are nimic de-a face cu tine. Pur şi simplu îmi displace faptul că se acordă atâta atenţie notelor. Obiectez pentru că e singurul lucru despre care vorbeşte diriginta. Doar asta contează? Cum rămâne cu

necesitatea de a fi o persoană *bună*? De asta nu pare să-i pese. Nu anunţă în clasă numele celor mai drăguţi trei copii, nu? Sau numele celor care muncesc cel mai mult la curăţenia de după ore. Vreau doar ca ea să fie corectă, să echilibreze lucrurile!

Mi-a venit să vomit. Ceea ce spunea mama sunase rezonabil,

dar dacă aş fi fost eu unul dintre primii trei la învăţătură, ea n-ar fl scris niciodată o asemenea scrisoare. În concluzie: era dezamăgită de mine.

De atunci, de fiecare dată când spune cât sunt de drăguţ, mă simt din ce în ce mai nefericit. Tot mai mult.

În spatele meu s-a auzit un

claxon de bicicletă. M-am întors şi am văzut-o pe o fată de la mine din clasă, care se pregătea să mă depăşească.

Fusese destul de prietenoasă până de curând – ar fi putut să strige ca să mă avertizeze să-i fac loc. Nu şi acum. Mi-am scos telefonul mobil, care nu suna niciodată, prefacându-mă că-mi

verificam mesajele şi pufnind de parcă aş fi fost răcit. Apoi mi-am văzut de drum.

Până când cineva m-a lovit destul de tare în spate.

Watanabe. Un alt băiat din clasă.

- Salutare, Shitamura! mi-a spus el. Eşti ocupat? Am un video tare de tot şi mă întrebam dacă

n-ai vrea să-l vezi împreună cu mine!

Ce naiba?! Din februarie, de când ne mutaserăm din bănci, eu şi Watanabe ajunseserăm unul lângă altul, dar abia dacă ne vorbeam. Nu fuseserăm la aceeaşi şcoală elementară şi niciodată nu avuseserăm împreună sarcini de curăţenie

după orele de curs.

în plus, mă cam călca pe nervi. Bănuiesc că eram pur şi simplu prea diferiţi în privinţa activităţilor şcolare. El nici măcar nu mergea la şcoala cu predare intensivă, dar avea note maxime la toate materiile, iar în timpul verii câştigase nu ştiu ce premiu la o competiţie naţională pe teme

ştiinţifice. Dar asta nu era ceea ce mă enerva cel mai tare la el.

Watanabe era singur de obicei. Dimineaţa, înainte de începerea orelor, sau ori de câte ori aveam pauză, citea din vreo carte groasă, iar după ce se terminau cursurile, dispărea imediat. Din moment ce şi eu eram singur de obicei, bănuiesc că se poate

spune că ne asemănam destul de mult, dar ceea ce uram eu era faptul că, în mod evident, pe el nu-l deranja deloc să fie singur.

Nu e vorba că n-avea deloc prieteni – evita oamenii fiindcă nu voia să stea în preajma lor. Ca şi cum nu voia să se deranjeze să-şi piardă vremea cu o adunătură de idioţi. Asta nu suportam la el.

îmi amintea de unchiul Koji.

Cu toate astea, o grămadă de băieţi din clasă se uitau cu admiraţie la Watanabe şi, în mod ciudat, unii dintre ei chiar încercau să-l flateze. Dar n-o făceau pentru că e mai deştept decât ei – nu prea capeţi respect pentru aşa ceva în şcoala gimnazială –, ci fiindcă el îşi

folosea deşteptăciunea ca să-şi dea seama cum să elimine complet pixelii pe care îi pun cenzorii pe filmele porno şi să obţină o imagine clară. Cel puţin aşa ziceau ei.

Auzisem zvonurile astea şi eram şi eu la fel de interesat ca oricine altcineva să pun mâna pe filme, dar n-aveam de gând să-l

întreb din senin dacă voia să mi le împrumute şi mie – până la urmă, abia dacă ne spuneam două vorbe din când în când.

Dar acum venise *el* şi începuse să stea de vorbă *cu mine.* Ce naiba...?

- De ce mă întrebi? am vrut eu să ştiu.

M-am gândit că era posibil să

încerce să-şi bată joc de mine. Poate că alţi băieţi din clasă erau ascunşi prin apropiere, ca să vadă cum reacţionam. M-am uitat în jur, dar nu se vedea nici urmă de ei.

- Am tot vrut să vorbesc cu tine de la o vreme încoace, mi-a spus Watanabe. Dar n-am găsit niciodată

momentul potrivit. Totuşi, mi-am dat seama că eşti diferit de restul. Ai o grămadă de avantaje – chiar sunt un pic invidios.

Watanabe a râs, părând cam stânjenit, iar faţa i-a căpătat o expresie stranie. Era prima dată când îl auzeam râzând.

Dar atitudinea lui tot n-avea nici un sens. Invidios? Pe mine?

Eu aş fi putut să fiu invidios pe el, dar reciproca era greu de imaginat.

- De ce? l-am întrebat.

- Toată lumea se gândeşte că sunt un încrezut, că mă zbat doar ca să ia note mari. E destul de jenant să fii perceput în felul ăsta.

- Chiar crezi aşa ceva?

Eu n-am o asemenea părere despre tine!

- Toţi ceilalţi cred asta şi mă fac să mă simt ca un ratat. Dar tu ţi-ai văzut de treabă în ritmul tău. În primul semestru i-ai evaluat pe toţi cei din clasă, iar în semestrul al doilea ai luat note mult mai mari decât înainte.

- Un pic mai mari,

poate, am spus eu. însă nu sunt nici măcar pe aproape de ale tale.

- Dar tot te descurci de minune. Ţi-ai intrat complet în mână şi cred că asta e o chestie foarte tare.

Foarte tare? Eu? Nimeni, nici un alt băiat şi nici o altă fată, nici măcar mama – nimeni numi

spusese vreodată că aş fi fost tare. Simţeam că inima mi-o lua la goană şi că-mi ardeau obrajii.

Era adevărat că notele mi se îmbunătăţiseră după vacanţa de vară, fiindcă începusem să merg la şcoala cu predare intensivă, dar creşterea se oprise de multă vreme. Profesorul de la şcoala aceea se luase de mine şi căutase

în fel şi chip să-mi facă viaţa amară – de fapt, cu o lună în urmă, după ce înţelesesem că, oricât de mult m- aş fi chinuit, n-aş fi putut niciodată să am decât rezultate mediocre, abandonasem şcoala cu predare intensivă.

Dar auzind toate astea acum din gura lui Watanabe, am început să simt că era posibil ca

el să aibă dreptate, că aş fi putut să mă disting cu uşurinţă. Dacă mi-aş fi dorit, probabil că aş fi reuşit să fiu mai bun. Poate că aveam calităţi pe care nu le recunoscusem de unul singur – pe care nu le putea vedea decât Watanabe.

Deodată, mi-am dorit să fiu prietenul lui. Mi- am dorit asta

mai mult decât orice altceva.

Următoarea dată când l-am văzut, ne-am întâlnit în laboratorul lui – o cameră dintr-o casă veche, de lângă râu. Am adus niște prăjituri cu morcovi pe care le făcuse mama. Pe un ecran lat de televizor nou, niște zombi apocaliptici colindau în grupuri

mari printr-un oraş, pe timp de noapte. În ceea ce priveşte filmele porno, Watanabe mi-a spus că îl interesase să-şi dea seama cum să înlăture pixelii de pe ecran, dar că nu-l prea interesa ceea ce se ascundea în spatele lor. De fapt, a spus că îl cam dezgusta. M-a lăsat să mă uit un pic, dar, în loc de chestii

normale, s-a dovedit că erau lupte într-un ring de wrestling obişnuit, însă cu blonde dezbrăcate. Atunci când femeile de pe ecran au devenit violente de-a binelea, am renunţat cu totul la clip.

Ne-am hotărât să ne uităm la altceva, aşa că ne-am dus la centrul de închirieri video de

lângă staţia de autobuz şi am luat un film de groază şi de acţiune american. Mama nu mă lasă să mă uit la filmări cu arme şi cu multă violenţă, aşa că eram destul de pasionat de asta. Eroina era o tipă tare, care pulveriza armate întregi de zombi cu o mitralieră ultimul răcnet, ceea ce ar fi o chestie

nemaipomenită pe care s-o faci.

De fapt, s-ar putea să fi mormăit ceva de genul „Aş vrea să fac şi eu aşa ceva!”, pentru că la un moment dat, atunci când m-am uitat la Watanabe, am băgat de seamă că se uita şi el la mine.

- Foarte bine! mi-a spus el. Ţi-ai dori să i-o faci *cuiva* anume?

- Ce vrei să spui? l-am întrebat eu.

- Aşteaptă să se termine! m-a îndemnat el, revenind la film.

Am crezut, pesemne, că voise să spună „dacă ai fi femeia de pe ecran” sau ceva de genul ăsta. Am continuat să mă uit la film. Zombii pe care tocmai îi

pulverizase femeia aceea se împleticeau şi se ridicau din nou în picioare, ca într-un coşmar cu adevărat îngrozitor. După ce s-a terminat totul, nu reuşise încă să scape de tot de ei. Bănuiesc că avea să urmeze o continuare.

- Ce-ai face dacă tot oraşul ar fi înţesat de zombi? l-am întrebat pe Watanabe în timp

ce mâneam prăjiturelele mamei.

în loc de răspuns, s-a ridicat, s-a dus la un birou şi a scos ceva dintr-un sertar. Un portmoneu negru.

- Acela e portmoneul cu el ectro şocuri? l-am întrebat eu.

- Exact, şi am reuşit să cresc voltajul. Doar că încă n-am găsit pe nimeni pe care să-l

probez. Vrei să fii tu primul?

Am dat din cap în semn că nu şi mi-am ascuns mâinile la spate.

- Glumesc! a spus el. Nu, l-am făcut ca să mă descurc cu toţi cei pe care nu pot să-i suport. Trebuie probat pe unul dintre ei.

Apoi a aşezat portmoneul în faţa mea. Arăta ca oricare alt

portofel cu fermoar, în care se ţinea mărunţişul.

- Chiar funcţionează? l-am întrebat.

- Dacă atingi fermoarul, te curentezi destul de tare – îndeajuns încât să cazi în fund. Nu tu – cineva de care nu ne place, vreau să spun. Ţi-ar plăcea să vezi asta?

- Poţi să pui pariu! Dar pe cine ai de gând să-ţi foloseşti invenţia?

- Asta-i problema! Am fost atât de ocupat să inventez chestia asta şi să iau note mari, încât nu mai pot face deosebiri între oameni – ştii, îi urăsc pe toţi. De-aia speram că o să alegi tu.

-Eu?!

Aproape că m-am înecat. Dar eram deja entuziasmat. Aveam să folosim invenţia lui ca să ne răzbunăm pe o persoană rea, iar eu trebuia să hotărăsc pe cine anume! M-am simţit deodată ca într-un film – Watanabe era savantul nebun, iar eu, asistentul lui.

Dar pe cine să aleg? îmi tot frământam mintea. Nu trebuia să fie duşmanul meu, ci *al nostru*. Ceea ce însemna că era necesar să fie un profesor. Unul dintre ticăloşii ăia aroganţi.

- Ce zici de Tokura? am întrebat.

- Nu-i rău... dar nu cred că vreau să mă pun cu el.

Bine, altcineva. Cum ar fi fost Moriguchi, care mereu îşi făcea mai multe griji cu privire la propriul copil, decât la elevi?

- Moriguchi? am întrebat cu voce tare.

- De fapt, l-am încercat deja pe ea... nu cred că am putea s-o păcălim din nou.

A doua propunere respinsă!

folio

Watanabe a oftat şi a început să se joace cu instrumentele de pe biroul lui, ca şi cum începea să se plictisească. Poate că acum îi părea rău că mă chemase. Dacă n-avea să-i placă următoarea mea sugestie, era posibil să anuleze planul cu totul. Sau poate chiar să cheme pe altcineva ca să-l ajute – iar

acela poate că m-ar fi ales *pe mine*. Aproape că-i puteam auzi pe Watanabe şi pe celălalt spunând:

„El? Nu merită! Risipă totală!”

Ce putea fi mai groaznic de-atât? Nimic, exceptând, poate, obligaţia de a curăţa un bazin de înot vechi şi murdar de unul singur, pe timpul iernii, cu toate

că nu făcusem nimic rău. Uram să fiu văzut în timp ce ispăşeam o astfel de pedeapsă. Aşa că, pe când curăţăm bazinul şi auzisem că venea cineva, mă ascunsesem în vestiar. Dar se dovedise că intrusul nu fusese decât...

Asta era! De ce n-aş fi propus-o pe ea?

- Ce zici de fetiţa lui

Moriguchi? am întrebat eu. Pe diriginta noastră n-o interesăm noi, ci doar obrăznicătura aia, aşa că nu există o metodă mai bună ca să i-o plătim!

Mâna lui Watanabe a încremenit pe instrumente.

- *Nu-i rău,* a răspuns el. N-am văzut-o niciodată, dar am auzit că vine la şcoală din când în

când.

În mod evident, era interesat. Mi-am ridicat pumnul în gând, victorios. Trecusem de primul obstacol. Ca să fiu sigur că rezolvasem problema şi ca să mă fac cu adevărat util, i-am povestit lui Watanabe că o văzusem pe fetiţă la mall, rugându-se de Moriguchi să-i cumpere un

săculeţ, dar că mama ei nu fusese de acord.

- Minunat! Un săculeţ mi-ar oferi loc suficient ca să fac mecanismul electric şi mai puternic.

Ştiam eu că nu m-am înşelat în privinţa ta, Shitamura! Datorită ţie, o să fie chiar mai bine decât am crezut!

- Atunci, haide să mergem şi să cumpărăm săculeţul! N-am vrea să se vândă.

Ne-am urcat pe biciclete şi ne-am îndreptat spre mallul Happy Town. Se apropia ora închiderii şi locul era extrem de aglomerat. Mi- am croit drum printre toate doamnele şi liceenele, mergând glonţ spre raionul de jucării.

- Uite-l! Pare să fie ultimul!

Am netezit blana mototolită şi l-am ridicat pe Snuggly Bunny ca să-l poată vedea Watanabe.

- înseamnă că e menit să se întâmple aşa, a spus el.

Cu siguranţă că, dacă stocul ar fi fost epuizat, întregul plan s-ar fi dus naibii. Faptul că îl găsisem

pe ultimul arăta limpede că aici era mâna destinului.

Ne-am pus amândoi alocaţiile la bătaie şi am cumpărat săculeţul, iar apoi ne-am dus direct la Domino Burgers de la etajul al doilea, ca să ţinem o şedinţă de planificare strategică.

- Cum funcţionează portmoneul? l-am întrebat eu pe

Watanabe în timp ce muşcam din hamburger.

- E destul de simplu. Pot să alimentez cu electricitate un asemenea fermoar ca să inducă şocul, mi-a explicat el în timp ce-şi aranja pe tavă cartofii prăjiţi în forma circuitelor, însă eu n-am reuşit să-l urmăresc. înţelegi? mă întreba din când în

când, pe măsură ce diagrama devenea din ce în ce mai complicată.

- înţeleg, am răspuns eu atunci când mi s-a părut că venise momentul potrivit. E destul de simplu!

Nu voiam să-l dezamăgesc şi, în timp ce dădeam din cap aprobator şi mă prefăceam că-l

urmăream, aproape că am simţit că începeam să înţeleg.

Dar asta nu conta aproape deloc – mă distram mai bine ca niciodată. Mai fusesem la Domino împreună cu sora mea, dar era pentru prima dată când mă aflam acolo alături de un prieten. îmi amintesc că, pe vremea când eram elev de şcoală primară,

vedeam aici elevi de gimnaziu şi de liceu, care mi se păreau foarte tari. Acum eram chiar eu într-un astfel de rol; şi, pe deasupra, eu şi Watanabe nu vorbeam doar prostii, aşa cum făceau copiii din jurul nostru, ci ţineam o şedinţă importantă. O sesiune secretă de strategie.

- Dar de ce vine la

bazin fetiţa lui Moriguchi? m-a întrebat Watanabe, mâncând un cartof prăjit din diagramă.

Acum intram eu în rol!

- Pentru câine. Ai văzut câinele negru de la casa aflată de cealaltă parte a gardului?

- Ala pufos?

- Da, exact. Vine să-l hrănească. Cred că ascunde în

haină pâine sau altceva de mâncare.

- Serios? Mă întreb de ce face asta. Şi cum rămâne cu oamenii din casă?

- Acum, că ai adus vorba, află că n-am mai văzut pe nimeni de mai bine de o săptămână. Poate că proprietarii casei sunt plecaţi într-o excursie.

Probabil că ar trebui să verificăm.

- Cum?

- Ştiu! Ce-ar fi să aruncăm o minge de baseball peste gard şi să mergem în grădină ca s- o recuperăm?

îmi veneau ideile una după alta. Nu mă mai simţisem niciodată aşa. Watanabe era

ofiţerul principal, dar eu eram însărcinat cu tactica! Nu mai jucam doar rolul de asistent al lui – lucram împreună!

Aşa că i-am propus următorul plan:

1. Eu merg înainte să cercetez zona, ca să evităm orice întreruperi neprevăzute.

folio

2. Ne întâlnim la bazin şi ne ascundem în vestiar.
3. După ce vine fetiţa, vorbesc eu primul cu ea – pentru că Watanabe arată cam ciudat atunci când zâmbeşte.
4. Watanabe îi atârnă săculeţul la gât (susţinând că mama ei ne-a rugat să i-l cumpărăm).
5. Apoi eu îi spun să se uite

înăuntru.

- Sună bine, a spus Watanabe, pârând mulţumit.

Am izbucnit în râs, imaginându-mi-o pe fetiţa lui Moriguchi căzând în fund.

- Crezi că o să înceapă să zbiere? am întrebat eu, continuând să chicotesc.

Watanabe se hlizea şi el.

- Nu, nu cred.
- Vorbeşti serios? Eu cred că da. Vrei să punem pariu? Cine pierde, plăteşte burgerii la Domino data viitoare.

-Aşa facem!

Am toastat cu cola ca să parafăm înţelegerea.

Băiatul se strecoară la bazin,

extrem de stresat – la o săptămână după prima zi.

Din dimineaţa asta – nu, de fapt, în ultimele câteva zile – sunt complet exaltat. Pentru prima dată de când am intrat la gimnaziu, chiar sunt fericit că mă aflu aici.

După a doua oră de curs, i-am şoptit lui Watanabe:

- Totul e pregătit?

- Totul e pus la punct, mi-a răspuns el în şoaptă, fără să se uite la mine.

Chiar dacă eram prieteni acum, nu începuserăm să ne petrecem timpul împreună la şcoală, fiindcă nu voiam să-şi dea nimeni seama că puneam ceva la cale.

Nu prea mai eram atent în

clasă şi, în a cincea oră, cea de ştiinţe, pe când s-a întâmplat să-mi ridic privirea şi s-o văd pe Moriguchi, aproape că m-a pufnit râsul. întreaga zi părea să se precipite.

După ore, m-am dus direct la bazin. M-am uitat în jur ca să mă asigur că nu era nimeni acolo. Din fericire, după mine nu mai

primise nimeni sarcini de curăţenie legate de acel loc.

Câinele îşi băga botul prin gard, dar tot nu părea să fi fost cineva acasă. Totuşi, ca să fiu sigur, am luat mingea de baseball pe care o găsisem în spatele barăcii echipei şi am aruncat- o în curte. Apoi m-am prefăcut supărat că trebuia să mă duc

după ea şi m-am căţărat pe gard. Am ocolit casa şi am sunat la interfon, dar nu mi-a răspuns nimeni şi nu părea să fie nimeni înăuntru.

Perfect.

M-am urcat înapoi pe gard şi m-am întors la bazin. Câinele mă urmărise în tot acest timp, dar n-a lătrat nici măcar o dată. Poate

că era prea bătrân – sau prea prost.

I-am trimis mesaj lui Watanabe că *Faza 1* se încheiase şi, după cinci minute, a apărut şi el la bazin.

- Sistemul e pregătit de lansare! am spus eu, ridicând degetul mare.

Apoi am intrat în vestiar şi ne-

am ascuns după uşă. Nu era încuiată niciodată. *Faza 2* se afla în plină desfăşurare. Vestiarul întunecos şi igrasios îmi amintea de forturile pe care le construiam pe sub pături pe vremea când eram mici. Pe când eu încă mai credeam că puteam face orice. Dar poate că totul se schimbase acum – poate că, împreună cu un

prieten ca Watanabe, chiar puteam face orice.

M-am uitat la el şi mi-am dat seama că făcea un ultim test cu săculeţul. Acesta arăta complet inofensiv, ca un săculeţ pentru copii perfect normal, dar eu ştiam că era mai mult de atât. Cât de tare că putea să curenteze!

- Nu vrei să vii pe la mine data viitoare? am întrebat eu. Mama îşi doreşte foarte mult să te cunoască. A zis că o să ne facă un tort. Cred că e bucuroasă că mi-am făcut un prieten inteligent. I-a scris directorului semestrul trecut, ca să se plângă că Moriguchi anunţă mereu clasamentul mediilor, dar atunci

când i-am spus că suntem prieteni, a ştiut imediat că eşti cel mai bun din clasă. Ca să vezi! N-am nimic în genul laboratorului tău, dar mama chiar face un tort foarte bun. Ştiu, poţi să vii cât de curând ca să sărbătorim planul ăsta! Am să-i cer mamei să facă un tort cu adevărat special. Ce-ţi place mai

mult, frişca sau ciocolata?

Watanabe nu mi-a răspuns, ci a ridicat mâna, făcându-mi semn să tac. Prin uşa întredeschisă, am văzut-o pe fetiţă strecurându-se pe poartă.

- Ea e, am şoptit eu.

Apoi ne-am uitat cum a ocolit bazinul, ducându-se direct la câinele de la gard. Se părea că

nu ne văzuse.

- Cina, Muku! a spus ea.

Apoi s-a lăsat pe vine în faţa lui, a scos nişte pâine din hanorac şi a început s-o rupă în bucăţi şi să i le dea. Câinele dădea din coadă şi înfuleca pâinea, iar ea îl privea, cu un zâmbet larg pe faţă. Mâncarea s-

a terminat în câteva secunde.

- Pe data viitoare! a spus ea, scuturându-şi hainele de firimituri şi ridicându-se în picioare.

M-am uitat la Watanabe, iar el a dat din cap în semn de aprobare. Apoi ne-am dus încet spre fetiţă. începuse *Faza 3.* Eu am vorbit primul.

- Bună! i-am spus, după ce ne-am apropiat de ea. Tu eşti Manami, nu-i aşa?

Probabil că am speriat-o, pentru că s-a întors foarte repede. Am continuat să zâmbesc.

- Suntem elevi în clasa mamei tale. Ne-am întâlnit la Happy Town acum câteva zile.

Totul mergea conform planului. Exceptând faptul că fetiţa părea foarte stresată. Ne privea cu multă precauţie.

- îţi plac câinii, nu? a întrebat-o Watanabe. Ei, bine, şi nouă! De asta venim aici uneori – ca să hrănim căţeluşul.

Replica asta nu era în planul original, dar pe faţa fetiţei a

apărut un zâmbet imens de îndată ce a auzit-o. Watanabe avea săculeţul ascuns la spate, dar, văzând că ea se relaxase, i l-a întins. *Faza 4.*

- Snuggly Bunny! a strigat ea.

Zâmbetul acela ciudat a apărut pe faţa lui Watanabe, care s-a aplecat ca să se uite în ochii ei.

- Mămica ta nu ţi-a cumpărat săculeţul ăsta în ziua aceea, nu-i aşa? Ţi l-a luat cumva mai târziu?

Mă simţeam de parcă citeam o replică din scenariul nostru. Fetiţa a dat din cap în semn de negare.

- Nu? a întrebat Watanabe. Adevărul e că ne-a

trimis pe noi să ţi-I cumpărăm. Aşa că iată-l, un cadou în avans de Sfântul Valentin, din partea mamei tale!

Apoi i-a pus şnurul în jurul gâtului.

- De la mami? a întrebat ea, părând şi mai fericită decât mai devreme.

înainte să înceapă să

zâmbească, nu mi se păruse că semăna prea tare cu Moriguchi; după aceea, arăta exact ca ea.

- Da, săculeţul e de la mami! Haide, deschide- 1! Ai ciocolată înăuntru.

Asta era replica decisivă. Ar fi trebuit să fie a mea, dar Watanabe mi-a luat-o înainte şi a rostit-o el, ceea ce m-a înfuriat

puţin. Dar ce conta, oricum? Ne îndreptam spre punctul culminant. Fetiţa a netezit un pic blana de pe săculeţ şi apoi şi-a pus degetele pe fermoar.

Ăsta era momentul – ea se curenta şi cădea în fund. Numai că nu s-a întâmplat aşa.

S-a auzit o pocnitură uşoară, iar fetiţa a avut o convulsie

puternică şi s-a făcut moale. Apoi s-a lăsat pe spate, de parcă ar fi căzut cu încetinitorul. După aceea a rămas întinsă pe jos, complet nemişcată, cu ochii închişi.

„Ce s-a întâmplat? N-are cum să fie... moartă?! „

în clipa în care mi-a trecut prin minte acel gând, am început să

tremur şi m-am agăţat aproape ca din reflex de Watanabe.

- Ce s-a întâmplat? Ce-ai făcut? Nu se mişcă! am spus eu.

Nu mi-a răspuns, dar m-am uitat la el şi am văzut că zâmbea. De parcă tot ce-şi dorise vreodată tocmai se transformase în realitate. Era zâmbetul cel mai

natural din lume. Watanabe m- a privit în ochi şi mi-a spus:

- Haide, du-te şi povesteşte-le tuturor despre asta!

Poftim?! Ce să povestesc?! înainte de a apuca să răspund orice, Watanabe m-a dat Ia o parte, ca şi cum aş fi fost ceva murdar.

- Baftă! mi-a urat, după

care s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat.

„Stai! Ce-ai făcut?" am vrut să strig după el cu toată puterea, dar de pe buze nu mi-a ieşit nici un sunet.

Watanabe s-a oprit, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva, după care s-a întors.

- A, era să uit! Nu-ţi

face griji că o să creadă cineva că ai avut ceva de-a face cu asta. N-am fost prieteni niciodată. Oricum, nu suport copiii ca tine – buni de nimic, dar plini de ei. în comparaţie cu un geniu ca mine, eşti un ratat complet!

„Ratat?! Stai! Nu mă lăsa aici!”

Am vrut să alerg după el, să fug de acolo, dar picioarele îmi

erau încremenite. Cuvintele lui îmi răsunau la nesfârşit în minte. S-a înnegrit totul în jurul meu.

Se întuneca. Sunetul clopoţelului de seară m-a readus în simţiri. Mi se părea că stătusem acolo, în beznă, vreme de ore întregi, deşi nu trecuseră decât câteva minute de când plecase Watanabe. Cuvintele lui

de despărţire încă îmi răsunau în minte.

Avusese de gând s-o ucidă în tot acest timp. Fusesem folosit. Dar pentru ce?

„Povesteşte-le tuturor despre asta!"

Voise de la bun început ca aventura noastră să aibă un astfel de deznodământ? Dacă mă

duceam la poliţie şi le spuneam tuturor ce se întâmplase, Watanabe avea să fie arestat. *Asta* îşi dorise? *Voise* să fie un criminal? Poate că da. Dar dacă îl arestau pe el, oare pe mine aveau să mă lase în pace? Dacă îi minţea pe poliţişti? Dacă le spunea că nu ştia nimic despre întreaga poveste? Sau dacă le

spunea că eu pusesem totul ia cale şi că-l târâş em şi pe el în aventura aceea macabră? Asta m-ar fi distrus.

M-am uitat în jos şi am văzut ochii lui Snuggly Bunny. Eu eram cel care o văzuse pe fetiţă rugându-se de Moriguchi să-i cumpere săculeţul. M-am aplecat şi i l-am luat de la gât, iar apoi l-

am aruncat cât am putut de departe.

Oare asta era de ajuns? Oare poliţia avea să mă bănuiască? Oare dacă fugeam şi nu spuneam nimănui nimic, scăpăm basma curată? Nu, nu mergea. Dacă cineva este electrocutat, se caută o persoană pe care să se dea vina. N-ar fi durat mult până ca

anchetatorii să ajungă la Watanabe, iar dacă el mă pâra...

Dar dacă aş fi făcut să pară că fetiţa căzuse în bazin? Asta s-ar fi putut să meargă. Da, pur şi simplu căzuse în apă!

Trebuia să acţionez rapid. Am luat-o în braţe, având grijă să nu-i privesc faţa. Era mai grea decât mi-aş fi imaginat. Am traversat

platforma împleticindu-mă, dar după ce am ajuns pe marginea bazinului a fost cât pe ce să cad chiar eu. Apa era murdară şi acoperită de frunze uscate. Am întins braţele.

Of, nu mergea aşa! Nu voiam să împroşc apă şi să fac zgomot.

M-am lăsat pe vine, având grijă să nu-mi pierd echilibrul, dar

atunci corpul fetiţei a avut un mic spasm. Apoi ea a deschis ochii încetul cu încetul. Am strigat şi aproape că am scăpat-o în bazin.

Trăia! Trăia!

Eram atât de uşurat, încât nu ştiam dacă să râd sau să plâng.

„Un ratat!"

în timp ce mă relaxam după

groaza pe care o trăisem, mi-au revenit în minte cuvintele lui Watanabe. Mă desconsiderase în tot acest timp, mă folosise. Voise să fie un asasin şi mă exploatase pe mine ca să reuşească. Dar fetiţa era în viaţă. Planul lui Watanabe era cel ratat.

„Eşti un ratat! Eşti un ratat şi nici măcar nu ştii asta! Ratat

idiot!"

N-am putut să ţin minte în ce ordine s-a întâmplat ceea ce a urmat: fetiţa lui Moriguchi recăpătându-şi cunoştinţa şi uitându-se în sus, la mine... sau eu cedând şi lăsând-o să cadă în apă. Dar după ce am făcut-o, am plecat fără să mă uit în urmă. Nu-mi mai tremurau picioarele.

folio

Reuşisem acolo unde Watanabe dăduse greş.

Băiatul se trezeşte cu un zâmbet pe faţă – a doua zi după incident.

A doua zi de dimineaţă, după ce am coborât în bucătărie, am văzut că mama făcea omletă cu şuncă. Auzindu-mă, ea s-a întors spre mine şi mi-a spus:

- Naoki, s-a întâmplat ceva îngrozitor!

Pe masă era întins un ziar. Pe la jumătatea paginii, un titlu mititel anunţa: „O fetiţă de patru ani s-a înecat după ce s-a strecurat în perimetrul unui bazin de înot ca să hrănească un câine”.

înec accidental. Povestea

ajunsese deja în ziar. Articolul spunea că incidentul fusese declarat un accident. Aşadar, reuşisem!

- îmi pare atât de rău pentru doamna profesoară Moriguchi! a spus mama. Dar n-am înţeles niciodată cum de-şi aducea copilul la şcoală. Mă întreb ce o să se întâmple cu

clasa ta, mai ales că aveţi examenele finale peste câteva săptămâni... Dar era să uit! a adăugat ea.

Apoi s-a dus la dulapul de vase şi a scos de acolo o cutie ambalată în hârtie roşie şi legată cu o fundă aurie. A venit şi a aşezat-o peste ziar, acoperind articolul.

- Poftim! Ciocolată cu ocazia Zilei Sfântului Valentin!

A zâmbit şi i-am zâmbit şi eu larg.

Din moment ce sora mea plecase de acasă, mi- a trecut prin minte că aceea era singura ciocolată pe care aveam s-o primesc. Dar apoi, după ce m- am dus la şcoală, Mizuki mi-a dat şi

ea o cutiuţă cu ciocolată – deşi bănuiesc că se simţea obligată, fiindcă sora mea se purtase drăguţ cu ea. Oricum, n-aveam de gând s-o refuz.

- Ai văzut ziarul? m-a întrebat ea deodată.

A fost cât pe ce să scap cutia din mână. Am reuşit să spun ceva despre cât era de groaznic, iar

apoi am intrat în clasă, unde toată lumea vorbea doar despre asta.

Se pare că toţi copiii care rămăseseră la şcoală până târziu fuseseră puşi s-o caute pe fetiţa lui Moriguchi. O găsise Hoshino, colegul nostru de clasă, dar şi alţi copii văzuseră cadavrul. Toată lumea era destul de agitată.

Câteva fete plângeau, dar, în general, cam toţi păreau cumva exaltaţi. La început, doar încercau să-şi dea seama ce se întâmplase, adăugând frânturi de informaţii, dar apoi discuţiile s-au transformat într-o competiţie în care cu toţii se lăudau cu ce văzuseră sau făcuseră.

Mă uitam la toate astea din

pragul uşii. Deodată, cineva m-a apucat de braţe pe la spate şi m-a tras pe coridor. Era Watanabe.

- Ce-ai făcut? m-a întrebat, aproape lipindu-şi faţa de a mea.

Dar, cumva, nu mi-era frică de el. De fapt, mi- a venit brusc să râd. N-am făcut-o, însă i-am dat mâna la o parte.

- Lasă-mă în pace! i-am zis. Nu suntem prieteni, ai uitat? Cât despre ziua de ieri... n-am de gând să spun nimănui. Dacă vrei să spui tu, n-ai decât!

M-am răsucit pe călcâie şi am intrat înapoi în clasă. M-am aşezat în bancă, dar nu m-am alăturat lăudăroşeniei din jurul meu. Am deschis o carte, un

vechi roman de mistere pe care mi-l dăduse unchiul Koji. Eram diferit acum, încetasem să fiu cel de dinainte.

Reuşisem acolo unde Watanabe dăduse greş. Dar, spre deosebire de el, n-aveam de gând să le povestesc tuturor despre asta. Fetiţa lui Moriguchi murise într-un accident şi, chiar dacă se

descoperea că fusese vorba despre o crimă, Watanabe era cel care o comisese. În orice caz, văzusem cât de mult şi-ar fi dorit asta. Dacă apărea poliţia la şcoală, probabil că el ar fi mărturisit pe loc.

Ce idiot! Să distrugi totul şi nici măcar să nu ştii c-ai făcut-o!

folio

Moriguchi şi-a luat o săptămână de concediu, iar apoi a apărut din nou la şcoală. N-a spus nimic despre cele întâmplate, doar ne-a cerut scuze la ora de dirigenţie fiindcă a lipsit atât de mult. Ca şi cum ar fi fost răcită sau ceva de genul ăsta.

Dacă aş muri eu, probabil că mama ar ajunge invalidă. Sau ar

înnebuni. Sau ar putea să se sinucidă. Moriguchi se comporta perfect normal şi nici măcar nu părea tristă. Dar asta ne-a arătat cât de deprimată era de fapt.

Eram destul de sigur că Watanabe îşi dădea seama cât de dată peste cap ajunsese să fie Moriguchi şi că râdea în sinea lui de fiecare dată când o vedea – iar

asta m-a făcut *pe mine* să râd şi mai tare. Cel puţin, aşa trebuia să se întâmple.

O vreme, orele au fost destul de plăcute. Profesorii se prefăceau că ne tratau ca de obicei, punându-ne tuturor întrebări în mod egal, dar asta era doar circ. Nu-mi dădeam seama dacă nu voiau să

stânjenească pe nimeni sau dacă doar încercau să evite orice tulburare în clasă, dar, pentru prima oară, aveau grijă să le dea celor mai deştepţi copii problemele cele mai grele.

Watanabe nu trebuia să se chinuie niciodată, indiferent cât de dificilă era întrebarea, iar atunci când îl lăuda profesorul,

se prefăcea că nu-l interesa. Dar acum, văzând cum se dădea mare, puteam să râd de el.

Se vedea pe fața lui:

„Crezi că problema ta idioată o să mă încurce pe mine – am făcut ceva mult mai greu de-atât!”

Ce copil prost! Nici măcar nu ştia că nu el o făcuse, ci eu.

Problemele care i se dădeau lui

Watanabe chiar au început să mi se pară mai uşoare. Am avut un test despre caracterele chinezeşti săptămâna trecută şi am rezolvat toate cuvintele dificile. Profesorul a fost impresionat.

Şi de ce n-ar fi fost? S-ar putea ca asta să nu se întâmple la examenele finale de acum, dar, în scurt timp, aş putea să iau note

mai mari decât Watanabe. După ce mi-am dat seama de asta, copiii din clasă au început să mi se pară destul de proşti.

Chiar îmi era greu să nu le râd în faţă.

Băiatul îşi spune povestea cu o voce tremurătoare – o lună după incident.

folio

Moriguchi urma să vină în vizită pe la noi. Eram deja acasă atunci când am primit un apel pe mobil de la ea, după-amiază, în ultima zi de examene finale. A spus că voia să ne întâlnim la bazin, ca să discutăm ceva.

„Știe!" m-am gândit eu. „Cu siguranță că de aceea vrea să ne întâlnim la bazin!”

A început să-mi tremure mâna cu care ţineam telefonul, iar inima îmi bătea cu putere.

„Fii calm, fii calm…”

Watanabe e criminalul. Mă temeam că, dacă mă duceam la bazin, n-aveam să reuşesc să-mi păstrez calmul, aşa că i-am cerut lui Moriguchi să vină la noi acasă. Am hotărât să risc o

întrebare înainte să închid telefonul:

- Dar cu Watanabe cum rămâne?

- Tocmai am vorbit cu el, mi-a răspuns ea pe un ton scăzut şi calm.

Am simţit că mă relaxam. Totul avea să fie în ordine. Watanabe era asasinul şi mă atrăsese şi pe

mine, împotriva voinţei mele.

Vizita neaşteptată a lui Moriguchi a surprins-o pe mama. Am spus că voiam să stea şi ea cu noi la discuţie. Eram sigur că oricum avea să vrea să afle întreaga poveste, aşa că era mai bine să fie de faţă. Ştiam că mă puteam baza pe ea ca să mă creadă şi ca să încerce să mă

ajute.

Moriguchi a început cu o întrebare foarte generală:

- Ce fel de experienţe ai avut la gimnaziu?

Evident că asta n-avea nimic de-a face cu accidentul, dar mă hotărâsem să-i spun adevărul, indiferent de ceea ce m-ar fi întrebat. Aşa că i-

am povestit despre clubul de tenis şi despre şcoala cu predare intensivă, despre incidentul cu liceenii la sala de jocuri video şi despre cum mă simţisem atunci când ea nu venise să mă ia de la poliţie. I-am spus că am fost o victimă şi că totuşi am fost pedepsit, i-am înşirat fiecare lucru rău pe care-l păţisem.

Moriguchi m-a ascultat de la început până la sfârşit fără să scoată o vorbă. Apoi am făcut o pauză ca să sorb din ceai şi ea m-a întrebat cu glas scăzut, gâtuit, care a părut să reverbereze în toată camera:

- Naoki, ce i-ai făcut lui Manami?

Am lăsat ceaşca în jos foarte

încet, dar mama, practic, a început să ţipe. Nu ştia nimic despre asta, nici dacă eram sau nu implicat, dar deja se supărase şi devenise destul de nervoasă. Ştiam că trebuia să le conving că Watanabe mă folosise, că şi eu eram tot o victimă.

Aşa că i-am povestit lui Moriguchi ce s-a întâmplat. De

când m-a oprit Watanabe pe drumul spre casă de la şcoală, până în momentul în care am stat pe marginea bazinului cu fetiţa ei în braţe. I-am spus totul: adevărul, în cele mai mici detalii. Watanabe mă influenţase şi apoi mă înşelase. Eu n-am vrut să fie nimeni rănit. Am spus adevărul, exceptând ultimul moment. Doar

o minciunică, astfel încât să închei povestea.

Eram destul de sigur că versiunea mea se potrivea cu ceea ce auzise ea de la Watanabe. Nu m-a întrerupt nici măcar o dată cât timp am vorbit şi n-a spus nimic nici măcar după ce am terminat. Se uita ţintă la masă şi-şi ţinea genunchii

strânşi. Dar îmi dădeam seama că era furioasă. Sărmana fraieră! Nici mama nu spunea nimic.

Am rârnas tăcuţi cam cinci minute, iar apoi Moriguchi s-a întors, în sfârşit, spre mama.

- Ca să fiu sinceră, ca mamă, simt că vreau să-i omor şi pe fiul dumneavoastră, şi pe Watanabe. Dar sunt şi profesoară, iar asta

îmi provoacă o dilemă. Datoria mea de adult şi de cetăţean e să raportez poliţiei ce au făcut băieţii, dar datoria mea de profesor e să-mi protejez elevii. Ei, bine,
de vreme ce poliţia a decis că a fost un accident, n-am de gând să agit apele!

Poftim?! N-avea de gând să se

ducă la poliţie? Mamei i-a luat câteva secunde să înţeleagă, dar apoi şi-a lăsat capul în jos.

- Nu ştiu cum să vă mulţumesc! a spus ea.

Mi-am înclinat şi eu capul. Deci totul avea să
se rezolve.

Am condus-o la uşă. Cât timp a mai râmas în casă, nu s-a uitat la

mine nici măcar o dată – bănuiesc că din cauză că era atât de furioasă –, dar asta nu prea m-a interesat.

Aşezat în bancă, băiatul e foarte palid – o săptămână după vizita profesoarei.

Ultima zi a anului şcolar. După Ora Laptelui, Moriguchi ne-a

spus că se retrăgea. Trebuie să recunosc că m-am bucurat să aud asta. Reuşisem s-o fac să creadă că Watanabe îi ucisese fetiţa, dar fusesem stresat tot venind la şcoală şi întrebându-mă dacă nu cumva avea să iasă totul la iveală şi să fiu acuzat de complicitate.

- Vă daţi demisia din cauza celor întâmplate? a

întrebat-o Mizuki.

I-am aruncat o privire, întrebându-mă de ce trebuia să aducă vorba de asta, dar pe Moriguchi n-a părut s-o deranjeze. A început o poveste lungă, ca şi cum intenţionase dintotdeauna să ne mărturisească ce avea în minte.

Ne-a spus de ce s-a făcut

profesoară. Apoi a vorbit despre domnul profesor Sakuranomi şi despre toate isprăvile lui. Nu mă prea interesa, nu-mi doream decât ca ea să termine şi să tacă.

Apoi a început să vorbească despre încrederea reciprocă dintre elevi şi profesori şi despre primirea mesajelor – unele dintre ele, false – prin care anumiţi elevi

le cereau unora dintre profesori să vină la o întâlnire şi să-i ajute într-o anumită privinţă. A spus că şcoala iniţiase o politică – dacă apelul venea de la un băiat dintr-o clasă care avea dirigintă, era trimis profesorul bărbat de la clasa cealaltă, şi invers. Deci de aceea nu venise ea atunci când avusesem probleme la sala de

jocuri video! Era cam târziu să aflu asta acum.

A vorbit despre ce însemna să fie mamă singură, apoi ceva despre SIDA, iar apoi despre cum căzuse fiica ei în bazin – şi în tot acest timp am simţit cum mi se strângea funia în jurul gâtului.

- Dar exact atunci a apărut de undeva domnul

Shitamura....

Auzind că-mi pomenea numele, aproape că m- am înecat, de parcă laptele pe care abia îl băusem îmi venea înapoi pe gât. Ea a continuat să vorbească şi, tocmai atunci când reuşisem să mă liniştesc, a căzut trăsnetul.

- Pentru că moartea lui Manami n-a fost un accident. A

fost ucisă de nişte elevi care sunt chiar din clasa asta.

A fost ca şi cum cineva m-ar fi împins pe mine în bazinul acela rece şi întunecat. Nu puteam respira. Nu puteam vedea. Dădeam necontrolat din măini şi din picioare, dar n-aveam de ce să mă agăţ.

Totul părea să se întunece în

jurul meu, dar am ştiut cumva că nu era momentul să leşin. Oare cât de mult avea ea de gând să destăinuie? Am tras aer adânc în piept, încercând să mă calmez.

Atunci am reuşit în sfârşit să mă concentrez la ceea ce se întâmpla în clasă – şi mi-am dat seama că toată lumea se holba la Moriguchi. Cu un minut în urmă,

cu toţii păreau plictisiţi şi abia dacă ascultau, dar acum erau numai urechi.

Dar, în loc să ajungă la subiect, ea s-a lansat într-o expunere despre legea privitoare la infracţionalitatea juvenilă şi despre o crimă căreia i se spune Incidentul Lunatica. Habar n-aveam ce încerca să ne

transmită. A tăcut o clipă, iar eu mă rugam în gând să fi terminat, dar apoi a mers mai departe, vorbind despre înmormântarea fiicei ei. Următoarea parte a fost destul de surprinzătoare: ne-a destăinuit că tatăl fetiţei era domnul profesor Sakuranomi, dar că ea hotărâse să nu-l ia de soţ fiindcă el avea SIDA.

folio

Din câte îmi amintesc, m-am gândit că era ciudat că Sakuranomi avea să moară curând – de SIDA – şi m-am mirat că mă puteam gândi şi la altceva în afară de ceea ce avea să se întâmple cu mine. Cred că atunci am început să-mi frec mâinile de pupitru, încercând să fac să dispară senzaţia că încă ţineau

fetiţa. Dacă ea avusese SIDA, poate că o luasem şi eu.

Am auzit scaunele hârşâind pe podea în sala alăturată. Se terminaseră cursurile. Moriguchi a părut să audă şi ea şi am sperat că ne dădea drumul. Într-adevăr, a spus că putea să plece oricine dorea. Rugăciunile mele fuseseră ascultate! Dar nu s-a mişcat

nimeni. Dacă s-ar fi ridicat cineva – oricine –, m-aş fi putut strecura afară, dar se vedea limpede că nimeni n-avea nici cea mai mică intenţie să plece.

Moriguchi s-a uitat la noi o clipă, ca şi cum voia să se asigure că nu ne mişcăm din loc, iar apoi a luat-o de la capăt.

A spus că n-avea de gând să

dea nume, ci că se mulţumea să-i numească pe cei doi ucigaşi „A” şi „B”. Dar asta nu însemna nimic, fiindcă imediat ce a început să vorbească despre A, îţi puteai da seama că era vorba despre Watanabe. Cred că ea a vrut să ştie toată lumea, să stârnească interesul – şi a mers: toată lumea a început să se

întoarcă şi să se uite la el.

Apoi a venit rândul lui B. Povestea a fost, în mare, exact ceea ce îi mărturisisem eu atunci când ea venise la noi acasă. Stătuse şi ascultase fără să spună nimic, dar acum, repetând tot ce-i spusesem, a adăugat mici comentarii care mă făceau să par prost. Ca şi cum n-o făcusem

pentru că eram deştept şi voiam să dovedesc ceva, ci fiindcă eram un idiot care nu era în stare de altceva. Dar ce rost avea să mă înfurii pe ea acum? Jocul se terminase.

Acum se uitau cu toţii la mine. Câţiva copii râdeau, iar alţii îmi aruncau priviri care păreau pline de ură.

folio

Aveam să fiu ucis! Eram sigur de asta!

Era destul de simplu: mă dusesem la sala de jocuri video – prima mutare greşită – şi fusesem pedepsit; convins fiind că profesoara mă ignora, devenisem complice la crimă. Cine n-ar fi vrut să mă ucidă? Dar, de fapt, e vina lui

Watanabe. Eu chiar sunt o victimă, de fapt şi de drept. El e un asasin; eu sunt o victimă. A = asasin; B = victimă; A = asasin; B = victimă. Mi-am repetat în gând formula de mai multe ori.

Ogawa a avut altă întrebare pentru Moriguchi:

- Şi dacă Wata... vreau să spun A, mai ucide şi pe

altcineva?

Chiar părea interesat de acea dilemă.

- Dar vă înşelaţi! În primul rând, A n-a ucis pe nimeni, i-a răspuns Moriguchi. B a ucis-o pe Manami.

M-am simţit tras în jos, spre fundul bazinului. Moriguchi a adăugat că şocul nu fusese

suficient de puternic ca s-o omoare pe fetiţă şi că aceasta doar leşinase.

Ştiau. Moriguchi venise la mine acasă în scopul de a afla, iar acum ştia. încă nu era sigură dacă o făcusem sau nu intenţionat, dar asta nu mai conta. Nu schimba cu nimic faptul că-i ucisesem fetiţa.

folio

Toată lumea se uita Ia mine. M-am întrebat la ce se gândea Watanabe, ce expresie avea pe faţă, dar n-am putut să mă uit. Eram convins că în curând avea să vină poliţia şi să mă ia. Dar apoi mi-am dat seama că Moriguchi tocmai spunea că n-avea încredere că legea urma să ne pedepsească. Oare ce însemna

asta?

Totul se întuneca în jurul meu. Căzusem în ceva, dar nu într-un bazin. Mă înghiţea un soi de mlaştină densă, lăsând doar vocea scăzută a lui Moriguchi să-mi şoptească în urechi:

- Vedeţi voi, am adăugat nişte sânge în cutiile care au ajuns la A şi la B în dimineaţa asta. Nu al

meu. Sângele celui mai nobil bărbat pe care îl cunosc – tatăl lui Manami – Sfântul Sakuranomi.

Sângele domnului profesor Sakuranomi – sânge cu SIDA – în lapte? Cutia pe care o golisem până la ultima picătură? Poate că sunt prost, dar până şi eu îmi pot da seama ce înseamnă asta.

folio

Moarte. Aveam să mor. Să mor, să mor, să mor, să mor,să mor, să mor, să mor,să mor, să mor, să mor,să mor, să mor, să mor,să mor, să mor, să mor,să mor, să mor, să mor. Aveam să mor.

Simţeam cum mă afundam tot

mai adânc şi mai adânc şi mai adânc în mâzga îngheţată.

Băiatul priveşte ţintă la cer de la fereastra camerei lui – imediat după răzbunare.

Vacanţa de primăvară. Mi-am petrecut toate zilele în cameră, uitându-mă la cer.

Am vrut să ies din mlaştină şi

să alerg undeva. Undeva unde nu mă cunoaşte nimeni. într-un loc în care să pot s-o iau de la început.

Dâre albe, lăsate în urmă de avioane, se întind până la marginea cerului albastru. Mă întreb până unde ajung. În timp ce mă gândesc la asta, îmi aduc aminte de ceva ce am auzit

odată.

Oamenii slabi îşi găsesc oameni mai slabi decât ei care să le fie victime. Iar cei victimizaţi simt adesea că n-au decât două opţiuni: să facă faţă durerii sau să-şi curme suferinţa prin moarte. Dar ei se înşalâ. Lumea în care trăieşti e mult mai mare de-atât. Dacă locul în care te afli

îți provoacă prea multă durere, eu zic că ar trebui să fii Uber să cauți alt loc mai puțin vătămător; ca refugiu. Nu e ruşinos să cauți un loc în care să te simți în siguranță. Vreau să crezi că undeva, în lumea asta largă, există un loc pentru tine, un adăpost.

Apoi mi-am adus aminte cine a

spus asta: domnul profesor Sakuranomi. L-am văzut la televizor în urmă cu câteva luni. Ce glumă bună – să-mi amintesc tocmai acum! Era atât de sigur că exista un loc în care să mă pot duce, dar cum ar putea un puşti de gimnaziu să supravieţuiască în lumea largă de unul singur? Unde aş dormi? Ce aş mânca?

Oare ar hrăni cineva un copil fugit de acasă? Sau i-ar da cineva de lucru? Nu poţi să rezişti mult timp fără bani. Mereu acelaşi lucru: adulţii îţi dau asemenea sfaturi, dar ei nu pot înţelege lumea decât în termenii proprii – nu-şi amintesc cum e să fii copil.

Pe când eram de vârsta ta, fugeam mereu de acasă. Eu şi

prietenul meu dădeam mereu de belele şi eram pedepsiţi pentru asta. Dar nu ne-a dat niciodată prin minte să ne sinucidem... De ce să facem aşa ceva când ne aveam unul pe celălalt?

Poate că asta funcţiona pe vremea când era el mic, dar lucrurile stau altfel acum. Nimeni n-are cu adevărat

„prieteni” – eu nici măcar nu ştiu sigur ce înseamnă asta. Deci, dacă o să continui să trăiesc, n-am altă variantă decât să-mi duc zilele în casa asta. Tata lucrează, mama are grijă de mine, iar eu locuiesc chiar aici. E singurul refugiu pe care îl am.

Dar ce s-ar întâmpla dacă le-aş da tatei şi mamei virusul HIV, iar

ei s-ar îmbolnăvi şi ar muri înaintea mea? Ce m-aş face atunci?

Trebuie să mă asigur că nu-l iau.

Ăsta-i scopul meu final, în timp ce-mi trăiesc ultimele zile în mlaştina asta.

Se pare că plâng foarte mult în mlaştină, dar n-o fac pentru că aş

fi trist. Dimineaţa, când mă trezesc şi îmi dau seama că încă mai trăiesc, primul lucru pe care îl fac e să plâng de bucurie. Trag draperia din camera mea, las soarele să intre şi, deşi ştiu că n-am nimic de făcut, tot plâng la începutul unei noi zile.

Plâng pentru că mâncarea pe care mi-o pregăteşte mama e

atât de delicioasă! îmi umple masa cu toate felurile mele preferate, iar eu plâng şi mai tare atunci când îmi dau seama că s- ar putea să nu mai fiu pe aici multă vreme, ca să mă pot bucura de eie. Am încercat chiar şi prăjiturelele acelea pe care le-am urât dintotdeauna, gândindu-mă că n-ar fi fost rău să le încerc

cât timp încă mai am posibilitatea, şi am plâns pentru că nu mi-aş fi imaginat niciodată că sunt atât de bune. De ce nu le-am dat nici o şansă până acum?

Mi s-a spus că sora mea e gravidă şi am plâns la gândul unei noi vieţi care vine pe lume. Apoi am vrut s-o felicit personal, fiindcă a fost mereu atât de bună

cu mine, dar nu puteam risca să infectez fătul, aşa că nu mi-a rămas decât să plâng de unul singur.

Dar nu sunt cu adevărat nefericit. Nu urăsc cu adevărat felul în care sunt acum. Am crezut că o să fie îngrozitor să trăiesc aşa, ştiind că urmează să mor curând, dar viaţa mea e, de

fapt, mai liniştită decât înainte.

Am crezut că îmi doresc ca lucrurile să meargă aşa la nesfârşit.

Dar apoi s-a terminat vacanţa de primăvară.

începea clasa a opta şi trebuia să merg la şcoală. De aceea i se spune „educaţie obligatorie”.

Ştiam toate astea, dar n-am putut să mă conving să mă duc. Eram un asasin. Dacă apăream la şcoală, copiii din clasă aveau să mă pedepsească. Să-mi facă rău. Eram destul de sigur că aveau să mă ucidă în cele din urmă. Deci, cum aş fi putut să mă duc?

Dar, în afară de ceea ce se putea întâmpla la şcoală, mai

aveam o grijă. Nu eram sigur că mama avea să mă lase să stau acasă. Am inventat dureri şi neplăceri fizice în fiecare zi de când a început şcoala, dar asta nu putea să ţină la infinit. în cele din urmă, mama avea să se enerveze, să plângă sau să-mi spună cât era de dezamăgită. Uram toate astea, dar nu puteam

să- i spun care era adevăratul motiv al absenţelor mele.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ea ar fi ştiut toate detaliile cu privire la fiica lui Moriguchi?

După ce Watanabe o ucisese pe fetiţă, eu îi aruncasem cadavrul în bazin. Asta credea mama – şi chiar şi o asemenea veste fusese un şoc destul de puternic. Dar

cum s-ar fi simţit ea dacă ar fi ştiut că, de fapt, eu o ucisesem pe Manami şi că făcusem asta intenţionat? Sau că Moriguchi se răzbunase infectându-mă cu virusul care provoacă SIDA?

Ştiam prea bine cum s-ar fi simţit. Ar fi luat-o razna complet. Dar ce m-aş fi făcut dacă mama nu m-ar mai fi vrut în preajma ei?

folio

Lucrul de care mă temeam cel mai tare era ca nu cumva să fiu aruncat afară din casă. Pentru mine, era acelaşi lucru cu moartea.

Apoi, dintr-odată, mama a urcat la mine în cameră.

M-a surprins faptul că n-a început să mă bată la cap ca să mă duc la şcoală. în schimb, voia

să merg la doctor. A spus că puteam să stau acasă şi să mă liniştesc o vreme dacă eram diagnosticat cu o problemă de natură psihologică.

Poate că chiar *eram* bolnav.

Dar dacă mergeam la doctor, s-ar fi putut să se afie de virusul HIV – şi atunci ar fi aflat şi mama. Asta mă speria puţin, dar

m-am gândit că puteam fugi oricând dacă mi se părea că voiau să-mi ia sânge. Oricum, orice părea mai bine decât să fiu silit să mă duc la şcoală – unde copiii aveau să mă ucidă cu siguranţă.

Până la urmă, n-a trebuit să-mi fac atâtea griji. Doctorul a venit cu o denumire pentru ceea ce mă

supăra. îi zice „ataxie autonomă" – ce-o mai fi şi asta? Dar se pare că o grămadă de puşti de vârsta mea din Japonia stau acasă şi nu se duc la şcoală fiindcă suferă de o asemenea tulburare. Diagnosticul n-a supârat-o prea tare pe mama. De fapt, ea părea chiar fericită. Cel puţin, asta însemna că puteam să stau acasă

şi să mă odihnesc un timp, ceea ce m-a făcut să mă simt şi un pic mai relaxat.

Plecând de la clinică, mă uitam în jur de parcă vedeam lumea cu alţi ochi. Nu-mi dădusem seama de dimineaţă, fiindcă fusesem prea stresat, dar era pentru prima dată când ieşeam din casă după ziua în care mă denunţase

Moriguchi. Am fost surprins să descopăr că eram în stare să respir aerul ca oricare altă persoană normală. Da, nu puteam să merg la şcoală, dar aş fi putut să încep să ies iarăşi din casă.

Am inspirat adânc, ca şi cum încercam să verific dacă chiar ieşisem cu adevărat din mlaştină,

măcar un pic – şi atunci am văzut cu coada ochiului restaurantul Domino Burger de lângă gară. Nu era locul meu preferat – eu şi Watanabe ne petrecu serăm vremea pe acolo în cele câteva zile în care eu crezusem că eram prieteni dar în momentul în care mama m-a întrebat dacă voiam să mănânc ceva înainte să mergem

acasă, i-am spus că aş fi vrut un hamburger. În primul rând, ştiam că la Domino Burger se foloseau farfurii de carton şi furculiţe de plastic, deci existau şanse mai reduse să răspândesc virusul, dar adevăratul motiv era că voiam să-mi dovedesc ceva mie însumi. Ştiam că nu eram gata să mă întorc la Happy Time, dar dacă

reuşeam să fac faţă unui loc ca Domino Burger, mă gândeam că în cele din urmă aveam să reuşesc să mă târăsc afară din mlaştină.

Fusesem atât de îngrijorat la gândul că aş fi putut să mor, încât uitasem cu totul de Watanabe – cel puţin până când am văzut sigla Domino Burger.

folio

M-am întrebat deodată ce făcea Watanabe. Eram sigur că stătea încuiat în laboratorul lui din casa aceea părăsită, îngrijorat şi el că avea să moară, şi trebuie să recunosc că ideea m-a făcut să mă simt bine. Primea exact ce merita – la asta mă gândeam în timp ce muşcam din hamburger.

Dar apoi a început să mi se

scurgă ceva pe picior.

Lapte! Lapte! Lapte!... Stăteau chiar lângă noi! Moriguchi şi fetiţa ei!

Veneau după mine, să-mi împingă capul la loc în adânc exact atunci când reuşisem să ies puţin din mlaştină.

„Opriţi-vă! Opriţi-vă! Opriţi-vă!”

folio

Aveam iarăşi capul în noroi. Mă urmăreau ca să se asigure că n-aveam să mai ies niciodată la suprafaţă. Mâzga îmi intra în gură, alunecându- mi pe gât.

Am alergat la baie şi am vomitat, încercând să dau afară noroiul. Şi imaginea lui Watanabe odată cu el.

Băiatul se uită pe furiş de

după draperii şi-şi vede musafirii – cam la două luni după răzbunare.

N-am mai reuşit să ies din casă după vizita la doctor, dar mă descurc aici. E plăcut şi liniştit. Camera mea e cea mai liniştită, din moment ce nu trebuie să mă îngrijorez că o să răspândesc virusul cât timp stau între patru

pereţi.

Citesc manga- pe internet aproape în fiecare zi, iar apoi mă gândesc la continuări ale acelor poveşti şi le scriu în caietul pe care mi l-a cumpărat mama. Trebuie să fac o grămadă de curăţenie, ceea ce e un chin, dar mă simt mai bine decât să pierd vremea toată ziua.

folio

Apoi au apărut ei. Terada, noul diriginte, şi Mizuki. Au zis că mi-au adus copii ale notiţelor din clasă, iar mama i-a lăsat să intre şi a stat de vorbă cu ei în living. Care este exact sub camera mea. Am putut să aud fiecare cuvânt pe care l-au spus. Mama a petrecut o grămadă de timp spunându-i lui Terada cât de

îngrozitoare era Moriguchi.

Apoi Terada i-a spus mamei că trebuia să lase toate problemele în seama lui. A enunţat asta pe un ton extrem de arogant şi m-am gândit că nu mai aveam mult până să încep să ţip la el direct prin podea:

„Lăsaţi-mă în pace!”

Am reuşit să-mi ţin gura, dar

chiar am început să fiu speriat.

Niciodată nu poţi să ai încredere în profesori. Ăsta o făcea pe drăguţul şi pe prietenosul, dar nu încerca decât să mă atragă înapoi la şcoală, ca să mă poată ucide copiii. Probabil că Terada fusese elevul lui Moriguchi sau ceva de genul ăsta. Probabil că ea îi era un fel

de guru. El se purta ca şi cum îşi făcea griji pentru mine, dar era posibil să vină la noi acasă în scopul de a ne verifica şi de a vedea ce făceam, pentru ca apoi să-i poată da raportul lui Moriguchi. Nici măcar în Mizuki nu puteam avea încredere. Umbla un zvon pe la şcoală cum că ea ar fi fost spioana lui

Moriguchi. Poate că fosta mea dirigintă tot nu era satisfăcută; poate că se hotărâse să mă ucidă cât mai repede şi toate astea făceau parte din planul ei. Mamei părea să-i placă de Terada. Ce m-aş fi făcut dacă ea îi dădea voie să urce la mine? Probabil că el m-ar fi ucis. Tocmai mi-am dat seama că

mama îi înşirase lui Terada toate lucrurile acelea urâte despre Moriguchi. Dacă el se ducea la aceasta din urmă şi-i povestea?

Mama a venit sus, în camera mea, părând foarte mândră de isprăvile ei. Am ţipat şi am aruncat cu un dicţionar în ea. De ce trebuise să- şi dea drumul la gură? A părut cu adevărat şocată

– probabil fiindcă era pentru prima oară când mă comportam aşa. Imediat ce s-a închis uşa, am început din nou să plâng. Dar nu mă puteam gândi la nici o altă metodă de a mă proteja.

Terada şi Mizuki vin o dată pe săptămână, îngrozindu-mă la fiecare vizită a lor. Mama nu-i mai lasă să intre în casă, dar nici

nu le-a spus să nu mai calce pe aici. Oare cât o să mai dureze asta?

Mi-e teamă să ies din camera mea. Dacă e cineva afară? Moriguchi, Terada sau Mizuki – ori chiar fiorosul ăla de Tokura de la clubul de tenis? Sunt atât de înspăimântat, încât nu pot să fac nimic.

folio

Cu toţii vor să mă ucidă.

Dacă află că citesc *manga* pe internet, o să mă ucidă pentru asta. Sunt destul de sigur că Moriguchi ştie ce site-uri accesez aproape dinainte să ajung eu la ele. Dacă Terada a lăsat vreun soi de microfon în living şi Moriguchi ascultă fiecare cuvânt pe care îl spun? Dacă mă aude spunând că

ceva de mâncare e delicios sau că mă distrez făcând un lucru oarecare, o să vrea şi mai mult să mă ucidă.

Ei mă urmăresc. Iar eu nu pot să fac nimic. Stau în camera mea şi mă holbez la pereţii albi, dar imaginea bazinului şi a fetiţei plutește în fața mea. Vreau să mă uit în altă parte, dar cumva ştiu

că n-am voie.

Moriguchi m-a blestemat.

Mi-am petrecut toată ziua holbându-mă la perete. Nu știu cât e ceasul, ce zi e. Nu pot simți gustul mâncării. Mi-e frică de moarte, dar nu prea mai simt că trăiesc cu adevărat. Poate că nici nu trăiesc.

Pentru prima oară după multe

zile, m-am văzut în oglindă. Arăt nefericit şi murdar, dar cumva am reuşit să văd semne de viaţă. Mi-a crescut părul. Am unghiile lungi. Pielea îmi e murdară. Dar sunt viu. Am început să plâng – zbier în gura mare.

Sunt viu! Viu! Viu!

Am dovada – părul şi unghiile lungi, murdăria de pe piele. Părul

îmi acoperă ochii şi urechile şi îmi ascunde faţa; mă protejează şi mă anunţă că sunt încă viu.

Băiatul contemplă lucrul
acela negru – cam la patru
luni de la răzbunare.

M-am trezit dintr-un somn adânc, ca şi cum m-aş fi târât în sfârşit afară dintr-un loc în care

mă scufundasem, şi am găsit nişte chestii negre înşirate pe perna mea.

Ce s-o fi întâmplat?

Am clătinat din cap ca să mă dezmeticesc, iar apoi am luat una dintre chestiile cele negre, dar mi s-a dizolvat în mână. începând să intru în panică, mi-am dus mâinile la cap şi mi-am pipăit

urechile.

Acolo, pe pat, era părul meu! Părul meu! Părul meu! Părul meu! Viaţa! Viaţa!

Noroiul de pe fundul mlaştinii a început să se dizolve, iar eu am început să mă afund din nou. Noroiul a început să mi se scurgă în nas şi în urechi. Nu pot să respir...

folio

Moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte, moarte...

Nu vreau să mor! Nu vreau să mor! Nu vreau să mor! Nu vreau să mor! Nu vreau să mor! Nu vreau să mor! Nu vreau să mor! Nu vreau să mor! Nu vreau să

mor!...

Nu! Nu! Mi-e frică, frică, frică, frică, frică, frică, frică...

Ajutor! Să mă ajute cineva!

Dar eram treaz şi eram în camera mea, chiar dacă fusese cumva murdărită, şi încă respiram, încă îmi puteam mişca mâinile şi picioarele. Eram viu. Sau nu eram?

Am ieşit din cameră şi m-am dus la parter. Mama adormise cu capul pe biroul ei. Asta era casa mea, da, da. M-am dus la baie şi m-am uitat în oglindă.

Bineînţeles că nu eram mort – cum aş fi putut să fiu, când încă mai aveam ceva păr?

Am scos din sertar maşina de tuns electrică. Mama m-a tuns cu

ea până când am intrat la gimnaziu. Am pornit-o şi a început să se audă un zumzet încet, plăcut. Mi-am trecut maşina peste frunte, după care un cocoloş murdar de păr mi-a căzut la picioare – şi am simţit cum, odată cu el, dispărea o parte din mine. Deci asta era? Dovada vieţii era frica de moarte.

Apoi nu mai aveam decât o singură cale să mă târăsc afară din mlaştină…

Apăsând mai tare, am trecut cu maşina de tuns peste tot capul. Odată cu zumzetul, simţeam cum îmi erau îndepărtate bucăţi din viaţă.

După ce am terminat cu părul, mi-am tăiat unghiile. Apoi am

făcut un duş şi am scăpat de toată murdăria. Am săpunit buretele şi am frecat iar şi iar, văzând cum murdăria cădea în fulgi, precum cocoloaşele de praf de pe pământuful cu care se făcea curăţenie. Dovada vieţii s-a dus învârtindu-se prin scurgerea de la cadă.

Deci de ce mai eram încă viu?

folio

Nu puteam să înţeleg. înlăturasem până şi ultima urmă de dovadă – proba existenţei mele – şi totuşi încă mai respiram. Apoi mi-am amintit de un videoclip pe care l-am văzut cu câteva luni în urmă.

Acum am înţeles. Mă transformasem în zombi. Puteai să mă ucizi iar şi iar, că eu tot nu

muream. Dar, chiar mai bine de-atât, sângele meu era o armă biologică. Poate că ar fi fost amuzant să-i transform în zombi pe toţi cei din oraş.

M-am hotărât să ies din casă şi să ating tot ce era pe rafturi la magazin – iar mulţumită lamei din buzunarul meu, tot ceea ce atingeam avea să fie pătat cu

sânge roşu, lipicios.

Misiune îndeplinită! Arma biologică a fost detonată.

M-am învârtit, trecându-mi mâna peste toate gustările, găluştile de orez şi sticlele cu suc, ca şi cum le ştampilam.

Voiam ca toată lumea să simtă frica pe care o simţeam eu.

M-a bătut cineva pe umăr – un

puşti cu părul blond, decolorat, care probabil că lucra aici cu jumătate de normă. S-a holbat la mâna mea, iar pe faţă i-a apărut acea expresie scârbită. îmi curgea sânge din palmă acolo unde mă tăiasem... pic, pic, pic... curgea frumos şi roşu.

înainte nu durea, dar acum, când mă uit ţintă la tăietură, o

simt pulsând. Aşa că am pus mâna pe o cutie cu bandaje de pe raft şi m-am pansat.

A venit mama să mă ia. S-a înclinat şi s-a scuzat o grămadă la managerul magazinului şi la vânzător. Apoi a cumpărat toate lucrurile pe care le umplusem de sânge.

Soarele era încă jos pe cer

atunci când am pornit spre casă, dar lumina puternic şi parcă mă străpungea direct. în timp ce mergeam, trăgând cu coada ochiului şi frecându-mi pleoapele, cumva a încetat să-mi mai pese de frica de moarte sau de dovada vieţii. îmi pulsa mâna şi îmi era foame.

Şi eram foarte, foarte obosit.

folio

M-am uitat la mama, care mergea alături de mine. Nu se machiase şi era îmbrăcată în aceleaşi haine pe care le purtase cu o seară în urmă. Ori de câte ori venea la şcoală de Ziua Părinţilor, era mereu îngrijorată, fiind mai în vârstă decât celelalte mame. Dar pe mine nu m-a deranjat niciodată asta, întrucât

ea era mai drăguţă decât toate celelalte mame. însă acum o vedeam pentru prima oară ieşind din casă nemachiată şi nu putea nici măcar să-şi şteargă picătura de sudoare care-i picura de pe nas, pentru că avea mâinile ocupate cu sacoşele pline cu toate lucrurile pe care le atinsesem eu în magazin. A

trebuit să strâng tare din pleoape ca să nu încep să plâng.

Bănuiam că o judecasem greşit. Crezusem că n-avea să fie în stare să iubească un copil care nu se ridica la nivelul aşteptărilor ei, al idealurilor ei înalte. Dar mă înşelasem. Mama era de partea mea chiar şi acum, când eram un zombi.

folio

M-am hotărât să-i spun totul şi s-o conving să mă dea pe mâna poliţiei. Dacă m-ar fi aşteptat până când ieşeam din închisoare, eram destul de sigur că puteam să fac faţă pedepsei. Dacă era în stare să mă accepte chiar şi fiind un criminal, atunci poate că aveam să reuşesc s-o iau de la capăt.

Dar nu ştiam cum să-i spun toate astea. îmi dădeam seama că ar fi trebuit să-i spun pur şi simplu adevărul, dar încă mai eram puţintel speriat la gândul că ea ar fi putut să renunţe la mine după ce ar fi aflat.

Dar pe cine păcăleam?

După ce m-am hotărât să-i fac mărturisiri, am vrut doar să-mi

las o portiţă de scăpare, drept pentru care am decis să-i spun ce făcusem, dar în acelaşi timp să continui să mă prefac că eram un zombi în timp ce îi povesteam.

În timp ce îi explicam ce-mi făcuse Moriguchi – laptele cu SIDA –, am înţeles deodată ceva foarte important: că nu ştiam dacă eram infectat ori nu. Sau, în

cazul în care eram infectat, nu ştiam dacă aveam sau nu boala. De ce îmi fusese atât de groază, mai exact, în tot acest timp?

Am văzut apa din mlaştină limpezindu-se în faţa ochilor mei.

M-am simţit liber dintr-odată şi poate că de aceea am fost în stare să-i spun mamei că eu o ucisesem pe fetiţa lui Moriguchi –

că voisem s-o ucid. Felul în care mă simţisem în ziua aceea lângă bazin – sentimentul că eram mai bun decât Watanabe, mai bun decât oricine – mi-a revenit în timp ce vorbeam.

După ce mi-am terminat mărturisirea, mi-am dat seama că mama era destul de şocată. Speram ca ea să fie de acord să

mă predau poliţiei, dar s- a mulţumit să rămână încremenită locului. Pe de altă parte, nici n-a ţipat şi nu m-a împins la o parte. N-a renunţat la mine, iar asta m-a făcut mai fericit decât orice altceva.

Dar apoi a început să mă întrebe de ce o aruncasem pe fetiţă în bazin, adăugând:

- Pentru că erai speriat, nu-i aşa?

Cred că a zis asta de zece ori. Voiam să-i spun că o făcusem pentru că Watanabe nu fusese în stare s-o facă – el fiind genul de copil pe care ea şi-l dorise tot timpul. *Eu* reuşisem acolo unde el dăduse greş. Dar n-am putut să-i spun asta mamei.

Nu voiam s-o supăr şi mai tare, aşa că am continuat să-i zic că eram gata să merg la poliţie.

Au apărut iarăşi. Terada şi Mizuki. Dar acum nu mă mai sperie. Lasă-i să vină.

Dar apoi Terada a început să zbiere în faţa uşii:

- Naoki! Dacă eşti

acolo, ascultă-mă!

Aşa că m-am aşezat în dreptul ferestrei şi l-am ascultat. În acel moment, nu mă interesau spusele lui.

- Nu eşti singurul care a avut un semestru greu. Unii dintre colegii tăi l-au agresat pe Shuya. A fost un lucru destul de urât!

Ce?! Watanabe fusese la şcoală în tot acest timp? Şi încă mai trăia? Terada spunea că fusese pedepsit de copii, dar că aceştia încetaseră acum.

Apoi n-am mai ascultat. În schimb, mi-am amintit ce mi-a spus Watanabe la piscină:

„N-am fost prieteni niciodată. Oricum, nu suport copiii ca tine –

buni de nimic, dar plini de ei. în comparaţie cu un geniu ca mine, eşti un ratat complet!"

Şi puteam efectiv să-l aud râzând de mine acum, ştiind că eram un *hikikomori*.

M-am ascuns în pat ca într-o vizuină. Camera era întunecată, iar eu scrâşneam din dinţi. Ştiam că eram extrem de furios, dar

habar n-aveam ce să fac în privinţa asta. Totul era din vina lui Watanabe, dar el fusese la şcoală ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. M-am simţit precum ratatul cel mai mare de pe faţa pământului.

Chiar dacă mama nu voia să meargă cu mine, a doua zi aveam să mă duc la poliţie şi să fac

mărturisiri. Complete. Era posibil ca Watanabe să scape mai uşor decât mine, dar cel puţin avea să ştie că eu fusesem cel care o ucisese pe Manami şi că o făcusem din proprie voinţă. Asta avea să-i vină de hac lui Watanabe. Mi-ar fi plăcut să-i văd faţa în momentul în care auzea ce anume mărturisisem. Mi-ar fi

plăcut să fiu acolo, ca să pot să râd cu poftă.

Am auzit pe cineva urcând scările. Probabil că era mama şi cu siguranţă că venea să-mi spună că era pregătită să mergem la poliţie a doua zi. Eram atât de fericit, încât am ieşit pe hol, ca s-o întâmpin. Dar...

în clipa în care a ajuns în capul

scărilor, am putut să văd ce avea în mână. Un cuţit de bucătărie.

Ce voia?

- Ce faci? am întrebat-o. Nu mergem la poliţie?

- Nu, Naoki, mi-a răspuns ea. Asta n-ar schimba nimic. Asta nu mi l-ar aduce înapoi pe scumpul meu Naoki.

Plângea cu sughiţuri.

- Ai de gând să mă omori?

- Vreau să mergi cu mine ca să-i vedem pe bunica şi pe bunicul.

- Vrei să mă trimiţi doar pe mine!

- Nu, merg şi eu!

M-a îmbrăţişat şi, pentru prima dată, mi-am dat seama că eram

mai înalt decât ea. Deodată m-am simţit complet împăcat şi am ştiut că era în regulă să mor dacă murea şi ea odată cu mine.

Mama a fost singura care a înţeles vreodată.

- Naoki, scumpul meu fiu, iartă-mă! E vina mea că eşti aşa cum eşti. îmi pare rău că n-am fost o mamă mai bună. îmi

pare rău că ţi-am ratat educaţia.

„îmi pare rău că ţi-am ratat educaţia".

Am ratat. Ratat. Ratare. Ratare, ratare, ratare, ratare, ratare, ratare, ratare, ratare, ratare…

Mi-a dat drumul şi m-a mângâiat pe cap. A fost mereu atât de bună cu mine,

mângâindu-mă şi răsfăţându-mă! Acum avea pe faţă o expresie plină de milă.

- îmi pare rău că te-am făcut să eşuezi, mi-a spus ea.

„încetează! încetează! încetează! *Nu* sunt un ratat. *N-am eşuat!"*

Ceva fierbinte mi-a împroşcat faţa.

folio

Sânge, sânge, sânge. Sângele mamei. Oare eu am înjunghiat-o?

Trupul ei părea slab şi fragil atunci când s-a prăbuşit pe scară.

„Mamă, stai! Nu mă părăsi! Mamă! Mamă! Mamă!

... Ia-mă cu tine.”

în punctul ăsta, imaginile care joacă pe pereţi se opresc de

fiecare dată. Dar cine e băiatul tâmpit care tot apare aici? Şi de ce ştiu exact ce gândeşte?

Iar apoi mai e şi fata aceea care spune că e sora mea. Ea m-a strigat de dincolo de uşă.

- Naoki, n-ai făcut nimic! A fost doar un vis urât! mi-a spus ea.

Mi-a spus „Naoki”. Nu-mi place să mi se spună la fel ca idiotului

de băiat din filmul de pe perete. Dar dacă băiatul acela sunt chiar eu, atunci „visul urât” e însuşi filmul.

Iar dacă toate cele de până acum au fost un vis, asta ce e?

O, dacă aş putea să mă trezesc, să mănânc un pic din omleta cu şuncă a mamei şi apoi să mă duc la şcoală!

TESTAMENTUL ŞI ULTIMELE MELE DORINŢE

Ştiu că probabil astfel de vorbe sunt un mod sinistru în care un băiat de clasa a opta să-şi înceapă testamentul, dar trebuie să spun că fericirea e la fel de

fragilă şi de trecătoare ca un balon de săpun.

Singura persoană pe care am iubit-o pe lume a murit, iar apoi, în noaptea aceea, am intrat în baie şi mi-am dat seama că nu mai aveam şampon. Cam aşa e viaţa. Dar după ce am turnat puţină apă în sticla goală şi am agitat-o, aceasta s-a umplut de

bule mici.
Atunci am avut o revelaţie: ăsta
eram eu. Apă
până la ultimele fărâme de
fericire, pe care le
transformă în bule ca să umple
golurile. S-ar
putea ca asta să nu fie mai mult
decât o iluzie,
dar tot e mai bine decât golul.

folio

*

Am pus o bombă la şcoală azi, 31 august.

E programată să se detoneze atunci când apăs pe butonul *Trimite* al telefonului meu. Am luat un alt telefon, cu un alt număr, şi l-am încorporat în bombă ca declanşator. Atunci când sună, vibraţia declanşează

explozia. Aşa că de fapt o poţi declanşa de pe orice telefon, dacă ştii numărul – sau chiar dacă formezi greşit, ai cam cinci secunde şi apoi... BUUUM!

Bomba e sub podiumul scenei din sala de sport.

Mâine e o adunare a întregii şcoli, care marchează finalul celui de-al doilea semestru; o să

se anunţe că un eseu scris de mine a luat locul întâi într-o competiţie regională. Dirigintele meu, Terada, mi-a spus ieri care se presupune că ar trebui să fie programul.

Eu urc pe scenă ca să primesc o diplomă şi apoi urc pe podium ca să citesc eseul. Dar îi aşteaptă o surpriză. în loc de eseu, le spun

câteva cuvinte de rămas-bun, după care detonez bomba...

O să fiu pulverizat complet şi o să-i iau cu mine pe toţi idioţii ăştia.

N-a mai existat o asemenea infracţiune juvenilă până acum şi pun pariu că televiziunile şi ziarele o să devoreze povestea. Mă întreb ce o să spună despre

mine. Bănuiesc că o să vorbească despre „demonii mei interiori” şi o să utilizeze toate clişeele obişnuite; dar chiar dacă descrierile din media sunt complet nerealiste, sper ca website-ul ăsta, ceea ce scriu aici, să iasă la lumină aşa cum e. Singurul meu regret e că ziarele n-o să-mi publice numele real,

pentru că sunt minor.

Dar mă întreb ce vrea publicul să ştie cu adevărat despre un criminal. Mediul din care provine sau problemele lui psihologice ascunse? Sau poate motivul pentru care a comis infracţiunea? Ei, bine, dacă asta îşi doresc oamenii să afle, cu asta o să încep şi aici.

înţeleg de ce asasinatul e considerat infracţiune. Dar nu înţeleg neapărat de ce ar fi efectiv ceva rău. Fiinţa omenească e doar una dintr-un număr infinit de entităţi, vii sau nu, care există pe pământ. Dacă obţinerea unui avantaj oarecare pentru o fiinţă necesită eliminarea alteia, atunci aşa să

fie.

Dar credința asta nu m-a împiedicat să scriu un eseu despre sensul vieții, care a fost mai bun decât al oricui altcuiva din clasă – mai bun decât al oricărui alt puști de gimnaziu din regiune. Am început prin a cita din *Crimă și pedeapsă* de Dostoievski: *Oamenii*

excepţionali au dreptul să încalce morala convenţională ca să aducă ceva nou pe lume. Dar am argumentat contra acelei idei, susţinând că viaţa e preţioasă şi că asasinatul nu poate avea justificare sub nici o formă. Chiar am simplificat argumentaţia, ca să sune ca venind din partea unui puşti de gimnaziu. Toată

chestia mi-a luat mai puţin de o jumătate de oră.

Dar care e ideea, de fapt? Genul ăsta de moralitate convenţională nu e nimic altceva decât o lecţie predată la şcoală.

Bănuiesc că există oameni cu aversiune instinctivă faţă de crimă. Dar într-o ţară ca Japonia, unde religia n-are mare

importanţă, bănuiesc că majoritatea oamenilor au fost învăţaţi să preţuiască viaţa mai mult decât orice altceva. Şi totuşi, aceiaşi oameni susţin pedeapsa cu moartea în cazul unor crime deosebit de brutale – fără să vadă lipsa de consistenţă a propriei poziţii.

Totuşi, în foarte rare ocazii,

cineva o să iasă în faţă ca să contrazică logica asta şi să susţină că viaţa unui criminal e la fel de preţioasă ca a oricui altcuiva, indiferent de rang sau de poziţie socială. Dar ce fel de educaţie generează genul ăsta de simţire? Bănuiesc că provine dintr-o copilărie în care cineva ţi-a şoptit la ureche basme despre

„valoarea nepreţuită a vieţii” în fiecare seară, înainte să adormi (dacă există asemenea basme). Şi dacă aşa stau lucrurile, bănuiesc că pot înţelege de ce ai ajuns să ai o asemenea atitudine – chiar dacă aceasta diferă complet de propriile mele sentimente.

Pentru că, vedeţi voi, mama mea nu mi-a spus nici măcar o

dată un basm. Mă ducea la culcare, dar în loc să-mi spună poveşti, vorbea despre ingineria electrică, curent, voltaj, Legea lui Ohm, Legea lui Kirchhoff, Teorema lui Thevenin, Teorema lui Norton... Visul meu era să devin inventator, să creez o maşinărie care să facă ceva nou – să extragă celulele cancerigene,

orice. Aşa se terminau mereu poveştile pe care mi le spunea mama.

Valorile noastre sunt determinate de mediul în care creştem; şi învăţăm să-i judecăm pe alţii pe baza unui standard care ne e impus de către prima persoană cu care intrăm în contact – care, în majoritatea

cazurilor, e mama noastră. Deci, de exemplu, o persoană care a fost crescută de o mamă crudă poate considera bună o altă persoană – să-i spunem „A" –, dar cineva crescut de o mamă foarte blândă poate considera că A e o persoană crudă.

în orice caz, mama mi-a servit mereu drept bază în a-i judeca pe

alţii, şi n-am cunoscut niciodată pe cineva la fel de excepţional ca ea. Ceea ce înseamnă că n-aş avea nici un fel de regret la moartea oricărei persoane din jurul meu. Din nefericire, asta îl include şi pe tata. E drăguţ şi vesel – ceea ce e bine pentru un patron de atelier de reparaţii ale produselor electronice dintr-un

orăşel –, dar cam asta-i tot. Nu-l urăsc, dar nu cred că are importanţă dacă trăieşte sau moare.

Chiar şi cea mai inteligentă persoană poate trece printr-o perioadă nefastă a vieţii, printr-un moment în care, fără vina ei, are ghinionul să fie trasă pe sfoară de altcineva. Mama mea

era în mijlocul unei asemenea perioade de slăbiciune atunci când I-a cunoscut pe tatăl meu.

Locuise în străinătate şi se întorsese să facă un doctorat în inginerie electrică la o universitate de prestigiu, dar a dat peste o dificultate în cercetarea ei exact în momentul în care se apropia de stadiile

finale. Cam în aceeaşi perioadă, a fost implicată şi într-un accident.

Luase un autobuz de noapte spre casă, întorcându-se de la o conferinţă care avusese loc la universitatea noastră locală, când şoferul a adormit la volan şi a intrat într-un dig. Au fost vreo doisprezece morţi şi mult mai mulţi răniţi. Mama a fost

aruncată din autobuz şi a suferit o contuzie craniană majoră. A fost urcată în prima ambulanţă care a ajuns la locul accidentului, iar pacientul de pe cealaltă targă s-a dovedit a fi cel care avea să devină tatăl meu. El era pe drum spre nunta unui coleg de facultate.

S-au căsătorit la scurt timp

după aceea şi m-au avut pe mine. Sau poate că a fost invers. După ce şi-a finalizat studiile doctorale, mama a abandonat cercetarea, şi-a ignorat geniul şi a venit să trăiască în oraşul ăsta lipsit de perspective.

Timpul pe care l-a petrecut aici ar putea fi considerat o formă de reabilitare. îşi ducea zilele într-un

colţ al atelierului de reparaţii ale produselor electronice al tatei – într-o zonă comercială amărâtă, de la marginea oraşului – găsind metode să-i explice băieţelului ei mici fragmente din ceea ce ştia. Într-o zi desfăcea capacul unui ceas deşteptător, iar a doua zi demonta complet un televizor – în tot acest timp, explicându-mi că

lucrurile care puteau fi descoperite în viitor n-aveau limite.

- Eşti un băiat foarte deştept, Shuya! Mă bazez pe tine să realizezi toate lucrurile pe care eu n- am fost în stare să le realizez.

îmi spunea asta adesea, în timp ce căuta metode să-i explice

proiectul ei de cercetare abandonat unui copil care abia era în şcoala primară – şi poate că a avut şi o străfulgerare de inspiraţie tot repetând detaliile. În orice caz, a scris o nouă lucrare academică fără să-i spună tatălui meu şi s-a înscris cu ea la o conferinţă din Statele Unite. Asta s-a întâmplat pe vremea

când eu aveam nouă ani.

La scurt timp după aceea, un profesor de la vechiul ei laborator de cercetare a venit s-o convingă să se întoarcă la universitate. Le-am auzit conversaţia din camera alăturată şi îmi amintesc că eram atât de fericit că venise cineva care o înţelegea şi o preţuia pe mama,

încât n-am fost deosebit de îngrijorat că avea să plece.

Dar ea l-a refuzat. A spus că ar fi mers dacă era singură, dar că acum era mamă şi că nu-şi putea abandona copilul ca să se întoarcă în cercetare.

A fost un şoc să-mi dau seama că eu eram motivul refuzului ei. O trăgeam în jos. Nu doar că

eram un copil fără valoare, dar îi şi refuzam afirmarea propriei valori tocmai persoanei pe care o iubeam cel mai mult.

Atunci când oamenii vorbesc despre „regrete care te copleşesc", o astfel de expresie e, de obicei, doar o figură de stil, dar cred că mama mea exact asta a trăit. Toate sentimentele pe

care şi le reprimase au ieşit la suprafaţă şi s-au îndreptat împotriva mea.

- Dacă nu erai tu...! îmi spunea ea în momentul în care începea să mă bată, lucru care se întâmpla aproape în fiecare zi.

Nici nu prea avea nevoie de vreo scuză – numi mâncasem toate legumele, greşisem o

problemă la o lucrare de control, trântisem uşa... În cele din urmă, simpla mea existenţă i-a devenit insuportabilă. Dar de fiecare dată când mă lovea, simţeam că un gol se deschidea din ce în ce mai tare înlăuntrul meu.

Nu mi-a trecut prin minte să-i spun tatei ce- mi făcea ea. După cum am spus deja, nu-l uram, dar

mă resemnasem cu decizia mamei şi, cu cât îl păcăleam prefacându-mă că nu se întâmpla nimic, cu atât ajungeam să mă simt superior lui.

Pe de altă parte, indiferent de cât de umflaţi erau obrajii mei sau de câte vânătăi aveam pe braţe şi pe picioare, nu simţeam nici o urmă de ură faţă de mama.

folio

Dacă se întâmpla să aibă o ieşire extrem de violentă în timpul zilei, seara venea mereu în camera mea şi mă mângâia pe cap, în timp ce eu mă prefăceam că dormeam. Avea ochii înlăcrimaţi în timp ce-mi şoptea că îi părea rău. Cum aş fi putut s-o urăsc?

După ce pleca din cameră, plângeam până când adormeam,

cu faţa afundată în pernă ca să-mi înăbuş suspinele. Era prea dureros să-mi dau seama că singura persoană pe care o iubeam pe lume suferea exact la fel ca urmare a existenţei mele.

În perioada aceea am început să mă gândesc la moarte.

Dacă aş fi murit, mama ar fi putut să-şi demonstreze geniul şi

să-şi împlinească, în sfârşit, visul. A început să-mi treacă prin cap fiecare scenariu de sinucidere cu putinţă. Să mă arunc în faţa unui camion care trecea pe autostradă. Să sar de pe acoperişul şcolii generale. Să mă înjunghii în inimă. Dar toate astea mi se păreau urâte şi neatrăgătoare. Mi-am amintit

cum murise bunica la spital, cu un an înainte, aproape ca şi cum ar fi adormit, şi am început să-mi doresc să iau vreo boală.

În timp ce eu încercam cu disperare să găsesc o modalitate prin care să mor, părinţii mei şi-au finalizat divorţul. Aveam zece ani. Tatăl meu înţelesese în sfârşit că mama mă abuza. Mi se

pare că i-a spus unul dintre ceilalţi patroni de la atelier. Mama nu s-a apărat deloc, spunând că avea să se mute imediat ce se termina divorţul. Am înţeles că nu puteam să merg cu ea şi am plâns de parcă trupul mi-ar fi fost rupt în bucăţi, iar după ce m-am oprit, eram, în sfârşit, gol pe dinăuntru.

folio

Din momentul în care părinţii mei au hotărât să divorţeze, mama n-a mai dat niciodată în mine. Dimpotrivă, şi-a luat obiceiul să mă mângâie cu blândeţe pe obraz sau pe frunte în diferite momente ale zilei. îmi gătea toate mâncărurile mele preferate – rulouri cu varză, cartofi gratinaţi, omlete cu orez

–, iar geniul îi ieşea la iveală şi în bucătărie. Mâncărurile ei erau mai bune decât cele ale oricărui restaurant.

În ziua de dinaintea plecării ei, am ieşit împreună în oraş pentru ultima oară. M-a întrebat unde voiam să mergem, dar un şuvoi de lacrimi m-a împiedicat să răspund. În cele din urmă ne-am

dus la un mall nou, numit Happy Town, care tocmai se deschisese lângă autostradă.

Mi-a cumpărat câteva zeci de cărţi şi cel mai recent player pentru jocuri. M-a lăsat să-mi aleg toate jocurile pentru playerul pe care mi-l dorisem, sperând, poate, ca ele să mă ajute să trec peste zilele

însingurate care mă aşteptau. Dar cărţile le-a ales ea.

- Probabil că sunt cam vechi pentru tine, dar vreau să le citeşti după ce ajungi Ia gimnaziu. Fiecare dintre ele a avut un efect foarte puternic asupra mea pe vremea când creşteam. Cu sângele meu curgându-ţi prin vene, sunt

sigură că astfel de cărţi o să fie importante şi pentru Shuya al meu!

Dostoievski, Turgheniev, Camus... nici una nu mi se părea foarte interesantă în acel moment, dar nu-mi păsa. îmi era de ajuns că „îmi curgea sângele ei prin vene".

La ultima noastră cină

împreună, am mâncat hamburgeri Ia un fast-food. Ea îmi propusese să mergem la un restaurant elegant, dar m-am gândit că un loc puternic luminat şi insuportabil de gălăgios m-ar fi putut ajuta să nu încep să plâng.

Am solicitat livrarea lucrurilor cumpărate de la mall şi am hotărât să mergem acasă pe jos,

în ciuda distanţei. Mama mi-a ţinut mâna în mâna ei care putea face lucruri atât de extraordinare cu o şurubelniţă, sau cu care făcea hamburgeri delicioşi, sau cu care mă plesnea fără milă peste faţă – pentru ca apoi să mă mângâie cu blândeţe. Nu ştiusem până în acel moment cât de multe se puteau comunica prin

intermediul mâinilor. Dar îmi atinsesem limita. Lacrimile îmi curgeau tot mai tare cu fiecare pas şi mă serveam de mâna liberă ca să mi le şterg.

- Shuya, ştii că a trebuit să promit că n-o să vin să te văd, că n-o să te sun, că nici măcar n-o să-ţi scriu. Dar o să mă gândesc tot timpul la tine. Chiar

dacă o să fim despărţiţi, tu o să fii mereu singurul, unicul meu copil. Dacă ţi se întâmplă ceva, o să uit de promisiuni şi o să alerg ca să te regăsesc. Şi, Shuya, sper că n-o să mă uiţi...

Plângea şi ea.

- Chiar o să vii?

în loc să-mi răspundă, s-a oprit şi m-a strâns în braţe. Acela a

fost ultimul moment de fericire pentru fiul ei cel golit de sentimente.

Tata s-a recăsătorit în anul următor, împlinisem unsprezece ani.

Noua lui soţie, pe care o cunoştea de când era elev de gimnaziu, e destul drăguţă, dar şi

incredibil de proastă. Iat-o măritându-se cu patronul unui atelier de reparaţii ale produselor electronice, iar ea nu făcea nici măcar deosebirea între bateriile AA şi AAA.

Cu toate astea, am descoperit că n-o uram cu adevărat. În principal, pentru că nu se prefăcea: era pe deplin

conştientă de cât de proastă era. Ori de câte ori nu ştia ceva, recunoştea asta pur şi simplu. Dacă un client îi punea o întrebare dificilă, o nota cu grijă şi îl întreba pe tatăl meu înainte de a reveni telefonic cu răspunsul. Era ceva admirabil în genul ăsta de prostie. Am început să-i spun „doamna Miyuki”, iar

respectul meu era sincer. Nu i-am răspuns obraznic niciodată, nici n-am tratat-o ca pe mama vitregă cea rea, așa cum fac copiii în serialele alea siropoase de televiziune. Dimpotrivă, eram un fiu vitreg model, care îi găsea pe internet genți de firmă ieftine sau care mergea cu ea și-i căra sacoșele cu târguieli pentru masa

de seară.

Nu m-a deranjat nici măcar atunci când a apărut la şcoală de Ziua Părinţilor. Nu-i spusesem nimic despre asta, dar probabil că auzise de la alţi angajaţi ai atelierului. În orice caz, iat-o acolo, dichisită, chiar în mijlocul primului rând. Pe când eram la tablă, rezolvând nu ştiu ce

problemă de aritmetică prea dificilă pentru ceilalţi copii, mi-a făcut o poză cu telefonul şi i-a arătat-o tatei după ce ne-am întors acasă – dar asta nu m-a deranjat. Sincer să fiu, am fost destul de bucuros.

Uneori mergeam toţi trei la bowling sau la karaoke şi am început să-mi dau seama că

încetul cu încetul deveneam la fel de prost ca ei – şi că a fi prost era, de fapt, neobişnuit de plăcut. Chiar începusem să mă gândesc că aş fi putut să fiu fericit dacă n-aş fi fost nimic altceva decât un simplu membru al familiei ăsteia de tonţi.

Cam la şase luni după ce tatăl meu s-a căsătorit cu ea, doamna

folio

Miyuki a rămas însărcinată. Din moment ce şi mama şi tatăl erau proşti, era destul de evident că şi copilul avea să fie la fel. Totuşi, o parte din mine era curioasă să vadă ce fel de copil urma să iasă – având în vedere că jumătate din sângele care-i curgea prin vene era înrudit cu mine. La acel moment, ajunsesem deja să simt

că nu eram nimic altceva decât un membru fericit al familiei mele de proşti. Dar nu după mult timp, mi-am dat seama că eram singurul care simţea asta. Cam cu o lună înainte să-i vină sorocul, în dimineaţa în care făcuse comandă de pătuţ pentru copil, doamna Miyuki m-a anunţat:

- Am discutat cu tatăl tău şi am hotărât să-ţi facem o cameră de studiu în casa bunicii tale. Cu bebeluşul plângând, ţi-ar fi greu să te concentrezi asupra temelor. Nu-ţi face griji, o să- ţi cumpărăm un televizor şi un aparat de aer condiţionat. O să vezi, o să fie minunat!

Se părea că hotărârea fusese

deja luată şi că nu mai era loc de discuţii. Săptămâna următoare, o camionetă de la atelier a luat toate lucrurile din camera mea şi le-a dus la casa veche de pe malul râului. Până la sfârşitul zilei, un pătuţ nou-nouţ apăruse în locul luminat de soare de la fereastra fostei mele camere.

Am auzit pocnind o mică bulă.

folio

Aici, în pustietate, nu există şcoli competitive. Am fost trimis la şcoala gimnazială din cartier şi n-am avut nevoie să învăţ pentru examenele de admitere. În privinţa orelor de curs de la şcoala primară, indiferent de obiect, fusesem în stare să citesc manualul din scoarţă în scoarţă – ca să văd ce anume se chinuiau

să ne învețe – şi să stăpânesc materia aproape imediat. N-aveam ambiţii mai mari de atât.

Cu alte cuvinte, nu-mi trebuia o „cameră de studiu”. Dar o aveam. Aşa că, în scopul de a utiliza eficient spaţiul şi timpul care mi se puseseră la dispoziţie, m-am hotărât să citesc cărţile cumpărate de mama, chiar dacă

începeam un pic cam devreme.

N-aveam de unde să ştiu ce înţelesese mama din Cnmă *şi pedeapsă* şi din *Război şi pace,* dar am simţit că propriile mele gânduri în timpul lecturii erau cu siguranţă la fel ca ale ei, din moment ce ne curgea acelaşi sânge prin vene. Mi-au plăcut la nebunie toate volumele pe care

mi le alesese şi le-am recitit de mai multe ori. în timp ce citeam, simţeam că îmi petreceam timpul alături de mama, chiar dacă ea era departe, iar astea au fost unele dintre cele câteva momente de fericire pe care le-am trăit în acele vremuri solitare.

înainte, camera mea de studiu

fusese spaţiu de depozitare pentru atelierele noastre; pe când stăteam acolo şi-mi depănam amintirile despre mama, am început să mă uit în jur – şi să descopăr ce colecţie de comori aveam la îndemână. Existau acolo aproape toate instrumentele posibile ale electricianului, precum şi tot felul

de dispozitive electronice defecte sau dezasamblate. Printre ele am găsit un vechi ceas deşteptător, acelaşi pe care îl demontase mama ca să-mi arate cum funcţiona.

I-am schimbat bateriile, dar tot nu mergea, aşa că am hotărât să încerc să-l repar. După ce i-am scos apărătoarea de metal din

spate, am văzut că problema nu era decât un contact întrerupt, dar, în timp ce făceam reparaţia, mi-a venit o idee. Prima mea invenţie: ceasul care merge în sens invers şi creează iluzia că timpul poate să se scurgă înapoi. Am fixat ceasul la miezul nopţii şi, din acel moment, am început să numesc camera de studiu

„laboratorul meu".

Eram satisfăcut de ceasul care mergea în sens invers, dar el n-a stârnit cine ştie ce reacţii din partea publicului meu – ce consta în idioţii de la mine din clasă, care îmi aduceau filme porno sperând să fiu de acord să înlătur efectul de pixelare de pe părţile obscene. Ei se holbau la ceas fără

să-şi dea seama că limbile mergeau în sens invers, iar atunci când, în cele din urmă, eram obligat să le spun eu, nu făceau decât să ridice din umeri. „O, ai dreptate!" a fost reacţia cea mai bună pe care am obţinut-o de la ei. Unul sau doi au părut un pic mai interesaţi, dar nici măcar aceştia nu s-au gândit să

mă întrebe cum reuşisem să fac inversarea. Astfel de idioţi cred că lumea se limitează la ceea ce pot ei vedea cu ochii lor. Nu încearcă niciodată să desluşească mecanismele interne ale lucrurilor. De aia sunt idioţi – şi de aia sunt atât de incredibil de plicticoşi.

Atunci când i-am arătat ceasul

tatălui meu, el s-a mulţumit să mă întrebe dacă se stricase. Tata era complet absorbit de adorarea noului său născut – care îi semăna perfect – şi care era la fel de idiot ca el.

Bietul meu ceas, prima mea invenţie, a fost complet neapreciat. Dar ce-ar fi spus mama dacă i l-aş fi arătat? Numai

ea ar fi fost în stare să-i înţeleagă geniul şi să-mi laude realizarea. Abia mi-am putut stăpâni entuziasmul la gândul ăsta.

Dar cum aş fi putut să i-l arăt? Nu-i cunoşteam adresa, nici numărul de telefon. Singurul lucru pe care îl ştiam era numele universităţii la care se presupunea că lucra. Aşa că în

acel moment am decis că strategia cea mai bună ar fi fost să-mi creez propriul website, pe care l-am denumit *Laboratorul Profesorului Genial*. Dacă mi-aş fi prezentat invenţiile acolo, poate că mama le-ar fi văzut şi mi-ar fi lăsat un comentariu la un moment dat. Ştiam că şansele erau mici, dar asta speram în

momentul în care am introdus adresa site-ului meu pe pagina de comentarii a universităţii, împreună cu mesajul:

> Elev genial de şcoală elementară, pasionat de ingineria electrică, îşi prezintă invenţiile. Vă rugăm să aruncaţi o privire!

Dar oricât am aşteptat după aceea, n-au apărut nici un fel de comentarii care să pară că ar fi fost ale mamei. Singurii vizitatori ai site-ului erau idioţii mei de colegi de clasă, iar după ce ei au dezvăluit faptul că ştiam cum să înlătur pixelii şi să elimin cenzura filmelor porno, numărul de accesări – aparţinându-le unor

persoane perverse, în mod evident – a început să crească. În doar trei luni, *Laboratorul Profesorului Genial* devenise un loc frecventat de tot felul de idioţi ciudaţi. Am încercat să postez fotografii cu un câine mort pe care îl găsisem lângă râu, în ideea să-i sperii şi să-i pun pe fugă, dar asta a părut să le placă

şi mai mult, iar comentariile au devenit din ce în ce mai ciudate. Totuşi, n-am vrut niciodată să închid site-ul de tot, din moment ce mi-aş fi anulat unica şansă de a o contacta pe mama.

Am continuat să lucrez la invenţii şi după ce am început gimnaziul. Diriginta noastră de la clasa a şaptea s-a dovedit a fi

profesoară de ştiinţe. Mi-a cam plăcut de ea, în special pentru că era un pic distantă şi nu încerca niciodată să fie prea familiară cu elevii ei. Genul ăsta de atitudine e destul de rar printre profesorii din ziua de azi.

I-am dus una dintre invenţiile mele, de care eram destul de mândru – portmoneul cu

electroşocuri. Oare cum avea să reacţioneze? Eram destul de nerăbdător să văd – dar ceea ce am obţinut au fost nişte istericale de băbătie.

- De ce te-ai ocupa de ceva atât de periculos? Ce ai de gând să faci cu portmoneul? Vrei să omori animale mici?

Cu siguranţă că vreunul dintre

idioţii de la mine din clasă îi spusese de site-ul meu, dar ea era o idioată şi mai mare dacă lua în serios pozele cu câinele. Dezamăgitor – iată singurul mod de a descrie situaţia.

Totuşi, imediat după asta am avut parte de un noroc neaşteptat, sub forma Festivalului Naţional al Ştiinţelor

pentru Şcoala Gimnazială. Pe peretele din spate al clasei noastre a apărut un poster care anunţa competiţia, cu numele şi cu titlurile academice ale celor şase membri ai juriului scrise cu litere mici. Unul era un scriitor de science-fiction, altul, un politician foarte cunoscut, dar ceea ce mi-a atras mie atenţia a

fost numele Yoshikazu Seguchi. De fapt, nu dădeam doi bani pe nume – titlul l-am remarcat. Era prezentat drept *Profesor de Inginerie Electrică al Facultăţii de Ştiinţe şi Tehnologie din cadrul Universităţii K,* unde se spunea că lucra şi mama.

Dacă mă înscriam cu o invenţie la Festivalul Ştiinţelor şi o

remarca profesorul ăsta, vestea putea să ajungă şi la urechile mamei. Oare avea să fie mirată să-mi audă numele? Oare avea să fie fericită că fiul ei câştigase un premiu folosindu-se de cunoştinţele pe care le moştenise de la ea? Şi oare avea să fie atât de mişcată încât să-i ofere un cuvânt de felicitare fiului ei

pierdut de multă vreme?

După aceea, am fost cuprins de frenezie. Am avut mereu abilitatea de a mă concentra atunci când era nevoie, dar n-am fost atât de preocupat în viaţa mea de ceva. Mai întâi, am îmbunătăţit portmoneul, adăugându-i un mecanism de declanşare. Dar apoi am lucrat la

prezentare şi la raport, dându-mi seama că, în cazul unui proiect de gimnaziu, era mai probabil ca juriul să se uite cu mai multă atenţie la asta decât la invenţia propriu-zisă. Oare portmoneul meu avea să fie ignorat, fiind socotit doar un pic peste o glumiţă mecanizată? Nu şi dacă puteam face eu ceva în privinţa

asta. Am decis să-l declar un dispozitiv antifurt. Am avut grijă ca diagramele şi paragrafele cu explicaţii să fie perfecte, dar am compus *Declaraţia de intenţie* şi *Reflecţiile asupra proiectului* în aşa fel încât să pară scrise de un elev de gimnaziu. Chiar am scris totul de mână, în loc să printez de pe computer. Produsul finit

era perfecţiune tocilărească de clasa a şaptea.

Mai exista încă o mică problemă. înscrierea avea nevoie de semnătura unui profesor-coordonator, dar Moriguchi îmi spusese deja ce părere avea despre portmoneul inventat de mine.

Probabil că era influenţată de

ceea ce văzuse pe site-ul meu, fiindcă a părut şocată atunci când m-am dus la ea ca s-o rog să-mi semneze formularul, dar aveam replica pregătită:

- L-am făcut doar în scopuri benefice. Nu vreau decât să protejez lucrurile copiilor. Dar dumneavoastră spuneţi că e periculos. De ce să nu lăsăm

specialiştii să decidă cine are dreptate?

Până la urmă, Moriguchi a semnat.

După aceea, totul a mers conform planului. în timpul vacanţei de vară, portmoneul cu electroşocuri a ajuns la festivalul local de la Nagoya, iar apoi la competiţia naţională, unde a

primit o menţiune onorabilă, echivalentul locului al treilea. La început am fost puţin dezamăgit, dar, în ceea ce privea efectul pe care îl aşteptam, locul al treilea s-a dovedit a fi mai bun decât primul: membrii juriului au fost desemnaţi să comenteze individual fiecare proiect câştigător, iar locul al treilea i-a

revenit tocmai profesorului Seguchi, de la universitatea mamei mele.

- Să înţeleg că tu eşti Shuya Watanabe? m-a întrebat el venind spre mine, în timp ce eu stăteam liniştit lângă exponatul meu. Chiar e o realizare. Eu nu cred că aş fl fost în stare să construiesc aşa ceva. Ţi-arn citit

documentaţia şi văd că ai aplicat o serie de tehnici pe care n-aveai cum să le înveţi la gimnaziu. Te-a ajutat profesoara ta să-l faci?

- Nu, m-a ajutat mama, i-am răspuns eu.

- Mama ta? Cu siguranţă, eşti un băiat norocos! Ei, bine, aştept cu nerăbdare să văd cu ce mai vii pe viitor. Succes!

îmi folosise numele complet şi desigur că o cunoştea pe mama. Soarta mea era în mâinile omului ăstuia. M-am rugat în gând ca, următoarea dată când avea să se întâlnească cu mama mea, profesorul Seguchi să vorbească despre ceea ce văzuse în ziua în care noi doi stătuserăm de vorbă. Sau dacă nu-i spunea nimic

mamei, măcar să-i lase un bileţel cu numele câştigătorilor într-un loc în care ea să-l poată găsi.

După întâlnirea cu membrii juriului, am fost intervievat de un reporter de la ziarul nostru local. Era puţin probabil ca mama să dea peste un articol dintr-un ziar publicat într-un orăşel departe de locul în care trăia ea, dar poate

că, dacă afla de premiu de la Seguchi, avea să intre pe internet şi să găsească articolul. îmi îngăduiam să sper.

însă chiar în ziua în care mi s-a luat interviul, o fată de clasa a şaptea din nu ştiu ce oraş amărât a comis o crimă. Incidentul Lunatica. Fata pusese diferite tipuri de otrăvuri în mâncarea

familiei sale şi apoi scrisese pe blog despre efecte. Trebuie să recunosc că am fost un piculeţ impresionat – din când în când, unul dintre idioţii ăştia mai are câte o idee interesantă.

Am aşteptat toată vacanţa de vară, dar n-am auzit nici o vorbă din partea mamei. Din moment ce ea nu-mi ştia numărul de

mobil, stăteam toată ziua pe la atelier şi alergam să răspund la telefon ori de câte ori suna. De când îmi petreceam tot timpul în laborator, Miyuki se obişnuise să nu-i stau pe cap, aşa că nu mi s-a părut a fi foarte afectată. îmi verificam în permanenţă e-mailul pe computerul de la atelier şi, la cel mai mic zgomot, alergam

afară, la cutia poştală.

La televizor se difuzau încontinuu reportaje despre Incidentul Lunatica. Mediul familial al fetei, comportamentul ei la şcoală, notele ei, cluburile în care era înscrisă, hobbyurile ei, cărţile şi filmele preferate... dacă era deschis televizorul, detaliile curgeau neîntrerupt.

Oare, în ciuda acelor ştiri nesfârşite despre Lunatică, mama aflase despre premiul pe care îl obţinusem la festival? M-am trezit imaginându- mi că îşi bea cafeaua împreună cu profesorul Seguchi la cantina universităţii.

- Era un puşti la Festivalul Ştiinţelor acum câteva zile...

Shuya Watanabe parcă-l chema... care a venit cu o invenţie interesantă...

Dar îmi imaginam ceva ridicol. De ce ar fi vorbit ei doi despre mine? Probabil că discutau despre toată treaba asta legată de Lunatica. Pe măsură ce ştirile despre crima idioată a fetei ăleia deveneau din ce în ce mai

copleşitoare, aveam senzaţia că bulele pocneau înlăuntrul meu. Făcusem ceva minunat şi mi se tipărise numele în ziar, însă mama mea nu ştia. Dar poate dacă făceam ceva oribil, mama avea să alerge la mine şi apoi aveam să fim din nou împreună.

Deci cam asta e: „primii mei ani", „nebunia mea ascunsă" şi

„mobilul” – sau, cel puţin, mobilul primei mele crime.

Infracţiunile, ca orice altceva, au tot felul de forme şi de dimensiuni. Furt din magazine, jaf, atac... Dar asemenea mărunţişuri nu-ţi aduc decât o predică din partea poliţiştilor sau a dirigintelui, iar dacă toţi aceştia

vor să dea vina pe altcineva, o s-o dea pe tata sau pe Miyuki. Şi ce rost ar avea?

Eu dispreţuiesc lucrurile fără rost mai mult decât orice pe lume. Dacă ai de gând să comiţi o infracţiune, trebuie să fie ceva care îi face pe oameni să vorbească, ceva care provoacă agitaţie în mass-media – ceea ce

înseamnă că nu merge decât o singură infracţiune, şi anume crima. Aşa că aş putea să fur un cuţit din bucătărie, s-o iau la fugă pe străzi, agitându-l şi ţipând ca un nebun, iar apoi s-o înjunghii pe doamna care vinde la magazinul alimentar. Asta ar atrage foarte multă atenţie, fără îndoială, dar atunci când

societatea ar încerca să găsească pe cineva pe care să dea vina, iarăşi s-ar ajunge la proasta educaţie părintească primită de la tatăl meu sau de la Miyuki. La ce ar servi să scrie ziarele despre influenţa pe care au avut-o ăştia doi asupra dezvoltării caracterului meu? Ce ar putea fi mai umilitor decât să-l văd pe

tatâl meu la televizor, spunând cât de rău îi pare că m-a expediat în camera de studiu în loc să mă ţină acasă?

Nu, trebuia să-i fac să dea vina pe mama. Era singura cale prin care puteam să mă asigur că ea ar fi venit să mă vadă. După ce săvârşeam fapta, trebuia să găsesc o metodă prin care să

oblig ochii lumii să se întoarcă spre ea. Dar ce aveam noi doi în comun? Geniul, desigur. Aşa că infracţiunea mea trebuia să demonstreze cumva inteligenţa şi priceperea pe care le-am moştenit de la ea... ceea ce însemna că scandalul trebuia să implice una dintre invenţiile mele.

folio

Ar fl trebuit să născocesc ceva nou? Sau mă puteam folosi de ceva care zăcea pe aici şi care ar fi putut să-mi servească drept instrument? Din nou, răspunsul era simplu: portmoneul cu electroşocuri. La ceremonia de premiere, profesorul Seguchi făcuse singur conexiunea necesară.

- Te-a ajutat profesoara ta să-l faci?

- Nu, m-a ajutat mama, îi spusesem eu.

Atunci când se comite un asasinat, o parte a atenţiei se îndreaptă, în mod natural, spre arma crimei. Cuţitele sau bâtele sunt plictisitoare. Până şi cianura de

potasiu a Lunaticei poate fi comandată online sau furată de la şcoală. Cu alte cuvinte, infracţiunea se bazase pe acele instrumente, fără a lăsa loc demonstrării abilităţilor ucigaşului.

Ce-ar fi spus lumea atunci când şi-ar fi dat seama că arma crimei era un obiect pe care-l

inventasem chiar eu? Ca să nu mai zic că acesta câştigase şi un premiu la Festivalul Naţional al Ştiinţelor pentru Şcoala Gimnazială, cel mai spectaculos context cu putinţă? Membrii juriului, care îmi acordaseră premiul, ar fi avut câteva explicaţii de dat, iar în acel moment Seguchi ar fi putut chiar

să menţioneze faptul că mama fusese cea care îmi inspirase acea vrăjitorie tehnică.

Dar chiar dacă întregul scenariu era improbabil, eram destul de sigur că tatăl meu ar fi pomenit despre influenţa mamei dacă i-ar fi trecut prin minte că asta l-ar fi ajutat să evite asumarea responsabilităţii

pentru faptele mele. Totuşi, bănuiam că nu era cazul să-mi fac griji într-o astfel de privinţă. Puteam să fac chiar eu conexiunea. Să le spun că, în loc să-mi citească basme, mama mă învăţase inginerie electrică încă de când eram mic.

îmi puteam imagina exclamaţiile pe care le-ar fi

stârnit mărturisirea mea. Dar mama ce ar fi avut de spus? M-ar fi asigurat că îi părea rău, aşa cum făcuse de atâtea ori, iar apoi m-ar fi luat în braţe. Eram sigur de asta.

Deci acum, după ce mă hotărâsem asupra armei crimei, mai aveam nevoie doar de o victimă. Ca elev de gimnaziu într-

un oraş lipsit de orizonturi, nu ieşeam prea mult în lume. Sferele mele de activitate se limitau la: 1) casă; 2) laboratorul meu; şi 3) şcoală. După cum am spus deja, dacă aş fi comis crima acasă sau la atelierul tatălui meu, chiar servindu-mă de una dintre invenţiile mele, vina ar fi căzut mai degrabă asupra tatei

decât asupra mamei. Bănuiesc că aş fi putut să-l aleg pe unul dintre copiii care se jucau pe malul râului, lângă laborator, dar de fapt locul avea o reputaţie proastă şi copiii nu veneau prea des prin locul acela, deci n-ar fi fost posibil să pun lucrurile la cale cu atâta atenţie pe cât mi-aş fi dorit. îmi mai rămânea şcoala.

Ceea ce era bine, fiindcă asasinatele din şcoli primesc mereu foarte multă atenţie din partea mass-mediei.

Aşadar, cine ar fi trebuit să fie? Adevărul era că nu-mi prea păsa. Nu mă interesau idioţii şi ţărănoii de la mine din clasă – abia dacă le ştiam numele – şi nu credeam că prezenţa în presă ar fi fost

foarte diferită în funcţie de statutul victimei: elev sau profesor. Presa ar fi luat-o razna în ambele cazuri.

Elev de gimnaziu îşi ucide un profesor!

Elev de gimnaziu îşi ucide un coleg!

Amândouă sunau destul de bine... dar şi un pic plictisitor, în

același timp.

Gândindu-mă la motivul care putea face pe cineva să dorească să ucidă, la mecanismul care scotea la lumină instinctul criminal, mi-am amintit dintr-odată de puștiul care stătea lângă mine în clasă și care mâzgălea mereu *Mori! Mori! Mori!* pe caiet. Era o creatură

jalnică, atât de nedemn încât îmi venea să mă aplec şi să-i spun că el era cel care ar fi trebuit să moară. Dar mi-a trecut prin minte că ar fi trebuit să aflu pe cine o fi vrut să omoare. Poate că ar fi fost bine să-l pun pe el să-mi aleagă victima.

Pe de altă parte, ăsta n-a fost singurul motiv pentru care am

ajuns să stau de vorbă cu el. Mai era un element care lipsea din planul meu: un martor. La ce ar fi folosit crima dacă nu-şi dădea nimeni seama că eu o comisesem? Şi totuşi, ar fi fost prea stupid să mă predau. Aveam nevoie de cineva care să mă urmeze de-a lungul întregului plan, de la început şi până la

sfârşit, şi care apoi să facă o relatare completă în faţa poliţiei sau a presei.

însă n-ar fi trebuit ca acel martor să fie chiar oricine. în primul rând, trebuia să evit un ins cu un simţ prea dezvoltat al moralităţii. Mai trebuia să-l evit şi pe prostul care şi-ar fî dat drumul la gură imediat ce i-aş fi

explicat planul. Şi, în sfârşit, aveam nevoie de cineva care să nu se opună categoric crimei.

Dar mai erau şi alte aspecte de luat în considerare. Trebuia să evit pe oricine se considera mai fericit decât mine. Unii copii, atunci când văd pe cineva care o duce mai rău decât ei, vor s-o facă pe psihoterapeuţii.

„De ce ai vrea să te apuci să ucizi pe cineva? Probabil că eşti nefericit într-o privinţă. Vrei să vorbim despre asta?"

Ce m-aş fi făcut dacă începea cineva să facă circul ăsta cu mine? Toată psihanaliza unor astfel de băgăcioşi e doar un truc – o metodă de a se face să se simtă ei înşişi mai bine.

folio

Din fericire, nu mi-a fost dificil să-mi dau seama care ar fi fost posibilii candidaţi. O săptămână în care i-am urmărit pe colegii mei mi-a furnizat idei clare cu privire la caracterul fiecăruia dintre ei.

Trebuia să-i evit pe cei complet idioţi şi pe atârnătorii în căutare de glorie care să se reflecte

asupra lor. Apoi erau dobitocii care mă văzuseră decriptând casetele lor cu filme porno, dar care după aceea se purtaseră ca şi când puteau face şi ei asta oricând. Sau golanii închipuiţi, cărora le plăcea să se creadă duri, deşi tot ce făcuseră ei mai rău fusese să intre pe site-ul meu şi să arunce ocheade drăgăstoase

la fotografiile cu animale moarte. Nu puteam să-i permit martorului să se pretindă complicele meu.

Subiectul ideal era un idiot – cu toţii toţi erau astfel – care să aibă nişte resentimente profunde, dar care să fie prea timid ca să le dea frâu liber. Iar Naoki Shitamura se potrivea perfect descrierii.

*

folio

La începutul lui februarie, am reuşit să măresc sarcina electrică a portmoneului cu electroşocuri. Venise timpul să-mi pun planul în aplicare.

Nu-i adresasem niciodată mai mult de două vorbe lui Shitamura, dar după ce l-am bătut pe umăr şi l-am tămâiat un pic, s-a deschis imediat. Chiar a

fost destul de simplu. I-am pomenit de filmele porno şi înţelegerea a fost gata.

Dar aproape imediat am început să regret că l- am ales pe Shitamura ca martor. Pentru început, mi-am dat seama repede că n-avea o persoană pe care să dorească s-o ucidă. Era doar nefericit în general şi mâzgălea

încontinuu *Mori! Mori! Mori!* pentru că vocabularul limitat nu-i oferea alte opţiuni ca să-şi exprime sentimentele. Dar dincolo de asta, era pur şi simplu deprimant să fii în preajma lui. La şcoală rămânea destul de tăcut, dar dacă-i dădeai un subiect, trăncănea la nesfârşit.

- încearcă o prăjitură cu

morcovi! O, pun pariu că eşti exact ca mine... nu poţi să suporţi morcovii! Aşa şi eu. Nu mă ating de ei, îi mănânc doar în prăjiturelele astea. Mama a încercat tot felul de reţete ca să mă facă să mănânc morcovi, dar toate mâncărurile au fost rele la gust. Apoi a venit cu prăjiturelele astea, care chiar nu-s rele deloc...

Şi vreau să le mănânc... de dragul ei.

Habar n-aveam despre ce vorbea. Era cam straniu ca mama unui băiat de gimnaziu să trimită prăjiturele atunci când fiul ei mergea să se joace acasă la alt copil – de aceea nici nu le atinsesem de la bun început –, dar era încă şi mai straniu ca fiul

să le ia fără să fie complet jenat. Mi-a trecut prin cap că ar fi trebuit să-l ucid pur şi simplu pe el şi să termin cu asta. Totuşi, în mijlocul acelor evenimente, am avut o revelaţie utilă: fiinţele omeneşti au o nevoie fundamentală de spaţiu personal atât la nivel emoţional, cât şi fizic, iar dorinţa de a nimici o altă

viaţă poate apărea atunci când graniţele unui asemenea spaţiu îţi sunt încălcate.

Dar exact în momentul în care începusem să mă gândesc să-mi caut alt martor, Shitamura a pomenit despre o ţintă care nu-mi trecuse nici o clipă prin minte: fetiţa lui Moriguchi.

Elev de gimnaziu o ucide pe

fiica unei profesoare chiar în incinta scoln!

Ar fi fost o premieră, iar televiziunea şi ziarele ar fi devorat subiectul. Diriginta care îl abuzase pe elev atunci când acesta îi arătase invenţia lui. Aceeaşi profesoară care îi semnase elevului respectiv formularul de înscriere la

folio

Festivalul Ştiinţelor. Fetiţa ei. Nu era rău – pentru un idiot ca Shitamura. El mi-a furnizat chiar şi nişte informaţii suplimentare, care puteau fi de folos: fusese la cumpărături la mall şi o văzuse pe fetiţă rugându-se de Moriguchi să-i cumpere un săculeţ în formă de iepure... iar aceasta refuzase s-o facă. Am

hotărât să-l păstrez pe Shitamura ca martor.

El s-a entuziasmat foarte tare de plan, despre care credea că avea să se termine cu fetiţa un pic curentată. A început chiar să adauge detalii – insistând, de exemplu, că scena crimei trebuia verificată înainte să ne apucăm de treabă. Cu cât îl lăsam să bată

câmpii mai mult, cu atât devenea mai dornic să se implice.

- Mă întreb dacă o să plângă! a spus el, cu un rânjet revoltător pe faţă. Tu ce crezi? O să plângă?

- Mă îndoiesc, i-am răspuns eu.

Pentru că avea să fie moartă. A trebuit să-mi reamintesc asta ca

să mă împiedic să râd cu lacrimi văzându-l cum îşi punea planurile la cale fără să aibă idee despre adevăratul deznodământ. Shitamura n-ar mai fi rânjit în momentul în care ar fi văzut-o pe fetiţă moartă, întinsă la picioarele lui, ci ar fi alergat direct acasă, ieşit din minţi de spaimă, şi i-ar fi spus maică-sii.

folio

Da, perfect! Mai ales că mi-am adus aminte că auzisem cum că maică-sa se plângea tot timpul cuiva de ceva. Se părea că, la cea mai mică desconsiderare a fiului ei, se şi apuca să-i scrie directorului şcolii. Ei, bine, aveam să-i ofer un motiv mult mai serios din care să-şi facă griji.

folio

Totul era pregătit.

În după-amiaza cu pricina, am primit un mesaj de la Shitamura, care îmi spunea că-şi făcuse recunoaşterea, iar apoi m-am îndreptat spre bazin.

Câtă vreme am stat ascunşi în vestiar, aşteptând-o pe fetiţă, el şi-a continuat monologul enervant. Urma s-o pună pe

maică-sa să ne facă un tort ca să sărbătorim, așa zicea. Ceea ce nu i-am spus a fost că n-aveam să mai vorbesc niciodată cu el după ce îmi terminam treaba aici, dar cu cât vorbea mai mult, cu atât îmi doream să găsesc o metodă ca să-l rănesc, însă ce-ar fi putut să fie mai simplu? Trebuia doar să-i spun adevărul.

folio

în timp ce mă bucuram imaginându-mi viitorul apropiat, a sosit victima noastră. Avea patru ani şi era o fetiţă care părea inteligentă şi care semăna mult cu mama ei. S-a uitat cu grijă în jur, dar a mers direct de-a lungul platformei bazinului, până la gardul în spatele căruia stătea câinele. Apoi a scos o

bucată de pâine din hanorac şi a început să-i dea animalului câte o bucăţică.

îmi imaginasem un copil mai demn de milă, dat fiind faptul că era fiica unei mame singure, dar mi-am dat seama imediat că mă înşelasem. Hanoracul roz pe care-l purta era imprimat cu personajul ei preferat, iepuraşul;

avea părul aranjat frumos, cu cărare pe mijloc şi prins de-o parte şi de alta a capului cu elastice decorate cu pompoane. Avea obrăjorii catifelaţi şi albi. în clipa în care i-a zâmbit câinelui, m-am simţit ca şi cum aş fi văzut iepuraşul cel pufos prinzând viaţă. în mod evident, fetiţa aceea era un copil foarte iubit – cel

puţin din punctul meu de vedere.

E stânjenitor să recunosc, dar în acel moment îmi invidiam victima. O fetiţă care n-ar fi trebuit să fie altceva decât o piesă necesară – un obiect – în planul meu.

însă am reuşit să mă detaşez de umilinţa asta şi să ies ca s-o întâlnesc. Shitamura m-a urmat,

iar apoi mi-a luat-o înainte.

- Bună! i-a spus el după ce am ajuns lângă ea. Tu eşti Manami, nu-i aşa? Suntem elevi în clasa mamei tale. Ne-am întâlnit la Happy Town acum câteva zile.

Trecuse la atac şi pusese lucrurile în mişcare. Ca să fiu sincer, nu crezusem cu adevărat că avea să fie bun de ceva în

stadiul ăsta al jocului, dar el chiar a fost primul care a vorbit. Chiar îşi gândise bine replica şi, de vreme ce singurul lui punct forte era abilitatea de a părea prietenos, ar fi trebuit ca partea asta a planului să iasă bine – dar în cele din urmă s-a dovedit a fi un dezastru.

Vorbind cu fetiţa, Shitamura

avusese exact atitudinea şi tonul acelui maestru de ceremonii de mâna a treia care era angajat o dată pe an la petrecerea stradală din cartierul nostru. Poate că i-ar fi mers dacă şi-ar fi folosit vocea normală, dar glasul îi sunase precum cel al unui ins care se prefăcea a fi băiatul de treabă din vecini. Acum fetiţa îl privea

cu suspiciune şi ştiam că trebuia să fac ceva, fiindcă altfel întregul plan ar fi fost dat peste cap.

Era rândul meu să vorbesc. De acum încolo, Shitamura putea doar să stea şi să se uite.

Am întrebat-o despre câine şi i-a apărut un zâmbet larg pe faţă. Oamenii chiar sunt creaturi simple. Apoi am căutat un

moment propice, am scos la iveală săculeţul şi i l-am prezentat fetiţei ca pe un cadou de la maică-sa:

- Adevărul e că ne-a trimis pe noi să ţi-l cumpărăm. Aşa că iată-l, un cadou în avans de Sfântul Valentin, din partea mamei tale!

După aceea i-am atârnat

săculeţul la gât.

- De la mami? a întrebat ea şi am văzut că avea zâmbetul cuiva foarte iubit.

Zâmbetul pe care eu mi-l pierdusem pentru totdeauna.

Atunci mi-am dat seama că îmi doream ca ea să moară. îmi doream să scap de umilinţa aceea, iar crima care avea să-mi

permită asta mi se părea acum chiar şi mai preţioasă. Deodată, planul meu părea absolut perfect.

- Da, săculeţul e de la mami! i-am spus eu. Ai ciocolată înăuntru. Deschide-l şi vezi!

în clipa în care a pus mâna pe fermoar, fetiţa avea în ochi o privire pe deplin încrezătoare.

S-a auzit un pocnet surd, apoi

corpul ei a avut un spasm violent şi a căzut pe spate. După aceea, fetiţa a rămas perfect nemişcată, cu ochii închişi.

Totul s-a întâmplat atât de repede, încât nici nu apucase să-mi pocnească bula pe dinăuntru.

Fetiţa murise! Reuşisem! Acum urma să vină mama, să mă ia în braţe şi să-mi ceară iertare

pentru toată durerea pe care mi-o provocase, iar apoi n-avea să mai trebuiască să ne despărţim niciodată.

Eram gata să izbucnesc în lacrimi, când Shitamura m-a readus la realitate. Se agăţa de mine şi tremura din tot corpul – ceea ce era complet dezgustător.

- Haide, du-te şi

povesteşte-le tuturor despre asta!

Imediat ce am spus lucrul cel mai important, l- am dat la o parte şi m-am răsucit pe călcâie ca să plec.

„Nu mai am nimic să-ţi spun, dar rolul tău abia acum începe. Ăsta e singurul motiv pentru care am vorbit cu un idiot ca tine, motivul pentru care te-am dus în

laboratorul meu şi ţi- am dat voie să-ţi împrăştii peste tot firimiturile nesuferite!”

Dar, întorcând capul, am văzut că Shitamura încă stătea încremenit locului, cu o privire uluită.

- A, era să uit! Nu-ţi face griji că o să creadă cineva că ai avut ceva de-a face cu asta. N-

am fost prieteni niciodată. Oricum, nu suport copiii ca tine – buni de nimic, dar plini de ei. în comparaţie cu un geniu ca mine, eşti un ratat complet!

Ce i-am zis-o! Era înviorător să spun, în sfârşit, adevărul. M-am întors din nou, iar de data asta am plecat de la bazin fără să mă uit în urmă şi m-am dus direct la

laborator. Totul mersese conform planului.

Mi-am petrecut noaptea în laborator, aşteptând să-mi sune telefonul sau să aud poliţia la interfon, dar în zorii zilei următoare încă nu se întâmplase nimic. Se părea că Shitamura încă nu se dusese la maică-sa

smiorcăindu-se – ceea ce nu era deloc surprinzător, fiindcă era încet în toate privinţele. Dar cu siguranţă că până acum fusese găsit cadavrul.

Nu era vreo ştire legată de asta nici la televizor, nici pe internet, aşa că am hotărât să trec pe acasă înainte de şcoală, ca să citesc ziarul de dimineaţă.

încetasem cu mult timp în urmă să mai iau micul-dejun acolo, dar Miyuki mi-a spus acum că ar fi trebuit să beau măcar un pahar de lapte. L-am dat pe gât şi apoi am întins ziarul pe masa din sufragerie. în oricare altă dimineaţă, aş fi început cu ştirile importante, de pe prima pagină, dar acum m-am dus direct la

ştirile locale.

„O fetiţă de patru ani s-a înecat după ce s-a strecurat în perimetrul unui bazin de înot ca să hrănească un câine."

S-a înecat?! Am continuat să citesc articolul, convins că trebuia să fie o greşeală.

„în jurul orei şase şi jumătate

din după-amiaza zilei de 13, trupul lui Manami Moriguchi (4 ani), fiica lui Yuko Moriguchi, a fost găsit în bazinul de înot al Şcolii Gimnaziale Municipale S. Poliţia încă investighează cauza decesului, dar se crede că e vorba despre un înec accidental."

Accidental? Şi, mai rău de-atât, nici nu era pomenită

electrocutarea. Fetiţa se înecase.

Ce se întâmplase? în timp ce încercam să-mi dau seama, Miyuki a scos un suspin.

- Vai, dar asta e şcoala ta, nu-i aşa? Şi Yuko Moriguchi... e profesoara ta. A murit fetiţa ei!

în timp ce scriu asta acum, mă pot vizualiza în acel moment şi îmi amintesc că ştiam că Miyuki

îmi spunea ceva important, dar, cumva, nimic nu ajungea până la mine. Doar îmi dădeam seama încetul cu încetul că Shitamura făcuse cu siguranţă ceva şi stricase totul. M-am dus în grabă la şcoală ca să afiu ce se întâmplase de fapt.

Până în acel moment, crezusem că „eşec" era un cuvânt care n-

avea nimic de-a face cu mine sau cu viaţa mea. Se presupunea că ştiam cum să-l evit, ceea ce, în principal, însemna să evit să- mi fac de lucru cu idioţii. Dar uitasem complet regula asta atunci când îmi alesesem martorul.

Şcoala fremăta de discuţii despre moartea fetiţei. Cadavrul

fusese descoperit de Hoshino, unul dintre băieţii de la noi din clasă, iar el povestea oricui voia să-l asculte cum îl găsise plutind în bazin.

Mi-am spus în sinea mea: „Bazinul n-are nici o treabă cu asta!"

Voiam să le dezvălui idioţilor ălora că fetiţa fusese ucisă de

invenţia premiată a lui Shuya Watanabe... deci, de ce n-am făcut asta?

Răspunsul e simplu. Colegii mei nu credeau absolut deloc că la mijloc fusese o crimă. Cu toţii erau convinşi că moartea fetiţei se datorase unui accident. Planul eşuase total. Nedorind să fie considerat complicele meu, laşul

ăla de Shitamura o aruncase pe fetiţă în bazin, ca să facă să pară că se înecase.

Eram furios. Dar m-am înfuriat şi mai tare în momentul în care el a apărut la şcoală, desăvârşit de calm, ca şi cum n-ar fi făcut nimic – ca şi cum nu mi-ar fi distrus planul.

L-am târât pe coridor şi i-am

cerut o explicaţie.

- Lasă-mă în pace, mi-a spus el printre dinţi. Nu suntem prieteni, ai uitat? Cât despre ziua de ieri... n-am de gând să spun nimănui. Dacă vrei să spui tu, n-ai decât!

Atunci am înţeles că nu aruncase cadavrul în bazin fiindcă fusese speriat; o făcuse intenţionat, ca să-mi strice mie

planul.

Dar de ce? Răspunsul era simplu: ca să se răzbune pe mine pentru ceea ce-i spusesem înainte să plec. îl subestimasem. Un şobolan încolţit o să muşte pisica, iar toată Japonia era plină de idioţi care făceau lucruri inimaginabile doar pentru că îi împinsese cineva prea departe.

Cedasem pentru o ciipă în faţa emoţiilor proprii şi îl provocasem pe idiotul ăsta.

Dar, până la urmă, nici nu conta. Nu pierdusem nimic. Nu se schimbase nimic.

Deocamdată puteam să continui să fiu un elev model, în timp ce mă gândeam la un alt plan.

Ar fi trebuit să se termine aici.

Dar nu s-a terminat. Mama victimei, Moriguchi, a aflat adevărul. Cam după o lună, m- a chemat în laboratorul de ştiinţe şi mi-a arătat săculeţul în formă de iepure, care acum era murdar, dar intact. Invenţia mea minunată, arma crimei mele! Până la urmă, reuşisem! îmi venea să strig de bucurie.

folio

I-am mărturisit totul. Dorisem să ucid pe cineva cu invenţia mea, ca să atrag atenţia mai mult decât Lunatica. Dar Shitamura, martorul meu, îşi pierduse cumpătul şi aruncase cadavrul în bazin, l-am spus lui Moriguchi cât de rău îmi părea că nu aflase nimeni despre toate astea.

Sincer să fiu, am făcut tot ce

am putut ca s-o provoc în ziua aceea – atât de mult, încât sunt surprins, privind retrospectiv, că ea nu m-a omorât acolo, pe loc. Dar nu prea aveam de ales. Era singura mea şansă de a-mi smulge victoria din ghearele înfrângerii. însă ea s-a mulţumit să asculte totul, iar apoi m-a anunţat că n-avea de gând să

meargă la poliţie. N-avea de gând „să-mi dea satisfacţia să joc rolul principal în propriul meu spectacol de groază".

Dar de ce? De ce? De ce toţi idioţii ăştia insistau să mi se pună în cale? De ce aveam de-a face doar cu piese şi cu părţi recalcitrante?

Orice motiv o fi avut,

Moriguchi a făcut aşa cum a spus şi a păstrat tăcerea în legătură cu toată chestiunea.

Apoi, în ultima zi a anului şcolar, a anunţat că se retrăgea din învăţământ, iar ca mesaj de rămas-bun, a început să explice exact ce se întâmplase cu fiica ei. Nu prea pricepeam de ce le spunea totul acelor idioţi în

măsura în care nu spusese nimic poliției, dar cel puțin nu era un rămas-bun plicticos. A exagerat pe ici, pe colo, dar în general a transformat totul într-o poveste destul de captivantă.

În timp ce se apropia de dezvăluirea identității ucigașului fiicei sale, ceilalți copii din clasă au început să-și întindă gâturile

ca să se uite la mine. Privirile lor m-au umplut de un sentiment de profundă satisfacţie. Erau şi metode mai proaste de a pune lucrurile în mişcare decât împrăştierea prin şcoală a zvonului că eram un asasin. însă apoi unul dintre idioţi a întrebat-o de ce nu se adresase autorităţilor – dacă n-avea să se

simtă răspunzătoare în cazul în care A ar fi ucis din nou. Răspunsul ei a venit ca un şoc:

- înţelegeţi greşit problema atunci când vă faceţi griji că A o să ucîdă „din nou".

Cunoşteam fiecare amănunt al incidentului, dar trebuie să recunosc că în acel moment habar n-aveam ce voia să spună

Moriguchi.

- Am descoperit că portmoneul acela nu putea opri nici măcar inima unui bătrân cu probleme cardiace şi nici pe cea a unui copil de patru ani.

În continuare, ea a spus că invenţia mea n-a funcţionat şi că Shitamura a omorât-o pe fetiţă în locul meu. Eu doar o făcusem să

leşine; ea murise după ce o aruncase în bazin idiotul ăla, care avusese greşita impresie că trebuia să acopere ceea ce făcuserăm. În clipa aceea, toţi ochii din clasă s-au întors spre Shitamura.

Complet umilitor! Nu se putea să fie mai rău de-atât! îmi venea să-mi muşc limba şi să mor chiar

acolo. Dar mai era un amănunt în povestea lui Moriguchi – unul deosebit de interesant: amestecase sângele unui bolnav de SIDA în laptele pe care tocmai îl băuserăm eu şi Shitamura. Dacă aş fi fost la fel de idiot ca partenerul meu de infracţiuni, aş fi putut să mă ridic din bancă şi să strig: „Bravo!”

folio

De când îmi dădusem seama pentru prima dată că o trăgeam înapoi pe mama, mă gândisem la sinucidere de nenumărate ori. Dar eram prea nevârstnic ca să pot găsi metoda corectă să fac aşa ceva. îmi amintesc cum mă rugam încontinuu exact pentru asta: să mă

îmbolnăvesc.

Acum dorinţa îmi fusese îndeplinită – într-o manieră complet neaşteptată. Era dincolo de orice mi-aş fi putut imagina, un succes total. Dacă mama ar fi venit în goană ca să-şi ajute fiul acuzat de crimă, era şi mai probabil să vină la fiul bolnav de SIDA. Chiar dacă suna ca un

clişeu, puteam spune că săream în sus de bucurie în sinea mea.

Voiam să alerg imediat la doctor şi să primesc o dovadă că eram infectat cu HIV, ca s-o trimit la universitatea la care lucra mama, dar ştiam că putea dura până la trei luni ca virusul să-mi apară în organism, aşa că

trebuia să aştept înainte să mi se recolteze sânge pentru analize.

Oricât ar fi fost de frustrant, era tot ce puteam face. Cu toate astea, nu cred că am cunoscut, de fapt, o perioadă mai liniştită de când a plecat mama. În condiţii normale, probabil că tatăl meu n-ar fi fost de acord s-o văd pe mama, dar dacă eram

bolnav, n-avea de ales. Era posibil chiar să mi se permită să-mi trăiesc ultimele zile alături de ea.

Perioada de incubaţie pentru SIDA e de cinci până la zece ani. Am fi putut dezvolta un proiect de cercetare comun la universitatea ei. Ce lucruri minunate ar fi fost posibil să

facem noi doi unindu-ne forţele! Apoi, după ce eu aveam să fiu prea bolnav ca să mai continui cercetările, ea avea să mă îngrijească pe patul de moarte.

În timp ce-mi derulam scenariul ăsta în minte, vacanţa s-a terminat şi a început un nou an şcolar. Shitamura n-a apărut la ore, iar restul idioţilor mă

lăsau în pace de frică să nu ia virusul, aşa că, în mare, era destul de plăcut.

Totuşi, treptat, idioţii şi-au început campania măruntă de farse tembele. Puneau cutii cu lapte în pupitrul meu sau în pantofar, îmi ascundeau echipamentul pentru ora de sport sau îmi scriau *Mori!* pe

manuale. Nu era amuzant, dar trebuie să recunosc că hotărârea lor şi inventivitatea aşa-ziselor înjosiri aproape că mă impresionau. La un moment dat, după ce mi-a explodat o cutie cu lapte în bancă, am avut o pornire trecătoare să-i măcelăresc pe toţi, dar până şi acel incident am putut să-l iert – sau să-l ignor –

atunci când mi-am dat seama că nu era decât o chestiune de timp până când aveam să fiu din nou alături de mama.

După ce, în sfârşit, au trecut cele trei luni, m- am dus la o clinică din oraşul învecinat ca să mi se ia sânge pentru analize. Apoi, o săptămână mai târziu, am avut o dispută cu clovnii clasei.

folio

Sunt idioţi, dar până şi idioţii pot fi periculoşi în grup. Imediat după ce s-au terminat orele de curs, m-au atacat pe la spate şi mi-au legat mâinile şi picioarele cu scotch. Veniseră pregătiţi – purtau măşti chirurgicale şi mănuşi de cauciuc, ca să evite să se infecteze.

Am crezut că aveau de gând să

mă omoare; în alte condiţii, asta nu m-ar fi deranjat. Dar acum nu voiam să mor – cel puţin, nu încă. Nu în momentul în care visul meu era pe cale să se împlinească.

Dacă începeam să plâng şi să cerşesc iertare, poate că ei aveau să-mi dea drumul. Dacă mă lăsam în genunchi şi-i imploram,

poate că reuşeam să scap cu viaţă. Eram atât de decis să trăiesc, încât aş fi suportat orice umilinţă. Dar s- a dovedit că nici măcar nu eram eu ţinta în ziua aceea. Îi interesa şefa clasei, pe care o bănuiau că îi dăduse raportul lui Terada, noul diriginte. Aveau o surpriză special pregătită pentru ea.

folio

Atunci când ea a repetat cu insistenţă că era nevinovată, i-au cerut să le-o dovedească aruncând cu o cutie de lapte în mine. Cutia m-a lovit în faţă şi a explodat într-un şuvoi magnific – dar şocul mi-a amintit de ceva complet diferit. Am simţit din nou mâna mamei, în toate acele dăţi în care mă plesnise. Nu ştiu ce

expresie aveam pe faţă, dar în clipa aceea privirea mi s-a intersectat cu cea a şefei clasei – Mizuki – şi am văzut-o mimând din buze: „îmi pare rău!"

Cu siguranţă că a mai văzut-o cineva, fiindcă au declarat-o vinovată şi au condamnat-o imediat: trebuia să mă sărute. Se pare că de asta mă legaseră de la

bun început.

După acea confruntare m-am întrebat, în drum spre casă, cum de puteau exista atâţia proşti pe lume. Dar gândul ăsta mi-a dispărut din minte de îndată ce am ajuns la uşă şi am văzut un plic de la clinică în cutia poştală. în sfârşit! Dar, în clipa în care l-am deschis, am simţit cum mă

prăbuşeam în abis. Era negativ. *Eu* eram HIV- negativ. N-aveam SIDA. Ştiusem că era posibil să fie aşa, deci de ce fusesem atât de sigur că eram pozitiv? Bănuiesc că din cauză că Moriguchi fusese foarte convingătoare în acea ultimă zi de şcoală.

Am început să regret că mai

devreme idioţii aceia nu mă omorâseră pur şi simplu.

Seara, i-am trimis un mesaj lui Mizuki, rugând-o să ne întâlnim. Am făcut asta fiindcă nu fusesem în stare să arunc bucata inutilă de hârtie care mă aşteptase în cutia poştală. Pentru mine era inutilă, dar putea face diferenţa dintre viaţă şi moarte în cazul

unei fete care fusese obligată să sărute pe cineva despre care ea era convinsă că avea SIDA.

Dar, ca să fiu sincer, la asta m-am gândit mai târziu. Adevărul era că nu voiam să fiu singur, iar Mizuki îmi stârnise interesul – chiar dacă nu prea mult – înainte să se întâmple toate astea. Mă intrigase faptul că o văzusem la

farmacie, încercând să cumpere nişte produse chimice. Refuzaseră să i le vândă, cu toate că ea spusese că îi trebuiau la vopsit ceva. Mi-am dat seama că puteam face o bombă cu produsele pe care le voia ea şi m-am întrebat dacă nu cumva avea în minte acelaşi lucru.

Oare dorea moartea cuiva?

Dacă da, mi-am imaginat chiar că am fi putut perfecta o înţelegere. Dar după ce a apărut la întâlnirea pe care i-o dădusem şi i-am întins rezultatele analizelor mele, reacţia lui Mizuki a fost o surpriză.

- Ştiam! mi-a spus ea.

Dar cum ar fi putut să ştie înaintea mea dacă eram sau nu

HlV-pozitiv? Poate că voia să spună că citise despre transmiterea virusului şi ştia că posibilitatea infectării după giumbuşlucul lui Moriguchi era extrem de scăzută. Dar, atunci când am dus-o la laborator şi ne-am aşezat să stăm de vorbă, Mizuki mi-a dat o cu totul altă explicaţie.

folio

Se pare că de fapt Moriguchi nu pusese niciodată sânge în cutiile cu lapte. Mizuki rămăsese ultima în clasă în ziua aceea în care Moriguchi ne spusese povestea ei de bun-rămas, şi găsise pe etajeră cutia mea şi pe cea a lui Shitamura. Le luase acasă şi le testase cu nişte elemente chimice pe care mi-a

spus că reuşise să pună mâna. Se pare că eu fusesem tot timpul sub vraja lui Moriguchi... Trăisem într-o fantezie pe care mi-o construisem singur.

Dar de ce-şi bătuse Moriguchi capul să spună o minciună atât de complicată? Până la urmă, nici nu ne raportase la poliţie, nici nu ne dăduse SIDA. În ce

consta, de fapt, răzbunarea ei? Poate că dorise doar să ne tortureze psihologic. Dacă aşa era, bănuiesc că se putea spune că, în cazul lui Shitamura, planul i se realizase pe deplin. Am uitat să menţionez că el a înjunghiat-o şi a ucis-o pe maică-sa, iar apoi a luat-o un pic razna. Se spunea că poliţia încă nu reuşise să-l

interogheze. Dar Moriguchi n-ar fi putut prevedea asta în ziua în care îşi jucase rolul în faţa clasei.

Lucrul care mă surprindea totuşi era faptul că un „băiatul mamei" ca Shitamura nu-i spusese niciodată maică-sii că fusese infectat cu HIV. Crezusem că el se dusese direct acasă şi că-i spusese, cu ochii în lacrimi,

după care merseseră împreună la clinică în fiecare zi, aşteptând rezultatele analizelor.

Dacă Moriguchi pariase pe a-l face să înnebunească în loc să-l ucidă, se poate spune că ştiuse ce făcea. Dar cum rămânea cu mine? Bănuiesc că era adevărat că Shitamura fusese cel care-i ucisese fetiţa, dar dacă n-aş fi

pus eu planul la cale, copila ar fi fost acum în viaţă. Numi imaginez că Moriguchi nu m-ar urî la fel de tare ca pe Shitamura. Nici nu pot să cred că a fost atât de inteligentă încât să-şi dea seama cât de dezamăgit aveam să fiu aflând că *nu* eram HlV-pozitiv.

în orice caz, orice plan ar fi

avut în minte, el a eşuat. O mare plictiseală, ca orice altceva. E plictisitor să continui să trăieşti, dar e la fel de plictisitor să te sinucizi.

Mi-am dat seama deodată că aveam nevoie de distracţie, de ceva care să mă distragă într-un fel sau altul. Poate că ar fi trebuit să găsesc o metodă să mă răzbun

pe toţi idioţii ăia de la şcoală. Mai întâi trebuia să mă asigur că ei încă mai credeau că aveam SIDA.

A doua zi, am regizat o reluare a micii drame pe care o puseseră la cale cu privire la mine şi la şefa clasei cu o zi în urmă. Am terminat în cinci minute şi m-am trezit mulţumindu-i lui Moriguchi pentru darul ei de despărţire.

folio

Deci, poate că în momentul de faţă vă întrebaţi de ce am plantat bomba. Vreau să vă previn că nu trebuie să căutaţi explicaţii simple şi că în nici un caz n-ar trebui să presupuneţi că asta ar fi avut de-a face cu faptul că Mizuki a devenit iubita mea sau că încercam să compensez pierderea dragostei mamei mele.

folio

Ezit să scriu aici despre Mizuki, dar am s-o fac, totuşi, ca să evit orice presupuneri inexacte.

E, cu siguranţă, destul de deşteaptă şi nu e tărnpă, aşa cum sunt cele mai multe fete. N-arată în vreun fel special, dar nici nu e nimic în neregulă cu ea. Ceea ce mi-a plăcut Ia ea – chiar

am admirat – e faptul că a reuşit să-şi păstreze calmul după prestaţia lui Moriguchi. în timp ce toţi ceilalţi (şi, mi-e ruşine să spun, inclusiv eu) i-au înghiţit pe nemestecate prostiile, Mizuki a dovedit spirit sceptic de om de ştiinţă şi a încercat să verifice acele afirmaţii nebuneşti. Dar nici după ce a aflat adevărul, nu

s-a apucat să li-l spună tuturor. L-a ţinut pentru sine. De asta o plăceam.

De fapt, îmi plăcea atât de tare de ea, încât eram dispus să mă cobor până la tactici destul de jalnice ca s-o fac să mă placă şi ea pe mine.

- Asta e tot ce mi-am dorit! i-am spus. Să mă remarce şi pe

mine cineva, atât!

Bineînţeles că nu voisem să mă remarce „cineva". Era vorba de mama. Totuşi, acea afirmaţie a părut să meargă cu Mizuki.

Din nefericire, ea s-a dovedit a fi complet idioată. Sau poate că ar fi mai corect să spun că a fost o proastă.

în vacanţa de vară, a venit la

laborator zi de zi şi, în timp ce eu lucram la noua mea invenţie, ea stătea aplecată peste laptop şi tasta ceva. Atunci când am întrebat-o ce scria, a refuzat să-mi spună şi am lăsat-o în pace. Bănuiesc că era deja iubita mea în acel moment, dar să ascult pe altcineva istorisindu-şi micile probleme părea să presupună un

deranj mai mare decât ar fi meritat. într-un târziu, Mizuki mi-a spus că scria ceva ca să se înscrie la un concurs literar. Asta a fost acum o săptămână, în ziua în care a şi expediat chestia aceea prin poştă.

I-am spus că am remarcat-o prima dată atunci când am văzut că avea chimicalele acelea. M-am

gândit că o interesa ştiinţa, ceea ce m-a făcut să- mi doresc s-o cunosc. însă de îndată ce a auzit asta, a început să-mi explice motivul real pentru care le avea, ca şi cum ar fi aşteptat în tot acest timp ocazia să-mi împărtăşească secretul ei.

N-avea de gând să facă o bombă. Dar nici vreun proiect

creativ. Nici n-avea de gând să otrăvească pe cineva. Nici să se sinucidă.

Era pur şi simplu obsedată de Lunatica şi de ceea ce făcuse aceasta. Atunci când apăruse prima dată ştirea, fusese convinsă imediat că fata aceea era alter egoul ei. Chiar şi numele constituia o dovadă

suficientă, mi-a spus ea: *Luna* înseamnă „lună", ca şi *zukx*, a doua silabă a numelui ei... A bătut mult timp câmpii pe tema asta, dar nimic din ceea ce spunea nu prea avea sens. Eu n-am zis nimic, iar ea a continuat să vorbească.

Mi-a spus că erau şi alte lucruri care dovedeau că ea şi

Lunatica erau una şi aceeaşi persoană. Atunci când se publicase într-un săptămânal lista chimicalelor pe care le deţinea fata aceea, rămăsese cu gura căscată. Erau exact aceleaşi pe care le colecţionase şi ea, Mizuki.

Drept să spun, lista fusese deja publicată în perioada în care o

zărisem pe Mizuki încercând să cumpere lucrurile acelea de la farmacie. Mi-e greu să-mi dau seama dacă spunea adevărul, dar a afirmat că folosise unul dintre produsele ei chimice ca să testeze laptele din cutii de urme de sânge, așa că măcar se dovediseră bune la ceva.

La un moment dat, din senin, a

sugerat să încercăm pe Terada unele produse din stocul ei.

Avea ceva sumbru, în genul personajelor dintr- un serial prost pentru adolescenţi (nu că aş fi urmărit vreunul), dar mă îndoiesc că ar fi putut ucide pe cineva. Cu toate astea, atunci când poliţia a interogat-o în legătură cu incidentul legat de

folio

Shitamura şi de maică-sa, Mizuki a dat vina pe Terada pentru întreaga întâmplare – şi mi s-a părut că tot n-a fost mulţumită. Dar toată chestia asta mi s-a părut un pic cam mult. Aproape că m-am trezit solidarizându-mă cu tipul ăla, săracul. Fusese destul de ghinionist să preia de la Moriguchi o clasă în care se

aflau anumiţi copii cu probleme, iar apoi să se lase mânat spre dezastrul Shitamura. Dar atunci când am întrebat-o ce avea cu Terada, răspunsul ei a fost de neiertat.

- îl urăsc pentru ce i-a făcut lui Naoki, care a fost primul băiat pe care l-am iubit vreodată. Dar acum îmi place de tine,

Shuya.

Mă aşeza pe acelaşi plan cu Shitamura! Oare putea să existe ceva mai umilitor?

- La naiba! Cât poţi să fii de proastă?!

Am crezut că am spus asta în sinea mea, dar se pare că o spusesem cu glas tare. Apoi, din moment ce oricum nu mai conta,

mi-am spus tranşant părerea pe care o aveam despre obsesia ei pentru Lunatica. în punctul ăsta, era deja furioasă şi m-a acuzat că sufeream de un „complex legat de mamă”.

îi povestisem o bună parte din ce am scris aici, dar n-a fost corect din partea ei să descrie astfel lucrurile. Apoi, după ce am

încercat să-i spun asta, a insistat cu punctul ei de vedere.

- Sunt sigură că mama ta te-a iubit, însă a luat o decizie grea ca să-şi urmeze visurile şi te-a părăsit. Probabil că a avut motivele ei, dar, în final, la asta se reduce totul: ai fost lăsat în urmă. Dar dacă ţi-e atât de dor de ea, de ce nu te duci pur şi

simplu s-o vezi? Tokyo nu-i prea departe şi ştii unde lucrează. Singurul motiv pentru care continui s-o aştepţi e că eşti un laş. Ţi-e teamă că o să te alunge. Ţi-ai dat seama cu mult timp în urmă că nu te mai voia.

Asta a fost prea mult. Nu mă ataca doar pe mine, o ataca pe mama. Fără să-mi dau seama, i-

am cuprins cu mâinile gâtul subţiratic şi am strâns-o cât am putut de tare. În sfârşit, m-am trezit dorindu-mi cu adevărat să ucid pe cineva – şi n-am mai avut timp să-mi aleg arma. Nu m-a aşteptat nimic de cealaltă parte a acelui omor. Cu alte cuvinte, a fost un scop în sine, crima ca răsplată a crimei. Mizuki a murit

prea repede ca să-mi pot auzi bula interioară pocnind.

Experienţa prin care trecuse Shitamura îmi arătase că nimeni nu acorda prea mare atenţie unei crime doar pentru că asasinul era minor. Am hotărât că moartea lui Mizuki nu-mi folosea la nimic şi i-am ascuns cadavrul în congelatorul supradimensionat

din laborator. Dar n-a venit nimeni s-o caute nici măcar după o întreagă săptămână, aşa că am început să-mi dau seama cât era de demnă de milă şi m-am gândit s-o iau cu mine a doua zi, când aveam să declanşez bomba. Până la urmă, o fabricasem cu chimicalele ei. Mi le adusese la laborator, pentru că, spusese ea,

„păreau să se potrivească cu locul”. Totuşi, în cele din urmă, a trebuit să renunţ la ideea de a o căra la şcoală. Viaţa poate fi fragilă precum o bulă de săpun, dar cadavrul ei se transformase într-un bloc de plumb.

Dar, încă o dată, vreau să fie foarte clar. Plantarea bombei n-are absolut nimic de-a face cu

faptul că am ucis-o pe şefa clasei.

Acum trei zile am fost la Universitatea K, ca s- o văd pe mama.

îmi dorisem în tot acest timp ca ea să vină la mine. Dar una dintre condiţiile înţelegerii încheiate la divorţ fusese să promită că n-avea să mă contacteze şi, pentru

că era o persoană serioasă, promisiunea asta o ţinuse departe de mine în toţi aceşti ani. Acum luam problema în propriile mâini şi făceam posibilă reîntâlnirea dintre mamă şi fiu.

Nu mi-au trebuit decât patru ore ca să ajung la universitate – mai întâi cu un tren local, apoi cu *Shinkansen*- şi, în sfârşit, cu

metroul. Locul în care se afla mama mi se păruse întotdeauna o altă lume, un paradis de neatins, dar iată-mă aici după o excursie scurtă şi uşoară. Totuşi, în timp ce mă apropiam de destinaţie, am simţit că mi se strângea pieptul. Mi-era greu să respir.

Laboratorul Numărul Trei din Departamentul de Inginerie

Electrică al Facultăţii de Ştiinţe şi Tehnologii de la Universitatea K. Laboratorul mamei mele. în timp ce traversam campusul imens, prin minte îmi treceau diferite scenarii ale revederii.

Băteam la uşa laboratorului şi îmi deschidea mama. Oare ce expresie avea să aibă pe faţă în clipa în care dădea cu ochii de

mine? Ce avea să spună? Probabil că n-ar fi spus nimic, mulţumindu-se să mă îmbrăţişeze strâns. Dar dacă unul dintre asistenţi sau vreun student deschidea uşa în locul ei? Atunci aş fi spus că venisem s-o văd pe doamna profesor Jun Yasaka.
Oare după aceea trebuia să-mi rostesc numele? Sau doar să

aştept ca ea să mă vadă?

încă mă chinuiam să-mi dau seama cum să procedez, când am ajuns la Departamentul de Inginerie Electrică şi am dat peste cineva pe care m-aş fi putut aştepta să-l întâlnesc aici: profesorul Seguchi, membrul din juriul de la Festivalul Ştiinţelor. în chip destul de ciudat, a părut

să-şi amintească de mine şi mi s-a adresat primul.

- Dar ce surpriză! a spus el. Cărui fapt îi datorăm plăcerea?

Dintr-un motiv sau altul, n-am reuşit să-i spun că venisem s-o văd pe mama, aşa că am scos pe gură primul lucru care mi-a venit în minte.

- Am avut o treabă în apropiere şi m-am hotărât să vin să văd dacă sunteţi pe aici.
- Ei, bine, sunt foarte încântat! Şi ai adus cu tine altă invenţie?
- Da, i-am răspuns. Mai multe, de fapt.

Şi nu era o minciună. Adusesem cu mine portmoneul cu

electroşocuri, ceasul care mergea în sens invers şi detectorul de minciuni, ca să i le arăt mamei. Profesorul Seguchi a zâmbit şi m-a condus spre laboratorul lui, care se afia la extremitatea estică a clădirii, la etajul al treilea – chiar sub laboratorul mamei.

După ce îi arătam profesorului invenţiile, puteam să-i

mărturisesc că de fapt venisem s-o văd pe ea.

El avea să spună:

„Eşti fiul lui Jun Yasaka? Nu-i de mirare că eşti atât de deştept!"

în timp ce îmi treceau prin cap toate astea, am ajuns la laboratorul lui şi m-a condus într-o încăpere care întruchipa toate

fanteziile mele – instrumente complicate îngrămădite în toate colţurile, rafturi pline de cărţi şi de jurnale tehnice. Profesorul m-a invitat să mă aşez pe canapea şi apoi s-a dus să-mi aducă o băutură răcoritoare. M-am tot uitat prin încăpere până când privirea mi s-a oprit asupra unei fotografii înrămate de pe biroul

lui. Fotografia îl înfăţişă pe profesorul Seguchi împreună cu o femeie, stând în picioare în faţa unui castel, poate că a unuia din Germania. Femeia de lângă profesor, care zâmbea atât de fericită, era, în mod evident... mama mea.

Dar ce putea să însemne asta? Poate că fotografia fusese făcută

în timp ce erau împreună la vreo conferinţă sau în vreun stagiu de cercetare. Nici după ce profesorul Seguchi a aşezat băutura pe masa din faţa mea, n-am reuşit să-mi iau ochii de la fotografie.

El a părut să observe şi a râs cu sfială.

- Mi-e teamă să spun că

e făcută în luna noastră de miere!

A mai pocnit o bulă înlăuntrul meu.

- Luna de miere?!

- Ştiu, s-ar putea să crezi că sunt prea bătrân pentru aşa ceva. Dar ne-am căsătorit toamna trecută şi acum, la vârsta de cincizeci de ani, mă pregătesc să devin tată pentru prima oară.

Ciudat, nu-i aşa?

-Tată?!

- Copilul se va naşte la sfârşitul lunii decembrie. Dar soţiei mele nu pare să-i pese – momentan e plecată la o conferinţă în Fukuoka. Aşa sunt femeile din ziua de azi...

- Soţia dumneavoastră e doamna profesoară Jun Yasaka,

nu-i aşa?

- Da... O cunoşti?

- E o persoană... pe care o respect foarte mult.

începusem să tremur şi n-am reuşit să mai spun şi altceva. Se dusese şi ultima bulă. Seguchi mă privea suspicios.

- Nu cumva eşti...?

N-am aşteptat să aud finalul întrebării. Am sărit în picioare şi am ieşit în fugă din cameră. Cu toate că nu m-am uitat deloc în urmă, am fost destul de sigur că profesorul n-a făcut nici o încercare să vină după mine.

Crezusem că mama renunţase la ideea de familie în schimbul şansei de a-şi urma visul, de a-şi

respecta darul. Ca să devină o mare inventatoare, fusese obligată să-şi abandoneze copilul iubit.

„Sigurul, unicul ei copil.” Nu aşa spusese? Dar nu se întorsese niciodată ca să-l regăsească pe „singurul” şi „unicul”. în schimb, se măritase mai bine, îşi găsise un partener mai bun, având alt

copil şi trăind fericită.

Trecuseră patru ani de când mă părăsise, dar am înţeles în sfârşit adevărul. Nu „un copil" abstract o ţinuse în loc, ci eu, Shüya, un băiat care avea un nume, iar din ziua în care ea plecase de acasă, începusem deja să aparţin trecutului, să pălesc în amintirile ei. Eram sigur că Seguchi îşi

dăduse seama cine eram, aşa că faptul că n- am avut nici o veste de la ea după vizita asta a făcut ca totul să fie foarte clar.

Deci vă puteţi gândi la crima asta în masă pe care sunt pe cale s-o comit, ca la o răzbunare a mea împotriva mamei – şi la testamentul ăsta ca la singura

modalitate pe care o am ca să-i spun ce am făcut.

Ca şi în cazul fetiţei lui Moriguchi, şi de data asta am nevoie de un martor. Aşa că v-am desemnat pe voi, vizitatorii site-ului meu. Sper că o să mă priviţi creând o catastrofă care să intre în analele infracţionalităţii juvenile şi sper că o să-i spuneţi

mamei mele că a fost singura cale prin care să-i arăt durerea mea.

Adio!

Adio!

Am lovit podiumul după ce am terminat de citit *Viață* – eseul meu cel tâmpit –, iar apoi am băgat mâna în buzunar ca să-mi

iau telefonul. Numărul era deja format. Am apăsat încet pe butonul *Trimite* – adică pe detonatorul bombei mele.

A trecut o secundă, două, trei, patru, cinci...

Nu s-a întâmplat nimic. Ce-ar fi putut să fie în neregulă? Să fi fost bomba dezamorsată? Nu, nici măcar n-am auzit vibraţia

celuilalt telefon, pe care l-am montat ca declanşator. Nu se putea... M-am aplecat şi m-am uitat sub podium.

Bomba dispăruse...

Probabil că cineva citise postarea mea de pe site şi o luase de acolo. Dar cine să fi făcut aşa ceva? Să dezamorsezi o bombă e o chestiune complicată. Şi de ce

n-a chemat nimeni poliţia? Putea fi oare... mama?

Exact atunci a început să sune telefonul din mâna mea. Număr ascuns.

îmi tremura degetul în clipa în care am apăsat pe *Răspunde*.

6.
APOSTOLUL

Shuya? Mami la telefon...

Asta aşteptai? îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu e mami. Moriguchi la telefon. A trecut ceva timp, nu-i aşa?

Bănuiesc că te întrebi de ce n-a

explodat bomba. Ei, bine, vezi tu, am dezamorsat-o eu azi-dimineaţă.

Trebuie să spun că mecanismul m-a impresionat destuî de mult. Ai fost deştept s-o programezi în aşa fel încât declanşatorul să fie dezactivat dacă temperatura scădea sub un anumit nivel. Astfel, ai putut s-o îngheţi rapid

în micul tău laborator şi s-o aduci la şcoală într-un răcitor. Indiferent de cât de mult o agitai, atât timp cât stătea la rece, era destul de sigură. Cunoştinţele tale de chimie sunt aproape la fel de impresionante ca abilităţile tale inginereşti.

Dacă ţi-ai fi folosit abilităţile astea în scopuri pozitive, sunt

sigură că ai fi ajuns un mare om de ştiinţă. Dar ai ales să-ţi foloseşti darul ca să faci rău, să construieşti arme care să-ţi ducă la îndeplinire micile uneltiri idioate.

Am citit scrisoarea de dragoste pe care i-ai lăsat-o mamei tale pe internet. Cineva care e în stare să scrie aşa ceva şi să posteze textul

pe un site fără să moară de ruşine, mai mult ca sigur că se consideră un soi de erou tragic.

E o poveste tristă şi frumoasă. Mama genială... singurul ei copil, binecuvântat cu acelaşi geniu. Cu lacrimi în ochi, îşi Iasă în urmă fiul în oraşul lipsit de orizonturi, pentru ca ea să- şi urmeze visurile. Dar nu înainte de a-i

promite că o să alerge înapoi dacă el o să aibă vreodată nevoie de ea. Băiatul o crede. Tatăl se recăsătoreşte, are un alt copil cu noua soţie şi îl lasă pe băiat să ducă o existenţă solitară. El vrea să-şi revadă mama, aşa că se înscrie cu o invenţie la un concurs. Dar nu primeşte nici un semn din partea mamei. Aşa că

se hotărăşte să ucidă pe cineva. Cu siguranţă că dacă fiul ei intră într-o belea suficient de mare, ea o să se întoarcă la el în cazul în care află că a devenit un asasin. Din păcate, planul e distrus de un coleg prostovan. Din fericire, victima se răzbună şi, spre încântarea lui, băiatul cel genial află că e bolnav. Cu siguranţă că

maică-sa o să vină la el dacă e suferind. Dar se dovedeşte că, de fapt, nu e. Aşa că se foloseşte de o fată – o colegă de clasă – ca să încerce să uite de necazuri, dar atunci când ea îi spune că e „băiatul mamei", o ucide. În sfârşit, el se hotărăşte să se ducă să-şi viziteze mama. Dar înainte de a reuşi s-o vadă, îl cunoaşte pe

noul ei soţ şi află că e însărcinată. Îi trece deodată prin minte că e cu adevărat abandonat şi decide să se răzbune pe mama lui.

Ştiu că am sărit peste unele detalii, dar cred că asta-i ideea, în mare. Şi, pentru ultimul act, ai plantat bomba.

Eşti complet idiot? Foloseşti

cuvântul ăsta pentru oricine şi orice în scrisoarea ta de dragoste, dar cum crezi că te face asta pe tine? Ce ai creat tu vreodată cu adevărat? Ce ai făcut tu vreodată pentru oricare dintre oamenii aceia pe care îi desconsideri? Pentru oricare dintre „idioţii" tăi?

Ai spus că nu crezi că propriul

tău tată merită să trăiască, dar ţie cine crezi că ţi-a dat viaţă? Totuşi, pari incapabil să înţelegi lucrul ăsta şi crezi că, doar pentru că ai note bune la şcoală, eşti vreo formă de viaţă binecuvântată. Dar te înşeli. Eşti cel mai mare închipuit dintre toţi, cel mai mare idiot pe care l-am cunoscut vreodată.

folio

Iată ce fel de om e cel care mi-a ucis-o pe Manami, care a smuls-o pe fetiţa mea de lângă mine. Aşa că ţi-am citit amărâtele acelea de postări şi m-am hotărât să mă răzbun, dar mi-e ruşine să recunosc că m-am exprimat cam vag. Probabil că ar trebui să-ţi explic ce am avut de gând, începând cu discursul meu din

ultima zi de şcoală.

E adevărat că am prelevat sânge de la soţul meu, Sakuranomi, pe când el încă dormea, în dimineaţa ultimei mele zile ca dirigintă a voastră, şi că apoi l-am adus la şcoală. Laptele a fost livrat la ora nouă dimineaţa şi pus într-un frigider de lângă birou. Am plecat în

timpul careului din curtea şcolii şi am folosit o seringă ca să injectez nişte sânge în cutiile destinate ţie şi lui Shitamura. Chiar am reuşit să găsesc pe îndoitura cartonului un loc în care nu puteaţi observa găurica. Apoi, după ce aţi terminat de băut laptele, mi-am rostit discursul. Ştiu cât de cruzi pot fi

colegii tăi de clasă şi am vrut să vă arunc la lupi pe tine şi pe Shitamura, ca să zic aşa. Vezi tu, adulţii sunt încorsetaţi de legi şi ar fi siliţi să vă protejeze indiferent de cât de malefici ar şti că sunteţi.

Nu mi-am făcut iluzii cu privire la şansele de a vă da SIDA. După cum ţi-ai dat seama mai târziu,

rata de transmisie în urma unei glumiţe ca aceea pe care am făcut-o eu e foarte scăzută. Dar, atât timp cât şansele nu erau zero, am simţit că făcusem dreptate printr-o pedeapsă potrivită.

Şi am crezut că am terminat cu totul. Nu că mi se schimbaseră sentimentele. Ştiam că o vreme

voi doi aveaţi să trăiţi terorizaţi de frica de SIDA şi că unii colegi aveau să vă facă viaţa amară, dar toate astea nu puteau să-mi ridice moralul. Nici o formă de răzbunare nu m-ar fi făcut să vă urăsc mai puţin. Dacă v-aş fi tăiat pe amândoi în bucăţele cu un cuţit, cred că aş fl urât şi bucăţile din voi cu aceeaşi intensitate. Mi-

am dat seama că răzbunarea n-avea să înlăture niciodată cele întâmplate, n-avea să mă facă niciodată să încetez să vă urăsc cu fiecare particulă a fiinţei mele.

Totuşi, am crezut că mă puteam forţa să pun capăt întregii poveşti. Nu se punea problema s-o uit vreodată pe Manami, dar nu intenţionam să-

mi petrec restul vieţii având de-a face cu copii ca voi. Timpul meu alături de Sakuranomi se apropia de sfârşit şi intenţionam s-o iau de la capăt după ce el nu mai era. Nu mă gândisem niciodată prea mult la ce aş fi putut face ca să-i ajut pe alţii, dar eram hotărâtă să fac asta în noua mea viaţă.

O lună mai târziu, în aprilie,

ştiind că se stingea, soţul meu mi-a spus ceva şocant. Mi-a mărturisit că-i părea rău că nu reuşise niciodată să mă facă fericită, dar că voise, cel puţin, să fie sigur că nu mă lăsa pradă scandalului şi închisorii. Aşa că îmi stricase răzbunarea.

Simţise că în acea dimineaţă îi luasem sânge şi-şi dăduse seama

că puneam ceva la cale. Mă urmărise la şcoală şi mă văzuse injectând sânge în cutiile cu lapte. îngrozit, aşteptase să plec şi înlocuise acele cutii cu unele noi. Mi-a spus că ştia că era posibil să nu-l iert niciodată, dar că era păcat să răsplătesc răul cu rău şi că răzbunarea n-avea să mă facă să mă simt mai bine. Mai

important de atât, era convins că voi, băieţii, puteaţi fi reabilitaţi, puteaţi deveni din nou normali, şi voia să cred şi eu acelaşi lucru. A spus că trebuia s-o cred dacă voiam să mai fiu eu însămi normală vreodată.

Astea au fost ultimele lui cuvinte. Că nu trebuia să căutăm răzbunarea, chiar dacă ne fusese

omorât copilul. Că băieţii care o uciseseră pe Manami puteau fi reabilitaţi. Bănuiesc că dacă merită cineva să fie numit sfânt, Sakuranomi e acela.

Ceea ce, conform logicii tale, ar însemna că mama lui i-a citit basme încă de când era bebeluş. Dar nu-i aşa. Mă îndoiesc că te-ai deranjat vreodată să te uiţi la

articolul despre el afişat pe peretele din spatele clasei, dar mama i-a murit la scurt timp după ce l-a născut. Atunci când s-a recăsătorit tatăl lui, el era în clasa a cincea – exact cum erai şi tu pe vremea când s-a recăsătorit tatăl tău. Spre deosebire de tine, el n- a fost un elev-model şi n-a reuşit să se înţeleagă cu mama

vitregă, aşa că fugea mereu de acasă. Viaţa lui de după perioada asta n-a fost vreun motiv de mândrie şi sunt sigură că Sakuranomi ar fi fost pe lista ta de idioţi dacă te-ai fi întâlnit pe atunci cu el. Şi totuşi, un asemenea om a vrut să-ţi salveze viaţa.

S-ar putea să ai dreptate atunci

când spui că ideile noastre despre bine şi rău sunt doar ceva ce deprindem în copilărie, la şcoală. Sakuranomi n-a învăţat nici una dintre acele lecţii simple decât atunci când aproape că devenise adult, când şi-a dat seama că pierduse mult şi când a simţit că trebuia să recupereze, să redevină normal. Şi în privinţa

asta îi semeni – îţi lipsesc noţiunile de bine şi de rău şi eşti conştient de acest fapt. Dar în loc să încerci să-ţi rezolvi problemele, te porţi de parcă ar fi foarte potrivit să fii rău, sau o învinovăţeşti pe mama ta pentru că te-a făcut aşa. Ori poate că te-ai temut că dacă-ţi schimbai comportamentul, ai fi tăiat cumva

legăturile cu mama aceea absentă – fata cea rea căreia voiai atât de mult să-i semeni –, aşa că ai refuzat să te schimbi. Dar nimic din toate astea nu mai contează acum.

N-am reuşit niciodată să accept ceea ce a făcut Sakuranomi. N-am putut să-l iert că a afirmat cu insistenţă că se gândise la

fericirea mea, dar că în cele din urmă a acţionat ca un profesor, nu ca un tată. Şi nu mai e nevoie să spun că n-am să vă iert niciodată pe voi, băieţi, în ciuda dorinţei lui de a vă proteja. Dar răzbunarea e ceva subtil, iar eu n-am fost în stare să vin imediat cu un nou plan. Aşa că am decis să aştept şi să urmăresc

derularea evenimentelor.

Domnul profesor Werther, Yoshiteru Terada, m-a ţinut la curent cu tot ce s-a întâmplat după ce am părăsit şcoala. De fapt, a fost elevul lui Sakuranomi şi, din moment ce eu şi el ne-am întâlnit în şcoală vreme de un an, mi-l aminteam destul de bine. N-a fost unul dintre băieţii cei mai

problematici din cercul lui Sakuranomi, dar părea să-şi idolatrizeze profesorul mai mult decât toţi ceilalţi la un loc. Deci, atunci când a auzit că eroul lui încercase ţigările încă de pe vremea când era elev de gimnaziu, s-a apucat şi el de fumat – deşi mai mult tuşea, de fapt –, iar după ce s-a auzit

zvonul că Sakuranomi desenase graffiti pe maşina unui profesor deosebit de sever, Werther a încercat şi asta. Imitarea lui Sakuranomi îi crease de fiecare dată probleme. Dar asta însemna că era neobişnuit de impresionabil şi, în consecinţă, destul de util scopurilor mele.

După ce a murit Sakuranomi,

am reuşit să conving presa să nu publice data sau locul înmormântării lui. Jurnaliştii au părut să înghită argumentul conform căruia un profesor atât de admirat trebuia să „trăiască pe vecie în inimile elevilor săi”. Dar Terada a reuşit să afle şi a venit la înmormântare. Mi-a spus că trebuia să „se revanşeze

pentru toate necazurile produse profesorului său” şi, cu toate că eram plictisită de moarte de asemenea platitudini, n-am reuşit să scap de el. După înmormântare, a îngenuncheat în faţa plăcuţei funerare şi a început să-şi ceară iertare pentru greşelile din trecut. Bănuiesc că până şi lui Sakuranomi i s-ar fi

părut lipsită de gust o astfel de manifestare, dar am aflat ceva folositor din mărturisirile lui Terada. El a spus că simţise că era de datoria lui să continue munca lui Sakuranomi, că se hotărâse să devină profesor şi că începuse să lucreze la Şcoala Gimnazială S în aprilie, de la începutul noului an şcolar.

folio

I-am spus că predasem şi eu la aceeaşi şcoală până în martie, la sfârşitul anului şcolar precedent, şi l-am întrebat cum mergea treaba. Atunci mi-a spus că preluase dirigenţia Clasei B. Bănuiesc că unele lucruri sunt pur şi simplu datul sorţii. Terada nu părea să ştie că eu fusesem diriginta de dinaintea lui, aşa că

nu i-am mărturisit asta, ci i-am pus întrebări despre clasă. Mi-a răspuns că singura lui problemă era un elev care încetase să vină la şcoală. Un băiat pe nume Shitamura. în timp ce ascultam relatarea lui Terada, mi-am dat seama că Shitamura credea că se infectase cu virusul, dar că nu-i spusese mamei lui. în cazul de

faţă, asta părea un pic ciudat, dar ştiam că puteau exista ziduri invizibile între mame şi copiii lor, şi am început să mă gândesc cum anume aş fi putut profita de situaţia asta.

Cu alte cuvinte, am început să plănuiesc cum să-l împing pe Shitamura şi mai mult în colţişorul lui. I-am oferit lui

Terada sfaturi în sensul ăsta, sugerându-i mereu că era exact ce ar fi făcut Sakuranomi într-o situaţie similară. Sakuranomi s-ar fl dus acasă la băiat şi ar fl luat cu el un copil din clasă. Uneori Werther părea un pic sceptic, dar ştiam că în cele din urmă avea să se hotărască şi că, după ce ar fi făcut-o, existau toate şansele să

devină deosebit de perseverent. Avea să insiste să se ducă în fiecare săptămână, iar dacă la un moment dat era alungat din faţa uşii, avea să strige în gura mare din stradă. Am prevăzut totul.

L-am asigurat că urma să-i ofer toate sfaturile necesare şi să păstrez secretul colaborării noastre. Desigur, simţea că nu

putea discuta toate astea cu nici unul dintre colegii lui de cancelarie, pentru că îmi trimitea constant e- mailuri ca să-mi ceară părerea. Nu cred că ar trebui să-l acuze cineva că a fost nesocotit în încercarea de a se descurca cu Shitamura, din moment ce ţinea constant legătura cu fosta dirigintă a acestuia.

folio

Mi-a scris chiar şi ca să mă întrebe ce să facă atunci când erai tu agresat. A spus că voia să oprească totul, dar eu i-am sugerat că, în loc s-o facă el, ar fi fost mai eficient ca unul dintre ceilalţi elevi să se confrunte cu agresorii. Astfel, clasa putea identifica problema ca grup. Sperasem să intensific atacurile

împotriva ta, dar în cele din urmă situaţia s-a întors pe dos, după cum i se întâmpla mereu lui Terada, iar biata domnişoară Kitahara a ajuns să sufere de pe urma cruzimii colegilor. Asta e singurul meu regret.

Bănuiesc că dacă n-ar fi fost amestecată în toate astea, n-ai fi ucis-o. îmi pare teribil de rău, dar

ori de câte ori mă simt vinovată, îmi reamintesc imediat că voi, băieţi, sunteţi de vină, la urma urmei. Nimic din toate astea nu e din vina mea. Tu ai ucis-o pe domnişoara Kitahara. A nimerit prea la fix cu vorbele „complex legat de mamă" şi ai ucis-o, cuprins de o furie oarbă. Cum i-ai spus? „Crima ca răsplată a

crimei”? Ce înseamnă asta? Jocurile de cuvinte ale unui idiot!

în timp ce stăteam în umbră şi vă urmăream pe amândoi, Shitamura şi-a ucis mama. Nu-mi pot imagina ce s-a întâmplat între ei şi chiar de- aş putea, nu m-aş preface că înţeleg. Dar singurul lucru pe care îl pot spune cu certitudine e că Shitamura nu şi-

ar fi ucis niciodată mama dacă n-ar fi ucis-o mai întâi pe Manami. Deci, până la urmă, n-am pic de milă nici pentru băiat, nici pentru maică-sa. în cazul ei, e răsplata pentru că l-a crescut în halul în care l-a crescut, în ciuda amestecului lui Sakuranomi, am simţit că răzbunarea mea împotriva lui Shitamura era

completă.

Ceea ce mă lăsa doar cu tine. După cum ai spus chiar tu, chiar dacă Shitamura a ucis-o pe Manami, ea n-ar fi murit dacă n-ar fl fost planul tău cel tâmpit. Am vrut să vă văd pe tine şi pe Shitamura suferind şi murind, dar dacă aş fi silită să aleg pe care dintre voi îl urăsc mai mult,

tu ai fi acela.

Aş fi fost perfect mulţumită dacă te-ar fi ucis colegii tăi în timpul acelor jocuri brutale ale lor, dar speranţele mi-au fost spulberate în momentul în care Terada m-a anunţat că „rezolvase" problema agresiunilor. Părea atât de mândru de sine şi îmi mulţumea

pentru sfaturile pe care i le dădusem! Era uluit de faptul că în cele din urmă ameninţarea infecţiei se dovedise eficientă în a-i ţine la distanţă pe ceilalţi copii – ceva ce el ar fi trebuit să priceapă încă de la bun început.

Dar chiar aşa fiind, îmi dădeam seama acum că trebuia să iau problema în propriile mâini.

folio

Totuşi, eram destul de sigură că n-avea să-ţi pară rău pentru ce i-ai făcut lui Manami nici dacă te lăsam fără suflare. Deci cum să procedez? Trebuia să-ţi găsesc slăbiciunea. Cu toate că părea inutil, ţi-am verificat zilnic site-ul. Dar n- au mai apărut postări după ştirile despre portmoneul tău antifurt. Cu toate astea, lipsa

actualizărilor era un indiciu în sine: din moment ce ştiam că dispreţuiai lucrurile inutile, de ce nu închiseseşi site-ul? Renunţasem total la o răzbunare rapidă şi mă resemnasem să privesc şi să aştept. Chiar dacă ar fl durat o eternitate, aveam să descopăr ce iubeai şi aveam să-ţi distrug iubirea. Dar exact în

momentul acela, te- ai întors la site.

Datorită scrisorii tale de dragoste către mami, am reuşit să aflu destul de mult despre copilăria ta nefericită. Am început chiar să mă gândesc că lucrurile ar fi putut – subliniez, *ar fi putut* – lua o altă turnură dacă te-aş fi sprijinit mai mult atunci

când ai venit cu portmoneul la mine. Aproape că mi-a părut rău pentru ce am spus. Aproape. Din fericire, mi-am venit în simţiri şi mi-am dat seama că mila mea era de-a dreptul aberantă. Ai spus-o chiar tu: portmoneul era gândit să fie o cursă. Voiai să electrocutezi pe cineva; de aceea l-ai făcut. De ce ar fi trebuit să

sprijin aşa ceva? Ideea că îţi doreai atenţia şi aprecierea mea e doar nălucirea din mintea unui copil răsfăţat. Ceea ce voiai tu era şansa să te dai mare. Ai ignorat oportunitatea de a face un lucru meritoriu şi ai ales în schimb să creezi o jucărie inutilă, ca să impresionezi lumea cu ea. Cine ar fi considerat asta drept

ceva demn de laudă? Ar fi trebuit să te mulţumeşti să te joci singur cu portmoneul.

Refuzi să vezi valoare în orice fiinţă omenească în afară de mama ta şi o să trebuiască să trăieşti cu persoana care ai devenit fiindcă te-ai lăsat modelat de o astfel de tendinţă. Nu poţi să dai vina pe altcineva pentru

infracţiunile tale; ele sunt strict responsabilitatea ta. Dar dacă mai există undeva vreo vină, singura persoană care mai poate fi învinuită e mama ta, o femeie care a ridicat mâna asupra unui copil ce nu-i putea împlini aşteptările, care i-a refuzat copilului ăstuia un loc în inima ei şi care a fugit ca să-şi

împlinească propriile visuri, lăsând în urmă un băiat căruia nu i se împărtăşise dragostea. în sensul ăsta, în privinţa egocentrismului tău înfricoşător, tu şi mama ta chiar sunteţi la fel.

Aşadar, ai plantat bomba ca să te răzbuni pe mama ta. Aveai să-i arăţi tu ei, ucigând o grămadă de oameni nevinovaţi. A fost la fel şi

cu Manami. N-ai sentimente faţă de nimeni altcineva în afară de mama ta, şi totuşi răneşti pe oricine în afară de ea.

Dacă în lumea ta măruntă nu mai există nimeni altcineva în afară de tine şi de maică-ta, te încurajez s-o ucizi pe ea şi să ne laşi pe noi, ceilalţi, în pace. Dar n-o să faci asta. Eşti mult prea

laş. De aceea nu pot să-ţi permit să continui să te umfii în pene şi să ucizi oameni nevinovaţi.

Poliţia o să ajungă la şcoală curând şi în scurt timp o să dea de cadavrul domnişoarei Kitahara. După ce o să fii arestat, iar anchetatorii o să facă legătura dintre tine şi Shitamura, adevărul despre moartea lui Manami o să

iasă la lumină. Totuşi, îmi fac griji că pedeapsa pe care o s-o primeşti n-o să fie suficientă. Apoi, poate că un băiat atât de deştept ca tine o să reuşească să convingă societatea că s-a schimbat. Astfel, ai putea ajunge repede înapoi printre oamenii liberi, cu crimele din trecut radiate şi gata să te îmbarci spre

un viitor strălucit.

Dar, înainte de toate astea, mai am să-ţi spun un singur lucru.

După ce ţi-am citit scrisoarea de dragoste şi ţi- am dezamorsat bomba, m-am dus să vizitez pe cineva. Cred că simţeam o oarecare milă faţă de tine şi s-ar putea să-mi mai fi dorit o şansă de a mă gândi la ceea ce îmi

spusese Sakuranomi. Ai putea chiar să zici că mi-am dat seama de faptul că port o parte a responsabilităţii pentru moartea lui Manami.

în orice caz, m-am dus să caut persoana pe care ţi-ai dorit s-o vezi în toţi aceşti ani – şi care s-a dovedit a fi foarte uşor de găsit. în primul rând, i-am arătat site-ul

tău, frumoasa ta scrisoare de dragoste. Apoi i-am povestit despre Shitamura şi despre ce i-aţi făcut voi doi lui Manami.

Vrei să ştii ce-a spus?

îmi pare rău, n-am înţeles. E cam multă gălăgie. N-auzi sirenele şi toate strigătele?

Vezi tu, nu doar că ţi-am dezamorsat bomba, ci am

montat-o în altă parte. Apoi mi-am dorit din toată inima să nu apeşi pe buton ca s-o detonezi. Dar bineînţeles că ai apăsat pe el. N-a fost dezamorsată, să ştii. Numi dau seama de proporţiile pe care ai crezut că avea să le aibă explozia produsă, dar pot să-ţi spun că aceasta a fost impresionantă – destul de

puternică încât să arunce în aer o bună parte dintr-o clădire de beton ranforsat. Din fericire, am avut deplină încredere în priceperea ta şi am aşteptat la o distanţă sigură. Altfel, n-aş mai fi aici şi nu ţi-aş mai da telefonul ăsta.

Bomba a explodat în Laboratorul Numărul Trei din

folio

Departamentul de Inginerie Electrică de la Universitatea K. Bomba ta, detonată cu mâna ta.

Amuzant – cred că acum m-am răzbunat, în sfârşit. Şi, cu puţin noroc, în cele din urmă ţi-am îndrumat primul pas pe drumul spre recuperare.

***Suferinţele tânărului Werther* – roman al scriitorului german**

folio

Johann Wolfgang von Goethe, publicat în 1774 Tulburare de personalitate obsesiv-compulsivă Acronim pentru *Not in Education, Employment or Training* Termen generic pentru benzile desenate produse în Japonia

Tren japonez de mare viteză